

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Asprin_Robert-Mytus_05-Zradny_mytus.PDB

PDB Name: R.Asprin-05-Zrádný mýtus
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.6.2002
Modification Date: 20.6.2002
Last Backup Date: 19.6.2002
Modification Number: 160

Robert Asprin

Zrádný mýtus aneb Jak se to málem nevyplatilo

Kapitola první

"Dobrá pověst je do jisté míry bezva. Může ale také hezky bolet!

- D. Juan

Dělat něco, o čem víte, že byste to dělat neměli, je hříšně uspokojující. Zhruba v tomto rozpoložení se snídání pod paží jsem se blížil k jistému neoznačenému stanu na Bazaru na Pakle... s pocitem viny, ale se zadostiučněním.

"Haló, mladej pane!"

Obrátil jsem se a spatřil postaršího Dabla, jak ke mně se zoufalým máváním spěchá. Normálně bych se takovému setkání vyhnul, protože Dablové vždycky něco prodávají a já momentálně nic nesháněl. Zrovna jsem ale nespěchal, a tak jsem se rozhodl vyslechnout, co má na srdci.

"To sem rád, že sem vás chytil včas," vyrazil ze sebe, sotva dechu popadaje. "Já obvykle do cizích věcí nos nestrkám, ale tam byste opravdu neměl chodit!"

"Proč ne? Já jsem jenom..."

"Víte, kdo tam bydlí?"

"No, myslel jsem..."

"Tam bydlí Velký Skeeve!"

Ten dotěra mě něčím rozčiloval. Možná tím, jak mě nikdy nenechal dokončit větu. Tak jsem se rozhodl vodit ho chvílku za nos.

"Velký Skeeve?"

"Vy ste o něm nikdy neslyšel?" Dabel vypadal upřímně šokován. "On je zřejmě nejmocnější čaroděj na Bazaru."

Tím u mě dotěra poněkud stoupl na pomyslném žebříčku, ale na to, abych toho nechal, to bylo příliš zábavné.

"Nikdy jsem čarodějům moc nevěřil," pronesl jsem schválně nedbale. "Zjistil jsem, že se to s nimi většinou přehání."

Stařík obrátil v zoufalství oči v sloup.

"To je možná mnohdy pravda, ne ale v případě Velkého Skeeve! Víte, že se kamarádí s demony a je jedna ruka s drakem?"

Odměnil jsem ho světaznalým úsměvem.

"No a co? Pakla je křižovatkou všech dimenzí. Dimenzionální cestovatelé nebo, jak je nazýváte, demoni, jsou tady běžnou věcí. A vaše obživa jako Dabla spočívá v obchodování s demony. A co se draků týká, tak asi osm řad odsud je stan, kde je prodají komukoliv!"

"Ne, ne! Vy mi nerozumíte! Samozřejmě, že obchodně jednáme s demony všichni. Rozdíl je v tom, že Skeeve se s nimi opravdu přátelí. Zve si je domů a bydlí s nimi. Jedním ze stálých obyvatel je tam Pervers. Nevím o žádném Dablovi, který by klesl tak hluboko. A co víc, povídá se, že je ve spojení s podsvětím."

Už to začínalo být únavné. Body, které Dabel získal poklonami Velkému Skeevovi, ztratil i s úroky, jakmile začal o demonech.

"No, díky za vaši starost," řekl jsem a napřáhl k němu ruku. "Slibuju, že si zapamatuju všechno, co jste mi řekl."

Jak že se jmenujete?"

Dabel mě za ruku chňapl a začal mi s ní divoce pumpovat.

"Já jsem Provizee, k vašim službám," pravil s podlézavým úsměvem. "Pokud mi opravdu chcete prokázat laskavost, tak moje jméno nezapomeňte. Pokud byste někdy potřeboval čaroděje s opravdu dobrou pověstí, mám synovce, kterej právě začíná. Jsem si jistej, že bysme vám mohli udělat slevu. Řekněte mi, jak vy se jmenujete, aby věděl, až přijdete?"

Zesílil jsem trochu stisk ruky a široce se na něj usmál. "Mojí přátelé mi říkají Skeeve."

"Určitě mu to řeknu... SKEEVE?"

Výkulil oči a červená tvář mu zbledla do jemně růžové.

"Správně," přitakal jsem a pořád mu svíral ruku. "A pro tvou informaci, demoni z Pervu jsou Pervektové, ne Perversové... a není mým spolubydlicím, ale partnerem."

Dabel se zoufale snažil ruku vymanit.

"A teď, kolik zákazníků jsi mi odradil tou svou povídačkou, jak jsem strašnej?"

Dabel se mi vykroutil a s nesouvislými výkřiky hrůzy zmizel v davu. Zkrátka Provizee utekl. Jasně?

Sledoval jsem jeho útěk se škodolibým uspokojením. Nemyslete si, nebyl jsem nijak nazlobený. Měli jsme teď doslova víc peněz, než jsme mohli utratit, takže jsem se na něj za ty zákazníky nehoršil. Stejně jsem ale dosud neuvážil, jak impozantně musí naše operace zvenčí vypadat. Viděno očima cizince, zjistil jsem, že mě to nemálo těší. Uvážíme-li, jak podivně jsem začínal, tak jsem si za pár let vybudoval slušnou pověst.

Když jsem Provizeemu říkal, že jsem čarodějům nikdy moc nevěřil, tak jsem to myslel vážně. Má vlastní pověst byla, mírně řečeno, přehnaná, a jestliže jsem byl považován za mocného čaroděje, tak to v mých očích činilo ostatní v oboru nemálo podezřelými. Po několika letech, co jsem do magie trochu viděl, jsem začal být zvědavý, jestli je vůbec nějaký čaroděj tak dobrý, jak si lidé myslí.

Tak jsem se do těchto úvah zabral, že když jsem vešel do našeho skromného stanu, úplně jsem zapomněl, že jsem se měl do něj vplížit. Téměř okamžitě mi to ale bylo připomenuto.

Tou připomínkou byl mohutný mužský, který se vynořil a zastoupil mi cestu. "Šéfe," řekl pisklavým hlasem, který u tak mohutné postavy vždycky překvapil, "neměl bys chodit ven takhle sám. Kolikrát jsme ti říkali..."

"To je v pořádku, Frigo," prohlásil jsem a snažil se kolem něj protáhnout. "Skočil jsem pro něco k snídani. Dáš si preclík?"

Tohle Friga neuchlácholilo a láteril dál.

"Jak máme být tví osobní strážci, když se při každé příležitosti vyplížíš sám ven? Víš, co by s náma don Bruce proved, kdyby se ti něco stalo?"

"Ale, no tak, Frigo. Vždyť víš, jak to tady na Bazaru chodí. Jakmile by mě Dablové zahlédli s osobním strážcem, tak by veškeré ceny vyletěly do oblak. A kromě toho mě baví se tu občas jen tak potloukat."

"Vyšší ceny si dovolit můžeš. Co si dovolit nemůžeš, je sloužit jako terč pro kdejakýho chlapíka, kterej si chce vysloužit ostruhy odděláním Velkýho Skeeva."

Chystal jsem se něco namítnout, ale hlavou mi bleskl rozhovor s Provizeem. Frigo měl pravdu. Reputace má svůj rub i líc. Kdyby se na mě někdo chystal a uvěřil řečem na Bazaru, tak by se na to připravil a provedl by to takovým způsobem, že bych neměl šanci přežít.

"Frigo," řekl jsem pomalu, "možná, že máš pravdu, ale naprosto upřímně, jak bys mohl s Kvidem zabránit útoku magií proti mně?"

"Vůbec nijak," prohlásil nevzrušeně. "Ale nejspíš by se nejdřív snažili oddělat tvoje osobní strážce a to by ti mohlo dát čas zmizet nebo udeřit dřív, než by se zmohli na druhý útok."

Řekl to tak snadno, jako byste vy nebo já řekli "Slunce vychází na východě," ale se mnou to otřásl. Nikdy mě vlastně nenapadlo, že osobní strážci tu jsou k obětování se a jak snadno tohle nebezpečí svojí profesí berou.

"Napříště na to budu myslet," řekl jsem s patřičnou dávkou upřímné pokory. "A navíc si myslím, že tobě a Kvidovi dlužím omluvu. Mimochodem, kde je Kvido?"

"Nahore se hádá s Jeho Vašností," ušklíbl se Frigo. "Upřímně řečeno, že jsi se znova vyplížil ven, jsem zjistil, když jsem tě začal hledat, abys to utnul."

"Proč jsi to neřekl hned?"

"A proč? To nespěchá. Budou se hádat, dokud tam nevražíš. Podle mě bylo důležitější tě přesvědčit, abys přestal chodit ven sám."

V duchu jsem zasténa, ale už jsem si zvykl, že snaha naučit Friga, co je důležitější, je marná. "No, díky ještě jednou za radu, ale radši půjdu nahoru, než se tam ti dva navzájem pobijou."

A přes dvoranu jsem zamířil k širokému schodišti vedoucímu k našim kancelářím...

Dvorana? Široké schodiště?

Co se stalo s tím skromným stanem, do kterého jsem před chvilinkou vešel?

No... totiž, říkal jsem přece, že jsem čaroděj, ne? Náš malý stánek na Bazaru je zevnitř větší než zvenčí.

Mnohem větší. Pobýval jsem v královských palácích, které nebyly ani zdaleka tak velké jako náš "skromný stan". Na tomhle zázraku nemám žádnou zásluhu, tedy kromě toho, že to byla moje práce, která nám naše nynější sídlo pomohla získat. Žili jsme v něm bezplatně díky laskavosti Pakelské obchodní komory, která byla částečnou splátkou za prácičku, kterou jsme pro ně před nějakou dobou udělali. Tak jsem také přišel ke svým osobním strážcům... ale to je jiný příběh.

Ptáte se, co je Pakelská obchodní komora? Tak dobrá, pro nezasvěcené to vezmu ještě jednou. Dimenze, ve které nyní přebývám, je Pakla, domov nejprohnanějších kšeftářů ze všech známých dimenzí. Možná, že jste o nich slyšeli. V dimenzi, ze které pocházím, se jim říká d'ablové, ale já už vím, že správně je to Dablové. No, a moje nynější velkolepé bydlení je výsledkem toho, že jsme Dably s mým partákem doběhli jejich vlastními zbraněmi... což ukazuje, že jsme v obchodování lepší než oni. Ale nikomu to neříkejte. Zničilo by to jejich pověst a mě by to možná stálo pěkný místečko. Víte, oni to pořád ještě neví.

Kde jsem to vlastně skončil? Ach, ano. Zamířil jsem do kanceláří. Normálně bych se po vyplizení ven zastavil ve stájích, abych se o snídani podělil s Glípem. Ale teď, když jsem musel čelit krizi, rozhodl jsem se odepřít si potěšení ze společnosti svého mazlíčka a pustit se do práce. Glíp. To je drak, o kterém mluvil Provizee... ale tohle povídání se vám ani nebudu snažit nějak stručně zrekapitulovat. Na to je příliš komplikované.

Ještě než jsem dorazil do kanceláře, slyšel jsem, že zase zpívají tu svou oblíbenou "písničku". Její slova se čas od času měnila, ale melodii jsem znal nazpaměť.

"Ty neschopnej bříďile!"

"Komu to říkáš neschopnej bříďile?"

"Uznávám. Ty si naprostej bříďil!"

"Dávej si bacha na hubu! Ještě jedno slovo, a i když si šéfův parták, tak..."

"Tak co? Klidně si posluž, jestli teda jenom nekecaš!"

"Chceš to vidět?"

Vypadalo to, že jsem dorazil právě včas. Zhluboka jsem se nadechl a nenuceně vkrácel do víru hádky.

"Nazdar, hoši." Předstíral jsem, že mi nedošlo, co se tu děje. "Nedáte si preclík?"

"Ne, žádné preclík nechci!" přišla jízlivá odpověď od jednoho ze soků. "Co chce, je slušná pomoc."

"...když už si tady, tak koukej, abych tu měl taky nějaký respekt!" opáčil druhý.

To byl Kvido, starší z mých dvou ochránců. Větší a ošklivější než jeho synovec Frigo je tedy určitě.

To první řekl Aahz. Aahz je můj partner. Taky je demon, tedy přesněji Pervekt. A i když je o trochu menší než já, tak je mnohem ošklivější než oba moji ochránci dohromady.

Moje strategie zabrala. Svou zlost teď přesunuli na mě. Když jsem si uvědomil možnou ničivost prudké povahy každého zvlášť, tím spíš obou dohromady, začal jsem o moudrosti této strategie pochybovat.

"Máte nějaký problém?"

"Problém je," ušklíbl se Aahz, "že tady eso tvý ochranky právě ztratilo párek klientů."

Krve by se ve mně nedořezal. Už jsem se zmínil, že s Aahzem máme tolik peněz, že nevíme, co s nimi, ale zvyk je železná košile. Když jde o peníze, tak je Aahz tou nejneoblomnější bytostí, kterou jsem kdy potkal. A to na Bazaru na Pakle hovoří za vše! Jestli Kvido ztratil potenciálního zákazníka, tak o tom ještě dlouho uslyšíme.

"Počkej chvíli, partáku," řekl jsem, hlavně proto, abych získal čas. "Právě jsem dorazil, uvědomuješ si to?"

Mohl bys mi říct nějaké podrobnosti?"

Aahz poctil Kvida dalším temným pohledem.

"Moc k povídání toho není," řekl. "Zrovna jsem snídal..."

"Zrovna pil další chod," přeložil Kvido opovržlivě.

"...když tenhle omezenec zavolal nahoru, že dole v přijímacím pokoji čekají nějaký zákazníci. Zavolal jsem, že za chvíli budu dole, a dojídal jsem."

"Nechal je čekat aspoň půl hodiny. Pak se nemůžeš divit, že zákazníci..."

"Kvido, mohl bys v tomhle kole tyhle poznámky vynechat? Prosím?" přerušil jsem ho, než po něm mohl Aahz vystartovat. "Pořád se ještě snažím udělat si jakous takous představu, co se tu stalo, jasný? Dobrá, Aahzi. Cos říkal?"

Aahz se zhluboka nadechl a pokračoval ve svém líčení.

"No, a když jsem sešel dolů, tak nebylo nikde žádný zákazník vidět. Myslel by sis, že tenhle chlapík bude schopnej je zdržet, nebo aspoň že bude mít dost rozumu zavolat o posilu, kdyby se začali cukat?"

"Ale no tak, Aahzi. Kvido je tady jako osobní strážce, ne jako sekretářka. Jestli byli nějakí zákazníci unaveni čekáním na tebe a odešli, tak nechápu, proč se snažíš vinu hodit na..."

"Moment, šéfe. Ty nechápeš podstatu věci. Oni neodešli!"

"Ještě jednou?"

"Nechal jsem je v přijímacím pokoji, a pal už vím jenom to, že tady pan Velká huba na mě řval, že jsem ztratil zákazníky. Ale oni nikam neodešli! Jak jsi řekl, já jsem tady jako strážce. A podle mého se nám tu potloukají nějaký lidi a všechno, co tenhle hulvát dělá, je, že ječí, čím je to chyba."

"Já vim, čím je to chyba," pronesl Aahz s planoucím pohledem. "Z přijímacího pokoje vedou ven jenom dvě cesty a ani jedna kolem mě!"

"Kolem mě neprošli!" oponoval Kvido.

Přeběhl mi mráz po zádech.

"Aahzi," řekl jsem tiše.

"Jestli si myslíš, že nevím, kdy..."

"AAHZI!"

To ho zarazilo. Otočil se ke mně se zlostnou odpovědí na rtech, ale pak spatřil můj výraz.

"Co je, Skeeve? Vypadáš, jako bys..."

"Z toho pokoje nevedou jen dvě cesty."

Chvilí jsme na sebe beze slova ohromeně zírali, a pak vyrazili do přijímacího pokoje. Kvida jsme nechali za sebou.

Za přijímací pokoj jsme vybrali jeden z největších pokojů, který byl blízko hlavních dveří. Byl přebohatě zařízen, aby zapůsobil i na zákazníky rozmazlené zázkazy Bazaru, kteří očekávali, že uvidí sídlo úspěšného čaroděje. Byl tam jediný problém, a jakmile jsme tam vpadli, zamířili jsme k němu.

Po minulých vlastních jsme tam nechali jedinou ozdobu - goblén visící na severní zdi. Obvykle jsem rychlejší než Aahz, ale tentokrát mě předběhl. Jakmile k němu dorazil, odhrnul ho rukou stranou a odhalil těžké dveře, které se nacházely za ním.

Naše nejhorší obavy se naplnily.

Dveře byly odemčené a pootevřené.

Kapitola druhá

"Úspěch často závisí na výběru spolehlivého partnera."

- Remus

"Co to je?" podivil se Kvido, který využil chvilky ohromeného ticha.

"To jsou dveře," odvětil jsem.

"Přesnějc řečeno otevřený dveře," dodal Aahz.
"To vidím sám," zahřměl strážce. "Ale co dělají tady?"
"Kdyby stály uprostřed ulice, tak by to vypadalo pěkně divně, ne?" odsekl Aahz.
Kvido zbrunátněl. Jak už jsem řekl, tihle dva měli pozoruhodný talent dostat se jeden druhému pod kůži.
"Tak hele, já se jenom ptám..."
"Kvido, nemohl bys toho na pár minut nechat, než se rozhodneme, co podnikneme dál? Pak ti to vysvětlíme. Slibuju."
Mysl mi usilovně pracovala, co s tím. A mé koncentraci rozhodně nepřidalo, když Aahz s Kvidem byli zase v sobě.
"Myslím, že co bysme měli udělat první, partáku," pravil zamyšleně Aahz, "je zavřít ty dveře, abysme nebyli... vyrušení, než to vyřešíme."
Než to dořekl, tak jsem je opatrně špičkou nohy zaklapl. Aahz okamžitě zastrčil obě závory, aby to pojistil.
Sotva jsme tak učinili, oba jsme se o dveře opřeli a beze slova na sebe hleděli.
"No tak? Co myslíš?" zeptal jsem se nakonec.
"Nejradši bych je znova pořádně zavřel a na celou věc zapomněl."
"Myslíš, že je to bezpečný udělat to takhle?"
"To fakt nevím. Nevíme toho dost."
Pomalu jsme se otočili a upřeli své zamyšlené pohledy na Kvida.
"Ty, ehm, Kvido, mohl bys nám říct něco víc o těch zákaznících, co přišli dneska ráno?"
"Ani náhodou," založil si Kvido ruce. "Zrovna vy dva přeci vždycky vyžadujete "informaci za informaci". Je to tak? Takže já vám nic neřeknu, dokud mně někdo neřekne něco o těchhle dveřích. Mám být totiž tvůj osobní strážce. A přitom se nikdo neobtěžoval mi říct, že je sem ještě další cesta?!"
Aahz vycenil zuby a hotovil se vyrazit, ale chytil jsem ho za rameno.
"Má pravdu, partáku. Jestli chceme, aby nám pomohl, tak mu dlužíme vysvětlení."
Znovu jsme si vyměnili pohledy. Pak pokrčil rameny a vzdal to.
"No, Kvido, vysvětlení je vlastně velmi jednoduchý..."
To je tedy začátek," zabručel strážce.
Aahz byl skokem u něho a chytil ho za předek haleny.
"Chceš vysvětlení? Tak SKLAPNI A NECH HO MLUVIT!"
Kvido není žádná pápěrka, a když se rozdávala odvaha, nepřišel vůbec zkrátka. Když se ale Aahz doopravdy rozzuřil, tak se tomu nic nevyrovná.
"Do-do...dobrá! Promiň! Pokračuj, šéfe. Poslouchám."
Aahz ho pustil a vrátil se zpátky ke dveřím. Přitom na mě skrytě mrkl.
"Stalo se tohle," řekl jsem a snažil se potlačit úsměv. "S Aahzem jsme tyhle dveře objevili, když jsme se sem nastěhovali. Vůbec se nám nelíbily, tak jsme se rozhodli nechat je být. To je všechno."
"To že je všechno!? Zadní dveře, o kterých dokonce připouštíte, že vypadají nebezpečně, a všechno, co uděláte, je, že je ignorujete? A aby toho nebylo dost, tak se ani neobtěžujete o nich říct osobním strážcům? To ani ten největší trouba..."
Aahz si hlasitě odkašlal a Kvido se ovládl... okamžitě.
"Aach... co jsem to chtěl říct... ach ano. To už je teď za námi. Mohl bys mi teď, když je to venku, o tom říct něco víc? Co je mimochodem vlastně za těmi dveřmi?"
"To nevíme," připustil jsem.
"VY TO NEVÍTE?" vyjekl Kvido.
"Co víme," skočil do toho honem Aahz, "je to, co za nimi není. Není za nimi dimenze, kterou bychom znali."
Kvido zamrkal a zavrtěl hlavou. "To nechápu. Mohl bys mi to vyložit ještě jednou... ale opravdu pomalu?"
"Zkusím to takhle," řekl jsem. "Hele, Kvido, ty už o dimenzích něco víš, že jo? Třeba že žijeme v dimenzi Pakla, což je naprosto odlišný svět od dimenze, odkud jsme - od Tulpu. No, a zdejší obyvatelé, Dablové, jsou mistři dimenzionálního cestování, takže staví svoje domy na hranicích mezi dimenzemi. Proto je to tady zevnitř větší než zvenku. Vchod je na Pakle, ale zbytek domu je v jiné dimenzi. Takže to znamená, že kdybychom prošli zadními dveřmi, které jsme ti zrovna ukázali, ocitli bychom se v jiném světě... o kterém vůbec nic nevíme. Proto jsme ochotni nechat je raději zavřené než strkat nos do naprosto neznámé situace."
"Já si stejně pořád myslím, že jste to měli zjistit," trval strážce umíněně na svém.
"Tak myslí dál," pokračoval Aahz. "Tys viděl jenom dvě dimenze. Tady Skeeve jich navštívil tučť. Já sám jsem jich viděl přes stovku. A na druhý straně, Dablové, který jsi viděl tady na Bazaru, znají přes tisíc různých dimenzí."
"No a?"
"No a tak si myslíme, že nám tohle místo dali proto, že je otevřený do dimenze, kterou oni nechtějí. Nechtějí tak, jako "by se jí k smrti báli". Sám jsi viděl, co Dablové dokážou, když jde o zisk. Ty by ses pustil do prozkoumávání světa, kterého se oni sami obávají?"
"Chápu, co máš na mysli."
"A kromě toho," dokončil triumfálně Aahz, "podívej se na ty dveře znova. Mají víc zámků a závor než tři běžné bankovní sejfy dohromady."
"Někdo je otevřel," odvětil Kvido významně.
To vzalo Aahzovi trochu vítr z plachet. Bezděčně na dveře nervózně mrkl.
"No... dobrý zloděj se šperhákem by odsud..."
"Pár zámků nebylo otevřeno šperhákem, Aahzi."

Využil jsem jejich debaty, abych si to lépe prohlédl, a teď jsem mohl zjištěným přispět k jejich zkoumání.

Kovový visací zámek byl utržený. Kolem dokola jich bylo víc a vypadalo to, jako by někdo neměl dost trpělivosti hrát si se šperhákem a jednoduše je utrl rukou. Kvido sešpulil rty a tiše hvízdal. "Páni, to je síla. Kdo moh něco takového dokázat?"

"Tohle se snažíme z tebe dostat," prohlásil Aahz kousavě. "A teď, kdyby ti to nevadilo, moh bys nám konečně říct, jak vypadali ty zákazníci?"

"Byli tři... dva mužský a jedna ženská... vypadala dost mladě, ale nic zvláštního. Vypadali na Tulpy. Když o tom přemýšlím, tak vypadali trošku nervózně, ale myslel jsem, že je to proto, že jdou za čarodějem."

"No, a teď jsou za těmahle dveřma." Aahz hrábl po jednom z nepoškozených zámků a zaklapl ho. "Řek bych, že když teď na zámky nemůžou, tak je ani neotevrou šperhákem, ani neutrhnou. Jsou tam a je to jejich problém.

Sami si to navařili, moh bych dodat. A my jsme tady. Konec rébusu. Konec problému."

"To myslíš vážně, Aahzi?"

"Můžeš mi věřit, to si piš." Tato věta zahrála v mé paměti na povědomou strunu a nebyla to příjemná melodie.

Chystal jsem se na to Aahze upozornit, když do dveří vstrčil hlavu Frigo.

"Hej, šéfe. Máš tu návštěvu."

"Vidíš?" můj partner se rozzářil. "Říkal jsem ti, že se to může jenom zlepšit. Ještě není ani poledne a už tu máme další zákazníky."

"No, ona je to vlastně delegace Dablů," vyjasnil to Frigo. "Řek bych, že je to místní šéf."

"Místní šéf?" zopakoval dutě Aahz.

"Vidíš, jak to jde k lepšímu?" ušklíbl jsem se znechuceně. "A to ještě není poledne."

"Mám je vyrazit, šéfe?" nabídl se Kvido.

"Řek bych, že bude lepší je přijmout," podotkl Frigo. "Vypadaj nějak našťavaně. Říkali něco o nějakých ukrývaných uprchlících."

Mlčky jsme na sebe s Aahzem pohlédli. K tomu nebylo co dodat. Neurčitým mávnutím, které spíše připomínalo nervózní tik, jsem pokynul Frigovi, aby návštěvu uvedl dál.

Podle očekávání to byla ta samá čtyřčlenná delegace Pakelské obchodní komory, která nás původně najala pro práci na Bazaru. Vedl ji náš starý nepřítel Fac-an. Když jsme s ním jednali naposledy, tak jsme ho měli v hrsti a nemilosrdně jsme toho využili. I když s našimi podmínkami souhlasil, tak jsem se nezbavil podezření, že tak velkorysá smlouva ranila jeho dabelskou pýchu a že čeká na příležitost, aby nám to mohl oplatit. Podle úsměvu, který měl na tváři, když vešel do přijímacího pokoje, to vypadalo, že cítí, že jeho příležitost konečně přišla.

"Aach, Mistr Skeeve," pronesl. "To je od tebe hezké, že jsi nás přijal okamžitě, i když jsme neměli schůzku domluvenou. Je mi jasné, že máš spoustu práce, takže půjdu rovnou k věci. Jsem přesvědčen, že v tomto sídle jsou jistá individua, se kterými si naše organizace velmi touží promluvit. Kdybys byl tak laskav a zavolal je, nebudeme tě již déle obtěžovat."

"Počkej moment, Fac-ane," vložil se do toho Aahz, než jsem stihl odpovědět. "Jak jsi přišel na to, že lidi, který hledáte, jsou tady?"

"Protože je viděli, jak před necelou hodinou vešli do vašeho stanu a zatím nevyšli," sdělil nejmohutnější z Facanova doprovodu.

Povšiml jsem si, že na rozdíl od Fac-ana se neusmíval. Po pravdě řečeno vypadal pořádně našťavaně.

"Musí myslet ty, co přišli předtím," snažil se pomoci Frigo. "Víš, šéfe, ty dva chlápky s tou ženskou."

Aahz v bezmocném zoufalství obrátil oči v sloup. Protentokrát jsem byl s to s ním souhlasit.

"Ehm, Frigo," řekl jsem s pohledem upřeným do stropu, "proč s Kvidem nepočkáte venku? My se zatím o tohle postaráme."

Oba strážci beze slova vypochoďovali ven. Povšiml jsem si, že se Kvido podíval na svého synovce s takovým opovržením, že bylo jasné, že mu pořádně umeje hlavu ještě předtím, než bych to mohl udělat sám. Mafie není o nic shovívavější ke svým zaměstnancům, kteří povědí před protivníkem víc, než by měli, než čarodějové.

"Teď, když jsme si ujasnili, že všichni víme, o kom je řeč a že jsou tady," prohlásil Fac-an a zammul si ruce, "tak je zavolejte, ať s tím skoncujeme."

"Ne tak rychle," přerušil jsem ho. "Tak za prvé, ty, které hledáte, jsme ani okem nespátřili a za druhé tady nejsou. Zmizeli zadními dveřmi dřív, než jsme se s nimi mohli potkat."

"Ani nečekám, že byste našemu slovu věřili," dodal Aahz. "Takže si to tady můžete dle libosti prohlédat."

Dablův úsměv se rozšířil. Ucítil jsem, jak mi na čele vyrazil ledový pot.

"To nebude nutné. To, jestli vám věřím nebo ne, nemá význam. I kdybysme to tady prohlédali, jsem si jistý, že ve schovávání věci jste lepší než my v jejich hledání. Důležité je, že jsme se shodli, že sem vešli a tím je zodpovědnost na vás."

Nebylo mi docela jasné, oč tu běží, ale bylo mi jasné, že se mi to líbí čím dál míň.

"Počkej, Fac-ane," začal jsem. "Co tím myslíš, že zodpovědní jsme 'my'? Zodpovědní za co?"

"Za co? Za ty uprchlíky přece. Jen si vzpomeňte. Když jsme se dohodli, že to tady budete užívat bez nájmů, tak součástí smlouvy bylo, že jestli kdokoliv z téhle domácnosti poruší jakýkoliv zákon platící na Bazaru a zmizí buď do jiné dimenze, nebo se jinak vyhne trestu, tak ty osobně přebíráš zodpovědnost za jeho konání. To je naprosto obvyklá klauzule v každé nájemní smlouvě na Bazaru."

"Aahzi," řekl jsem netrpělivě, "tys uzavíral tu smlouvu. Je tam takováhle klauzule?"

"Je," připustil. "V té době jsem ale myslel na Tanandu a Kulíka... a těch se stejně zastaneme vždycky. Marfy taky. Nikdy mě nenapadlo, že by se mohli pokusit prohlásit kohokoliv, kdo vejde našimi dveřmi, za člena naší domácnosti."

Nechápu, jak si můžou myslet, že dokážou..."

"My nemusíme dokazovat, že jsou u vás doma," usmál se Fac-an. "Vy musíte dokázat, že tu nejsou."

"To je pitomost," vybuhl Aahz. "Jak můžeme dokázat..."

"Zabal to, Aahzi. Nemůžeme to dokázat. V tom to je. Tak dobrá, Fac-ane. Dostali jste nás. Tak co přesně ty týpkové provedli? Za co jsme zodpovědní a jaké máme možnosti? Myslel jsem, že jeden z hlavních zákonů na Bazaru je, že tu žádné zákony neplatí."

"Moc jich tu není," řekl Dabel, "ale na těch, která tu existují, se přísně trvá. Zákon, který vaši přátelé porušili, se týká podvodu."

Honem zvedl ruku, aby zadržel mé námitky.

"Vím, co chceš říct. Podvod vypadá hloupě ve srovnání s tím tvrdým smlouváním, které se tady na Bazaru děje, ale je to vážná věc. I když jsme na sebe pyšní, jak tvrdě dovedeme smlouvat, tak platí, že dostaneš zboží, které ti bylo slíbeno. Občas se stane, že se pominou nějaké drobnosti v popisu zboží, ale všechno, co se řekne, je pravda. Taková je naše pověst, a aby Bazar i dál dobře prosperoval, je nutné, aby tahle pověst byla úzkostlivě strážena. Jestli obchodník nebo kupec prodává něco, o čem prohlašuje, že je to kouzelné, a pak se ukáže, že to vůbec žádnou Sílu nemá, tak je to podvod. A pokud se pachatelům umožní, aby zmizeli bez potrestání, tak by to podle nás mohlo znamenat konec Bazaru jako takového."

"No," řekl jsem suše, "vlastně jsem se chystal jenom protestovat proti tomu, že je považuješ za naše přátele, ale to nechám být. Zatím jsi se ale nezmínil o našich možnostech."

Fac-an pokrčil rameny. "Jsou vlastně jenom tři. Můžete za ně zaplatit peníze, co vylákali, plus dvacet pět procent pokuty navíc, nebo přijmout doživotní vyhnutí z Bazaru, nebo se můžete své přá-e, chci říct uprchlíky, pokusit přimět, aby se na Bazar vrátili a sami si to vyřešili."

Aahz se ujal jejich vyprovodění ven, zatímco já jsem se zahloubil do přemýšlení, co bychom měli podniknout.

Když se vrátil, seděli jsme mlčky skoro celou hodinu, než jeden z nás promluvil.

"Tak co?" řekl jsem nakonec. "Co myslíš?"

"Vyhnutí z Bazaru nepřipadá v úvahu!" zavrčel Aahz. "Nejen že by to zničilo naši pověst, ale vůbec nejsem žhavej vypadnout z Bazaru a našeho domova pro takovou pitomost jako je tahle!"

"Souhlas," pronesl jsem odhodlaně. "I když se mi zdá, že s touhle možností Fac-an blafuje. Chce, abychom zůstali na Bazaru stejně jako my. Nezapomeň, že to byl on, kdo nás najal. Myslím, že čeká, že zaplatíme vylákané peníze. Tak by z té šlamastyky, která je mu tak proti srsti, mohl něco dostat. Pomyslení, že nás tlačí k tomuhle, mě pěkně štve."

Aahz přikývl. "Mě taky."

Následovalo dalších hezkých pár minut ticha.

"Tak jo," řekl Aahz nakonec, "kdo to teda řekne?"

"Musíme vyrazit za nima," povzdechl jsem.

"Správně jenom napůl," opravil mě Aahz. "Vyrazit za nima musím já. Parták neparták, tady jde o výlet do úplně novy dimenze a to je pro někoho s tvou úrovní znalostí magie moc nebezpečný,"

"Mojí úrovně? A co ty? Ty nemáš Sílu vůbec! Jestli je to moc nebezpečný pro mě, tak co ochrání tebe?"

"Zkušenosti," prohlásil nafoukaně. "Já jsem na tohle zvyklý a ty ne. Konec diskuze!"

"Žádný konec diskuze! Jak mě tady asi dokážeš zadržet, když nebudu souhlasit?"

"Snadno," zašklebil se Aahz. "Vidíš, kdo je támhle v rohu?"

Otočil jsem se, abych se podíval, kam ukazoval. To bylo poslední, co jsem si pamatoval.

Kapitola třetí

"Spolehlivá informace je pro úspěšné plánování nutností."

- K.Kolumbus

"Hej, sekáči! Vstávej!! Jsi v pořádku?"

Kdybych vedl odlišný styl života, byla by tato slova doprovázena vzrušující představou ženské krásy. Takhle je ale pronesla Marfa.

To byla první věc, která se prodrala do mé zamlžené mysli, když jsem se snažil probít k vědomí. Po ránu na tom nejsem nikdy nejlíp, a to ani když se probouzím příjemněji po svém. Když mě někdo budí takhle, tak to jenom zaručuje, že moje nálada rozhodně skvělá nebude.

Jakkoliv grogy jsme se cítil, v tom, že se mnou třese Marfa, jsem se mýlit nemohl. I nezaostřeným pohledem byla její postava nezaměnitelná. Pokud chcete, představte si tu největší a nejlustší ženu, jakou jste kdy potkali.

A teď tu představu zvětšete v každém rozměru o padesát procent, okorunujte ji zářivě oranžovými vlasy, falešnými očními řasami a purpurovou rtěnkou a ozdobte ji plnou nůši laciné bižuterie. Už víte, co mám na mysli? Marfu bych poznal na míle uprostřed noci... a poslepu.

"Jasně, že jsem v pořádku, učednice!" zavrčel jsem.

"Copak nemáš trénovat nebo něco takového?"

"Jseš si jistě, že ti nic neschází?" naléhala neústupně.

"Jo, jsem si jistě. Proč se ptáš? Copak si člověk nemůže hodit šlofika bez toho, aby okolo toho nebyly řeči?"

"To proto, že si obvykle nedáváš šlofika na podlaze uprostřed přijímacího pokoje."

To mě probralo. Přinutil jsem se pohled zaostřit. Měla pravdu! Z nějakého důvodu jsem se válel po podlaze.

Co mě mohlo dostat na...

Pak se mi všechno vybavilo! Aahz! Ta výprava do nové dimenze!

Honem jsem se posadil... a okamžitě toho zalitoval. Zalila mě oslepující bodavá bolest hlavy. Žaludek se mi zvedl, takže jsem zase dopadl s elegancí hroudy spálené ovesné kaše.

Začal jsem se skládat. Marfa mě chytila za ramena.

"Pořád stejnej borec, co? Vypadá to, že naše představy o tom, co to je "bejt v pořádku," jsou trochu odlišný."

Nevšiml jsem si jí a opatrně jsem se dotknul vzadu své hlavy. Objevil jsem tam velkou bolestivou bouli. Jestli jsem měl nějaké pochybnosti o tom, co se stalo, teď byly pryč.

"Ten zatracenej Pervers!" sykl jsem a cukl sebou, protože můj hlas vyvolal novou vlnu bolesti. "Musel mě omráčit a zmizet sám."

"Ty myslíš Aahze? Toho nabručenýho zelenošupináče? To nechápu. Proč by tě tvůj vlastní parták-příživa praštil?"

"Aby mohl projít těmi dveřmi beze mě. Jasně jsem řekl, že se nenechám od té honičky odstavit."

"Dveře? Také dveře?" zachmuřila se Marfa. "Vím, že vy dva máte svý tajemství, šéfe, ale řekla bych, že by bylo lepší, kdybys mi o tom, co se tu děje, řekl trochu víc."

Tak stručně, jak jsem dokázal, jsem jí vyprávěl o proběhlých událostech, včetně vysvětlení, proč jsme s Aahzem nic nefekli o záhadných zadních domovních dveřích. Protože je také občasným dimenzionálním cestovatelem, pochopila význam neznámé dimenze a její možnou nebezpečnost mnohem rychleji než Kvido a Frigo.

"Čemu ale nerozumím, je to, proč i když tě s sebou nechtěl, proč si s sebou nevzal někoho jinýho?"

"Koho třeba?" řekl jsem s trpkým úšklebkem. "Dohodli jsme se přece, že ty jsi můj učeň a že on ti nemůže něco nařizovat bez toho, aby to předtím neprojednal se mnou. A Kvido a Frigo na něj moc velký dojem neudělali. Tananda a Kulík mají svou vlastní práci a ještě pár hezkých dnů budou pryč. A Gus si s Berfertem vzal zaslouženou dovolenou. A kromě toho moc dobře ví, že kdyby začal tvořit tým beze mě, tak by tu mohlo být, než by se to usadilo, několik vážných problémů. Já bych to totiž tak nenechal!"

"Hele, neber si to tak, ale už se stalo," podotkla má učednice suše, "i když musím připustit, že to na tebe pěkně narařičil."

Nato mě vzala v podpaží, zvedla mě a jemně postavila na nohy.

"Takže, co teď? Předpokládám, že za ním pořádně naštvanej vyrazíš. Co kdybych byla u toho? Nebo jsi snad tak pitomej a omezenej jako on?"

Po pravdě řečeno, přesně tohle jsem plánoval udělat. Neskrývaný sarkasmus v jejím hlase spolu se zneklidňující vratkostí nohou mě ale donutil si to rozmyslet.

"Ne," pravil jsem opatrně. "Stačí, že už se tam placatí jeden z nás... i to je až moc. Záleží, jak se na to díváš."

Sice si pořád myslím, že jsem měl jít s ním, ale Aahz to vyřešil jinak. takže je na něm, jak to zvládne. Na mně je, abych dbal o obchod, než se vrátí."

Marfa na mě mrkla.

"To je rozumný," řekla, "musím ale přiznat, žeš mě tím trochu překvapil."

"Jsem teď zodpovědný podnikatel," pokrčil jsem rameny. "Nemůžu si dovolit chovat se jako zbrklý děcko. A kromě toho naprosto věřím, že je můj parták schopen si s tím poradit."

Byla to odvážná slova, ale myslel jsem je vážně. I když za dva dny byl tento "zodpovědný podnikatel" připraven chovat se naprosto zbrkle. Kvido a Frigo si přestali stěžovat, že se kradu ven sám... protože jsem ven vůbec nechodil! Většinu času, včetně spánku (i když musím říct, že jsem toho moc nenaspal), jsem strávil v přijímacím pokoji, abych mohl Aahze přivítat při triumfálním návratu, kdyby k němu náhodou už došlo.

Bohužel, moje bezesnost nebyla odměněna.

Ze všech sil jsem se snažil své znepokojení skrýt, ale nemusel jsem si s tím dělat starosti. Jak hodiny ubíhaly, obavy party rostly a já jim pořád odpovídal: "Ne, ještě se nevrátil. Jakmile tu bude, dám vám vědět." Dokonce i Kvido, který s Aahzem nijak dobře nevycházel, si chodil aspoň jednou za hodinu pro stále stejnou odpověď.

Konečně jsem pro uklidnění svých nervů svolal všechny do přijímacího pokoje na poradu.

"Zajímalo by mě, jak dlouho budeme chodit kolem horký kaše, než si přiznáme, že něco jde šejdrem?" brumlal si asi popáté Kvido.

"Jak dlouho si myslíš, že asi trvá najít uprchlíky v cizí dimenzi?" odsekl jsem. "Jak dlouho by ti trvalo je najít, kdyby byli na Tulpu, co, Kvido? Musíme mu dát čas."

"Ale kolik?" nedal se. "Už to budou dva dny..."

"Tananda s Kulíkem se vrátí každou chvíli," přerušila nás Marfa. "To si myslíte, že tu budou jen tak se založeným rukama sedět, až zjistí, že je tam Aahz sám?"

"Nebylas to ty, kdo říkal, že vydat se za ním je hloupej nápad?"

"A na tom trvám. A chceš vědět, co si myslím o nápadu nedělat nic?"

Než jsem mohl odpovědět, ozvalo se tiché zaklepání na dveře... na zadní dveře!

"Vidíte!" zvolal jsem vítězoslavně. "Povídal jsem vám, že se vrátí!"

"Takhle on neklepe," poznamenal Kvido podezřívavě.

"A proč by měl klepat?" přisadila si Marfa. "Co odešel, tak nejsou dveře zamčený."

Vzhledem ke své velké úlevě a nadšení jsem ponechal jejich poznámky bez připomínek. Bleskem jsem byl u dveří a doširoka je otevřel s přivítáním, které jsem si dva dny připravoval, na jazyku.

"No, už bylo načase par... řáku."

Nebyl to Aahz.

Bytost za dveřmi totiž ani v nejmenším jako Aahz nevypadala. A co bylo ještě víc překvapující, já ji poznal!

Nikdy jsme se vlastně nepotkali... tedy nepředstavili se, ale záhy poté, co jsem potkal Aahze, tak mě pověsil

rozrušený dav, když jsem měl její podobu. Také jsem ji krátce zahlédl v davu, když jsem se úspěšně "ucházel" o místo čaroděje Královského dvora Possiltského.

Nikdy jsem ale neměl příležitost vidět z první ruky její oslnivý zjev, rámovaný vlnami zlatých vlasů, či nenucený půvab, se kterým se nesla, nebo její...

"Je tohle Velký Skeeve, že? Za tou otevřenou pusou?"

Její hlas byl tak melodický, že jsem byl chvíli mimo, než mi došlo, co řekla a že čeká na odpověď.

"Aach... ano. K tvým službám."

"Ráda tě konečně poznávám osobně," řekla energicky a nervózně mrkla na Kvída a Marfu. "Hledala jsem si nějakou záminku a řekla bych, že ji mám. Mám pro tebe nějaké zprávy... o tvém učni."

Pořád jsem měl těžkosti soustředit se na to, co říká. Hypnotizoval mě nejen její hlas. Byla to nejpůvabnější žena, kterou jsem kdy potkal... tedy vlastně dívka. Nemohla být o moc starší než já. A co víc, vypadalo to, že se jí líbím. Pořád se totiž váhavě usmívala a hluboké modré oči měla upřené do mých. Měl jsem respekt u kamarádů a u bytostí na Bazaru, kteří znali mou pověst, ale nikdy u někoho, kdo vypadal jako...

Pak mi její slova došla.

"O mém učni?"

Než mi to nedorozumění došlo, mrkl jsem mimoděk na Marfu.

"Aha, ty myslíš Aahze. Už není mým učněm, teď je mým partnerem. Pojď dál, prosím. Právě jsme o něm mluvili."

Ustoupil jsem stranou a rozmáchlým gestem ji pozval dál. Nikdy jsem ho nezkoušel, ale párkrát jsem ho viděl, když jsem pracoval na possiltském dvoře, a udělalo na mě dojem.

"Eehm - šéfe? Mohl bych s tebou na moment mluvit?"

"Později, Kvído."

Znovu jsem ji gestem pozval dál. Odpověděla na něj úsměvem, který celý pokoj rozjasnil.

"Díky za pozvání, ale snad příště," řekla. "Opravdu tu nemůžu zůstat. Vlastně bych tady neměla být vůbec."

Myslela jsem si ale, že by ti měl někdo dát vědět, že tvůj přítel... Aahz se jmenuje, že? Tedy, že tvůj přítel je ve vězení."

To mě rázem vrátilo na zem.

"Aahz? Ve vězení? A za co?"

"Za vraždu."

"ZA VRAŽDU!" zařval jsem a zapomenul na veškeré úsilí být zdvořilým a uhlazeným. "Ale Aahz by nikdy..."

"Nekřič na mě! Ach, já to věděla, že sem nemám chodit. Podívej, já vím, že to neudělal. Proto jsem ti chtěla dát vědět, co se stalo. Když nic nepodnikneš, tak ho popraví... a oni vědí, jak se mají demoni popravovat doopravdy."

Otočil jsem se k ostatním.

"Marfo! Jdi si pro svou šperkovnici. Kvído, Frigo! Pohyb! Musíme si s našimi sousedy něco vyřídit."

Snažil jsem se mluvit potichu a nevzrušeně, ale stejně to zaznělo mnohem důrazněji, než jsem zamýšlel.

"Ne tak honem, šéfe," prohlásil Kvído. "Nejdřív bys měl něco vědět."

"Později. Teď chci, abyste..."

"TEĎ, šéfe. Je to důležitý!"

"TAK CO TO JE?!"

Nemusím snad říkat, že zrovna teď jsem nebyl na nějakou debatu vůbec zvědavý.

"Ona je jedním z nich."

"Prosím?"

"Z těch tří, co prošli těmi zadními dveřmi. Co je honil Aahz. To je ta ženská."

Jako by do mě uhodilo. Honem jsem se k ní obrátil, co mi na to řekne. Ve dveřích nikdo nebyl. Záhadná návštěvnice zmizela stejně náhle, jako se objevila.

"Mohla by to být past," pronesla zamyšleně Marfa.

"Má pravdu," kývl Kvído. "Věř někomu, kdo sám musel vzít roha. Když utíkáš před zákonem a chytit tě může jenom pár lidí, tak je jasný, že se budeš snažit je vyšachovat. Že je tvůj parťák v průšvih, to víme jenom od ní."

"Přijít na to, že na pronásledování si Dablové nejspíš najmou tebe a Aahze, k tomu není třeba žádný génius."

Ostatně věděli dobře, kterým domem se dostanou k únikové cestě," přidala se Marfa.

Kvído vstal a začal rázovat po pokoji.

"Správně," řekl. "Teď předpokládejme, že Aahze mají oni. Vymyslel bys lepší způsob, jak vyřídit druhého z dvojice, než že tě nakrmí povídačkou o tom, že tvůj parťák je v průšvih? Takže ty bys vyrazil a spadl do přichystané pasti. Celá ta věc smrdí, šéfe. O cizích dimenzích nic nevím, ale zato vím něco o kriminálnících."

Jakmile těma dveřma projdeš, tak jsi jasněj."

"Už jste skončili?"

Dokonce i mně se zdálo, že jsem to řekl ostře, ale tentokrát jsem na to vůbec nedbal.

Kvído a Marfa na sebe pohlédli a beze slova přikývli.

"Tak jo. Možná máte pravdu a v každém případě mě vaše starost těší. NICMÉNĚ..."

Hlas se mi ztlumil do strach nahánějícího syčivého šepotu.

"...co když ji nemáte? Co když nám ta uprchlice řekla pravdu? Vy byste na mém místě neudělali nic, abyste Aahzovi pomohli? To si opravdu myslíte, že já tu budu sedět na zadku, zatímco mého partnera a kamaráda budou upalovat za zločin, který nespáchal? Jenom proto, že bych přitom mohl přijít k úrazu?"

S velkým úsilím jsem zas promluvil normálně.

"Za deset minut se těmhle dveřmi vypravím za Aahzem. A jestli padnu do pasti, tak to bude muset být sakra dobrá

past. Chce jít někdo z vás se mnou, nebo vyrazím sám?"

Kapitola čtvrtá

"Samozřejmě... snažit se plánovat nepředvídané nemá smysl!"

- A. Hitchcock

Ve skutečnosti to trvalo přes hodinu, než jsme byli připraveni vyrazit, ale mně to připadalo jako celá věčnost.

Musel jsem ale uznat, že pustit se do tohoto dobrodružství bez pečlivé přípravy by nebylo bláznovství, ale hotová sebevražda!

Bylo rozhodnuto, že Frigo zůstane doma, aby někdo řekl Tanandě a Kulíkovi, co se děje, až se oba vrátí.

Nemusím snad říkat, že nadšený tím zrovna nebyl.

"Ale já mám být tvůj osobní strážce," namítal. "A jak tě mám chránit, když budu tady sedět na zadku, zatímco ty budeš v první linii?"

"Tím, že zajistíš, že se naše posily dozvědí všechno nutné k tomu, aby mohly za námi vyrazit," odvětil jsem.

I když jsem z dohadování se s Frigem nijak odvázaný nebyl, tak bych se raději postavil půltuctu mafiánských pořádků, než muset vysvětlovat Tanandě a Kulíkovi, proč se záchranné výpravy nemohli zúčastnit rovnou.

"Mohli bysme tu nechat vzkaz."

"Ne."

"Mohli bysme..."

"NE! Chci, abys zůstal tady. Stačí?"

Strážce si ztěžka povzdychl. "Tak jo, šéfe. Budu tu třet, dokud se neobjeví. A pak všichni tři..."

"Ne!" musel jsem zopakovat. "Pak Tananda a Kulík vyrazí za námi. Ty zůstaneš tady."

"Ale šéfe..."

"Protože až se tu zase objeví Fac-an s tou svojí cháskou, tak tu musí být někdo, kdo by jim řekl, že jsme se pustili do práce a nevzali do zaječích. A předpokládejme, že se nám podaří vrátit. Pak potřebujeme ústupovou cestu a ty zajistíš, aby byla volná. To by sem taky mohli naši hostitelé vzít nové nájemníky, zatímco budeme pryč... a ti by se třeba mohli rozhodnout ty dveře zazdíť, zatímco my budeme na druhé straně."

Frigo si to tiše promýšlel.

"A co když se nevrátíte?" zeptal se nakonec.

"Nač stahovat kalhoty, když brod je ještě daleko," povzdechl jsem. "Nezapomeň ale, že zabít nás, to není jen tak. Aspoň někdo z nás se snad vrátí."

Od těchto neradostných úvah odpoutal našťastí mou mysl příchod Kvida.

"Jsme připraveni vyrazit, šéfe."

Navzdory zoufalé situaci a tlaku pádicího času jsem na něj zůstal užasle zírat.

"Co to má znamenat?" vypravil jsem ze sebe.

Kvido měl na sobě dlouhý černý baloňák, na hlavě klobouk s širokou krempou a sluneční brýle.

"Tohle? To je můj pracovní oděv," pravil pyšně. "Je praktický i slušivý zároveň."

"Cože je?"

"Tím myslím, že nejenže lidem nahání strach, ale baloňák má tady uvnitř spoustu malých kapes, vidíš? V nich nosím svoje nádobíčko."

"Ale..."

"Zdar, sekáči. Pěkně vohoz, Kvido."

"...Díky! Zrovna jsem tady šéfovi o něm povídal."

Marta byla oblečená... či spíš bych měl říct neoblečená ve svém pracovním oděvu. Krátká kazajka se snažila pokrýt alespoň trochu její masivní trup, zatímco ještě kratší nohavice tvořily okraj její bojové výbavy.

"Ehmm... Marfo?" řekl jsem opatrně. "Vždycky jsem se tě na to chtěl zeptat. Proč si toho... ehmm... nevezmeš na sebe víc?"

"Když se chystáme někam, kde bude pěkně horko, tak se raději oblíkám nalehko," zamrkala. "Víš, když se to začne mlít, tak trošku znervózním... a jediná horší věc, než mít vedle sebe tlustou holku, je mít vedle sebe tlustou zpocenou holku."

"Podle mě je to sexy," přisadil si Kvido. "Připomíná mi to, co obvykle nosila milenka našeho starýho."

"Pěkně děkuju, ty černej zabijáku. Tvůj starej si nejspíš uměl užívat... i když já si jeho nikdy neužila."

Rozesmáli se Marfině vtipu. Zamyšleně jsem si je prohlížel. Veškeré naděje na tiché proniknutí do neznámé dimenze vzaly rázem za své. Kvido i Marfa byli sami o sobě pastvou pro oči a dohromady byli asi tak nenápadní jako cirkusový průvod a vojenská jednotka na jedné cestě. Pak mě napadlo, že nevíme, jak to vypadá tam, kam se chystáme. Možná, že tam takhle zapadnou a vyčnívat budu já. To bylo děsivé pomyšlení. Kdyby tam všichni vypadali takhle...

Snažil jsem se vypudit tuhle myšlenku z hlavy. Nemá smyslu se děsit ještě předtím, než se to ukáže.

Důležitější bylo, že se mí dva pomocníci báli. Strašně se snažili nedat to najevo. Oba si podle své zaběhnuté šablony nasadili staré masky. Kvido hrál roli "tvrdého gangstera," ostrého do morku kostí, zatímco Marfa zase jednou přehnaně předváděla svou oblíbenou roli "vampa". Nejdůležitější ale bylo, ať už se báli nebo ne, že byli ochotni krýt mi záda nebo zemřít. Bylo by to jistě velmi působivé, kdyby to neznamenal, že se spoléhají na mé vůdcovství. To znamená, že musím zůstat chladný a nevzrušený... bez ohledu na to, jak se sám bojím. V návaznosti na to mě ještě napadlo, že vůdcovství je maskou, za kterou jsem se naučil schovávat, když jde do tuhého. Letmo mě napadlo, jestli vůbec někdy

někdo opravdu věděl, co dělat, nebo se cítil opravdu jistě, nebo jestli život je prostě jednou velkou hrou, ve které všichni hrajeme své role.

"Dobrá. Takže jsme připraveni?" zeptal jsem se a zahnal svoje zatoulané myšlenky. "Marfo? Máš svoje šperky?"

"Většinu jich mám na sobě a zbytek hned tady," řekla a poplácala měšec na opasku.

I když občas v duchu dělám o špercích mojí učednice uštěpačné poznámky, mají hned dvojí účel. Marfiny cetky jsou ve skutečnosti opravdu nemalou sbírkou čarodějnických triků, které za roky nashromáždila. Jak nemalá? Předtím, než se stala mou učednicí, aby se naučila opravdové magii, zastávala pěkné místo čarodějnice v městském státě Veygusu v dimenzi Mačo právě díky síle její shromážděné mechanické "Síly". I když jsem s Aahzem souhlasil, že opravdová magie je mnohem lepší než ta mechanická, protože ta spíše selže (tu zkušenost mám z první ruky), rozhodně jsem neměl nic proti tomu mít její arzenál s sebou v záloze.

"Pamatuješ na ten stopovací prsten? Ten cos použila, abys našla krále? Nenašel by se takový v tom tvém měšci?"

"Mám jenom tenhle jeden," řekla a zakroutila prstem s navlečeným prstenem.

V duchu jsem zaklel a pak se pustil do věci, která, jak jsem se obával, by mohla být nejnejpříjemnějším rozhodnutím na této výpravě.

"Dej ho Frigovi. Tananda a Kulík ho budou potřebovat, aby nás našli."

"Když ho ale necháme tady, jak najdeme tvého parťáka?"

"Budeme muset něco vymyslet, ale nemůžeme si dovolit štěpit naše síly. Jinak i když najdeme Aahze, budeme se tam muset pořád jen potloukat a snažit se najít druhou půlku téhle záchranné výpravy."

"Když myslíš, sekáči," zašklebila se a sundala prsten, "doufám ale, že víš, co děláš."

"To já taky, Marfo, to já taky. Dobrá, bando, tak se podíváme, co na tom dvorku za domem vlastně máme."

Z téhle strany vypadalo naše sídlo mnohem působivěji než na Bazaru. Vypadalo opravdu jako hrad... poněkud hrozivý, osaměle se tyčící na kopci. Moc jsem si ho neprohlížel, jenom abych ho poznal, až se budeme vracet.

Jak se dalo čekat, hlavní pozornost jsem věnoval dimenzi samotné.

"Je tu řák šero, řek bych, co?"

Kvidova poznámka byla spíše konstatováním než otázkou. Měl pravdu.

Ať jsme byli kdekoliv, světla tu rozhodně nebylo nazbyt. Nejdříve jsem si myslel, že je noc, což mě zmátlo, protože až dosud při mém cestování dimenzemi vycházelo a zapadalo slunce všude stejně. Pak se oči v šeru rozkoukaly a zjistil jsem, že obloha je prostě úplně zatažená. Tak zatažená, že jí nepronikalo skoro žádné světlo, takže to vypadalo, že je noc.

Jak jsem mohl vidět, tak kromě tohoto vypadala nová krajina skoro úplně stejně jako každá jiná, kterou jsem navštívil. Byly tu stromy, křoví a cesta vedoucí k hradu nebo od hradu, podle toho, kde jste stáli. Myslím, že to byla Tananda, která přišla na rčení "Pokud jste navštívili jednu dimenzi, tak jste viděli všechny." Kulík, její bratr, dokládal, že důvodem podobnosti všech dimenzí, které jsme navštívili, bylo to, že to jsou různé reality jedné podstaty. Tohle mi vždycky připadalo jako poněkud zbytečné... "Jsou si všechny podobné, protože jsou stejné? Ale no tak, Kulíku!". Ale díky jeho námitkám jsem si vždycky připadal, jako když naslouchám někomu, kdo mluví cizí řečí, takže jsem se potom snažil podobným diskuzím vyhnout.

"Takže co podnikneme teď, sekáči?"

Tentokrát jsem pro změnu odpověď na tuto rozčilující otázku měl.

"Tahle cesta musí někam vést. Už to, že tu je, ukazuje, že v téhle dimenzi nejsme sami."

"Myslel jsem, že tohle už víme," zamručel Kvido pod vousy. "Proto taky jsme tady."

Věnoval jsem mu ten nejtemnější pohled.

"Myslím, že jsme se dohodli, že ať už je to kdokoliv, někdo tu Aahze drží ve vězení. A jestli je tu cesta, tak je tutový, že ji nepostavil ani můj parťák, ani nikdo z těch, které honil. To znamená, že máme co do činění s místními... a možná nepřátelskými."

"Správně." Marfa se do toho honem vložila. "Nech to plavat, Kvido. Chci slyšet náš plán akce a žádný takovýhle zdržování se mi nelíbí."

Strážce se zamračil, ale zachoval mlčení.

"Dobrá. Takže teď půjdeme po téhle cestě a zjistíme, kam vede. Půjdeme po okraji a buďte připraveni zmizet, jakmile někoho uslyšíte. Nevíme, jak místní vypadají, takže dokud nebudu mít představu, tak nemá smyslu, abych se nás snažil proměnit."

S těmito obecnými rozkazy k pochodu jsme vyrazili tmou po cestě. Šli jsme potichu, abychom nevrátili do někoho před námi. Zakrátko jsme dorazili k místu dalšího rozhodnutí. Cesta, po které jsme šli, náhle ústila do jiné, mnohem větší. Můj doprovod se na mě s očekáváním zahleděl. S pokrčením ramen jsem se nahodile rozhodl a vedl je dále cestou doprava. Jak jsme tak šli, došlo mi s jistým rozmrzením, že i když Marfa i Kvido věděli, že je to tady pro mě stejně neznámé jako pro ně, tak nějak se rozumělo samo sebou, že cestu budu vybírat já.

Úvahy mi přerušily hlasy, které se k nám zepředu blížily. Ostatní je také zaslechli. Bez jediného slova či znamení jsme zmizeli v křoví. Příkrčený na zemi jsem zíral tmou na cestu, plný obav, až prvně spatřím zdejší formy života.

Nemusel jsem čekat dlouho. Objevily se dvě postavy, podle pohledu mladý pár. Za chůze si povídali a vesele se smáli. Připadali mi naprosto normální, což byla rozhodně úleva, vezmeme-li v úvahu, jaké zjevy jsem musel v některých dimenzích napodobovat. Dost se podobali lidem z Tulpu... nebo Mača, jenom byli nějak moc bledí.

Jejich oblečení se od mého příliš nelišilo, i když bylo trochu pestřejší. Tohle všechno jsem vníkal zaznamenal a rozhodl se provést první pokus. Navzdory všem obavám byli totiž tak podobní, až mě to zklamalo. Tak proč se do toho nevrhnout rovnýma nohama? Ve srovnání se stvořeními, se kterými jsem měl co do činění v minulosti, vypadalo tohle jako hračka. Ukázal jsem ostatním, aby zůstali, a vylezl na cestu, dvojici za zády.

"Haló!" zavolal jsem, "promiňte, ale jsem tu nový a potřeboval bych pomoc. Mohli byste mi ukázat cestu do nejbližšího města?"

Překladatelský přívěsek patří mezi standardní výbavu dimenzionálního cestovatele, a protože jsem také jeden měl, neměl jsem strach, že by mi nerozuměli.

Dvojice se ke mně otočila. Okamžitě jsem si všiml jejich očí. Jejich "bělmo" rudě plálo. Po zádech mi přeběhl mráz. Napadlo mě, že jsem měl místní přece jenom studovat o trochu déle, než jsem se pustil do jejich napodobování. Taký mě napadlo, že už jsem se do toho pustil a že bych se z toho měl vyhat, ať to stojí, co to stojí. Konečně mě taky napadlo, že jsem sebevrah a pitomec, a doufal jsem, že Marfa a Kvido mají své zbraně v pohotovosti, aby mě vytáhli ze šlamastyky, do které mě dostala moje netrpělivost.

Podivné bylo, že dvojice vypadala, jako by si na mém vzhledu ničeho zvláštního nevšimla.

"Nejbližší město? Tak to bude Krv. Není to daleko, zrovna odtamtud jdeme. Je tam pěkně divokej noční život, pokud si na něco takového potrpíš."

Něco na jejich ústech mě strašilo v hlavě. Bohužel jsem se na to nemohl podívat přímo, aniž bych se jim přestal dívat do očí. Povzbuzen zjevně příznivým přijetím pokračoval jsem v konverzaci.

"No, na noční život moc nejsem. Snažím se najít svého starýho přítele, který se mi nějak ztratil. Je v Krvi pošta nebo policejní stanice, kde bych se mohl zeptat?"

"Něco lepšího," zasmál se chlápek. "Ten, s kým potřebuješ mluvit, je Dispečer. Ten má v merku každého. Je to třetí obchodák nalevo, jak přijdeš do města. Celý první patro si předělal na svoji kancelář. Jestli ten ti nedokáže pomoci, tak už nikdo."

I když to byla důležitá informace, věnoval jsem jí pozornost jenom zčásti. Jak se muž zasmál, tak jsem mu lépe viděl ústa. Jeho zuby byly...

"Koukni na jeho zuby!" vydechla dívka, která tak poprvé promluvila.

"Moje zuby?" zamrkl jsem a s úlekem si uvědomil, že na mě zírá s užaslým znechucením. Její společník mezitím ještě více zbledl a nejistě couval.

"Ty... ty jsi... Odkud jsi?"

Snažil jsem se co nejlépe zachovat obvyklé způsoby, než zjistím, o co tu jde. Postoupil jsem kupředu, abych se dostal na stejnou vzdálenost jako při začátku rozhovoru.

"Z hradu támhle na kopci. Zrovna jsem..."

"Z HRADU?"

Jako bleskem se párek otočil a uháněl ode mě po cestě pryč.

"Příšera!! Pomoc!! PŘÍŠERA!!!"

Honem jsem se otočil a díval se na cestu za mnou. Snažil jsem zahlédnout toho, kdo je tak vyděsil. Díval jsem se na prázdnou cestu a pomalu mi to docházelo. Oni se báli mě! Příšera?

Ze všech reakcí, které bych při našem přijetí tady očekával, bych si tuhle nedokázal představit ani v těch nejdivočejších fantaziích.

Já? Příšera?

"Řekla bych, že máme problém, šéfe," prohlásila Marfa, která se vedle mě vynořila s Kvidem z křoví.

"Taky bych řekl. Pokud jsem to viděl správně, tak se mě báli."

Zhluboka vzdychla a zavrtěla hlavou.

"Tohle nemyslím. Viděl jsi jejich zuby?"

"Jenom jeho," řekl jsem. "Špičáky měl dlouhé a špičaté. Trochu divný, co?"

"Ani moc ne. Přemejšlej o tom. Vsadím se, žes mluvil s párkem upírů!"

Kapitola pátá

"K přežití je nutná schopnost přizpůsobit se měnící situaci."

- Tyranosaurus Rex

"Upíři," pronesl jsem nevěřičně.

"Jasně. Všechno to sedí," přikývla Marfa. "Ta bledost, ostrý špičáky, ty rudý oči i to, jak se proměnili v netopýry..."

"Proměnili v netopýry?"

"Tys to neviděl, šéfe," doplnil Kvido. "Díval ses dozadu, když se to stalo. Nejdivnější věc, co sem kdy viděl."

Jednu chvíli běželi jako o život a vzápětí se třepetali ve tmě. To jsou všechny dimenze takový?"

"Upíři..."

Zas tak moc to ale se mnou neotřásl. V takzvaně "známých a bezpečných" dimenzích jsme se s Aahzem setkali s nejrůznějšími věcmi, takže tady jsem něco ne zcela běžného očekával. Vlastně se mi docela ulevilo.

Zapadalo to do sebe... a nebylo to zas tak špatné! Tedy, mohlo to být horší. (Jestli jsem se z potloukání s Aahzem něco naučil, tak to, že vždycky může být ještě hůř!) Moje brilantní hbitá konverzace byla pouze chytrým taktickým manévrem, který měl za úkol zamaskovat duševní úsilí, se který jsem se snažil jednak strávit tuto novou informaci a jednak rozhodnout, co si s ní počít.

"Upíři jsou v jiných dimenzích vzácný," poznamenala moje učednice do ticha, aby odpověděla na Kvidovu otázku.

"A navíc, všude jinde jsou pěkně obávaný. Není mi jasný, proč se ty dva tady Skeeva tak lekli."

"Takže znova," pronesl jsem zamyšleně, "otázka zní, jestli můžeme bezpečně předpokládat, že celou dimenzi obývají takové bytosti jako ty dvě, které jsme potkali. Je mi jasný, že je to divný, ale možná, že jsme zrovna narazili na jediné"

dva upíry v celé dimenzi."

"To bych neřekla. Chovali se tu úplně jako doma a vůbec nevypadali na to, že by čekali, že na nich objevíš něco neobvyklého. Řekla bych, že takový jako oni tu jsou běžný a tou výjimkou jsme tu my."

"Ať je to, jak chce," prohlásil jsem, konečně nějak rozhodnutý, "ti dva jsou zatím jediní, se kterými jsme měli co do činění. Takže podle toho se zachováme, dokud by se neukázalo, že je to jinak."

"A co si počneme s tlupou upírů?"

Jako tělesnému strážci se Kvidovi naše zhodnocení situace příliš nelíbilo.

"Klídek," usmál jsem se. "První zásadou naší práce je obrátit se ke starému dobrému proměňovacímu kouzlu."

Stačí jenom pár rychlých úprav a od místních budeme k nerozeznání. Klidně bychom mohli chodit městem plným upírů a ani by si nás nevšimli."

Na to jsem zavřel oči a pustil se do díla. Jak jsem ostatním řekl, bylo to docela snadné. Každého jsem nechal, jak byl, jenom je udělal bledší, prodloužil špičky a přidal trochu červeně do očí a bylo to.

"Hotovo," prohlásil jsem a otevřel oči. "Co dál?"

"Nerada tě chytám za slovo, sekáči," protáhla Marfa, "ale neříkal jsi něco o tom, že než se pohneme dál, tak první věc bude udělat něco s tím, jak vypadáme?"

"Jasně. Proto jsem právě... počkej. Chceš říct, že máme stejnou podobu jako předtím, než jsem čaroval?"

Jednou z potíží s proměňovacím kouzlem je to, že jako ten, kdo čaruje, nemůžu vidět jeho výsledek. Takže lidi vidím, jak opravdu vypadají, bez ohledu na kouzlo. Zvláště na tohle kouzlo jsem si zvykl spoléhat, takže mě nikdy nenapadlo, že by nemusela fungovat.

Marfa a Kvido se na sebe dívali bez nejmenší známky znepokojení.

"Ehmm... možná, žeš ho zapomněl."

"Zkus to znovu."

"Jasně! Nezapomeň, že..."

"Zaražte, vy dva," nařídil jsem jim rozkazovacím tónem. "Podle vaší reakce soudím, že odpovědná mou otázkou je 'ano'. To znamená, že kouzlo nefunguje. Takže teď na chvíli zmlknete a nechte mě přemýšlet."

Jasný?"

S respektem se odmlčeli a pro změnu poslouchali oni mě. Kdyby mi to celé nedělalo starost, tak bych si možná ten okamžik triumfu vychutnal.

Proměňovací kouzlo bylo jedno z prvních kouzel, která jsem se naučil. Až doteď bylo jedním z mých nejlepších a nejspolehlivějších nástrojů. Pokud nefungovalo, tak bylo něco velmi, velmi v nepořádku. Věděl jsem, že průchod těmi dvěma nezměnilo mou schopnost toto kouzlo provádět, takže jestli něco nefungovalo, tak to muselo být v...

"Hej, fešáku! Zkontroluj siločáry!"

Moje učednice očividně dospěla ke stejnému závěru. Blesková čarodějnická prohlídka nebe nad námi a celého okolí potvrdila moje nejhorší obavy. Nejdřív jsem si myslel, že tu vůbec žádné siločáry nejsou. Pak jsem je našel, ale byly tak slabé, že mi to sebralo skoro celou rezervní zásobu Síly, než jsem je objevil.

"Co jsou zač, ty siločáry?" naléhal Kvido.

Marfa si netrpělivě povzdechla.

"Jestli se chceš potloukat s touhle bandou, černej zabijáku, tak by ses měl z magie aspoň trošku něco naučit... aspoň názvy. Siločáry jsou neviditelné proudy energie, které proudí zemí a vzduchem. Čerpáme z nich, když potřebujeme zdroj Síly pro naše abrakadabra. Což znamená, že v zemi, jako je tahle, buď siločáry nejsou, nebo jsou velmi slabé..."

"...a vy se tu nemůžete chytit," dokončil strážce za ní. "Hej, šéfe! Jestli je to, co říká, pravda, tak jak to, že se těm dvěma, cos potkal, povedl ten kousek s netopýrama?"

"Tím, že jsou v magii dobří, velmi dobří. Dokázat tolik s tak málem znamená, že se v napojování a užívání siločar vyznají. Stručně řečeno, v hraní si s magií jsou o mnoho lepší než Marfa nebo já."

"To dává smysl," přikývla Marfa. "V každý dimenzi, kde jsem byla a kde měli upíry, tak tam byli v magii široko daleko největší frajeři. Jestli jsou zvyklí na tohle, tak už chápu, proč jsou jak utržený ze řetězu, když se nabourají do dimenze, kde je plno silných siločar."

Zamnul jsem si čelo. Zoufale jsem se snažil přemýšlet a zahnat bolest hlavy, kterou jsem cítil přicházet. Přesně podle plánu. Bylo to ještě horší!

"Ty asi nemáš v té své sbírce šperků něco, co by naši proměnu zvládlo, co?"

Navzdory naší mizérii se Marfa tiše zasmála.

"Přemyslejš, sekáči. Copak kdybych něco na proměnu měla, tak bych s tím dělala takový okolký?"

"Takže se chystáme si to rozdat se světem plným čarodějnickejch řízků, zatímco nám došel prach," shrnul to Kvido.

"Tak dobrá. Bude to trošku tvrdší, než jsem si na začátku myslel. Jenom si ale vzpomeňte, jak si můj parťák poslední roky dobře vedl. A to neměl vůbec žádnou Sílu."

"Tvůj parťák zrovna teď sedí v lapáku za vraždu," pravil důrazně Kvido. "Proto jsme tady. Nezapomněls?"

"Kromě toho," pokračoval jsem a ignoroval jeho poznámku (což je další dovednost, kterou jsem se od Aahze naučil), "nikdy nebylo naším úmyslem 'rozdat si to s celým světem'. To, co chceme udělat, je rychle udeřit a pryč. Popadnout Aahze a zmizet zpátky a přitom se dostat s domácími do křížku tak málo, jak jen to půjde."

Znamená to, že musíme být jen trochu opatrnější. To je všechno."

"A co s tou přehájecí trojkou, za kterou jsme se taky vypravili?"

Hlavou mi bleskla blondýnka, která nás přišla varovat o Aahzových nesnázích.

"Tady musíme být o moc opatrnější," oznámil jsem důležitě. "Jestli... chci říct, až dostaneme Aahze z vězení, pofrčíme všichni domů a budeme se považovat za šťastlivce. Pak... zaplatíme Dablům. Je to... nízká cena za... za..."

Uvědomil jsem si, že na mě oba nedůvěřivě hledí. Také jsem si uvědomil, že moje řeč postupně slábla, až se bolestivě zlomila, když jsem se dostal k placení Dablům.

Odkáshal jsem si a zkusil to znovu.

"Ehmm, řekněme, že naši situaci znovu zhodnotíme, až dostaneme Aahze. Dobrá?"

Parta na mě pořád koukala trochu pochybovačně, takže jsem si myslel, že by bylo nejlepší, kdybych přešel k dalšímu bodu.

"Co se protivníků týká, pojďme dát dohromady, co o upírech víme. Ať máme představu, koho proti sobě máme. Teď už víme, že se umí proměnit v netopýry nebo psy..."

"...nebo taky v obláček mlhy," dodala Marfa.

"Pijou krev," poznamenal Kvido temně.

"Nemají rádi jasné světlo nebo kříže..."

"...a jdou zabít kulemi do srdce nebo..."

"Pijou krev."

"Dost s tím pitím krve! Jasné, Kvido?!"

Už mě začínal jít ten věčný pesimismus mého strážce nemálo na nervy. Z vývoje situace nebyl nikdo z nás obzvlášť potěšený, ale točit se jenom na tom špatném, to nikam nevedlo.

"Promiň, šéfe. Ono vidět tu černější stránku je v mém oboru tak trochu zvykem."

"Česnek!" prohlásila náhle Marfa.

"Cože?"

"Řekla jsem 'česnek'," zopakovala. "Upíři nemají rádi česnek!"

"To je pravda! A co ten, Kvido? Nemáš s sebou nějaký česnek?"

Strážce vypadal, že je v rozpacích.

"Ten já nesnáším," přiznal. "Ostatní mládenci z Mafie si ze mě proto utahovali, ale mně se po něm dělají pupínky."

Nádhera. Nejspíš s sebou máme jediného mafiána, který je alergický na česnek. Další brilantní nápad je v tahu.

"Tak jo," řekl jsem s hlubokým povzdechem, "takže teď víme, koho proti sobě máme."

"Ehm, ty, hele, sekáči?" řekla Marfa smílivě. "Všechny řeči stranou. Není toho na nás trošku moc? Tadyhle černej zabiják nám může pomoci zajistit fyzickou ochranu, ale nejsem si jistá, jestli nám moje sbírka šperků bude v magii stačit."

"Oceňuju tu důvěru," usmál se smutně Kvido, "ale nejsem si jistý, jestli moje výbava bude proti upírům co platná. Když je šéf v magii ze hry..."

"Neodpisuj mě tak snadno. Moje magie není možná v plné síle, ale když půjde opravdu do tuhého, tak pořád jeden nebo dva kousky zvládnou."

Marfa se zamračila. "Ale siločáry..."

"Je tu drobnost, kterou jsem zatím z tvých lekcí vypustil, učednice," řekl jsem a domýšlivě se zazubil. "Nebylo to opravdu nezbytné, protože na Pakle je energie nadbytek... a popravdě řečeno, skoro jsem na to sám zapomněl."

Takže zkrátka, abys mohla provádět magii, tak se nemusíš vždycky napojit na siločáru. Energii si můžeš uschovat dovnitř jako v baterii a mít ji tam, až ji budeš potřebovat. Zatímco jsme spolu mluvili, tak jsem si ji dobil, takže když bude třeba, můžu zajistit určitou podporu magii. Nebudu moc udělat něco delšího jako trvalé proměňovací kouzlo. Taky ji budu muset užívat opatrně, protože další dobítí nějakou chvíli zabere, ale nejsme úplně odkázáni jenom na tvé šperky."

Očekával jsem od nich jistou dávku vzrušení, když zjistí, že nejsem úplně bezmocný. Namísto toho vyhlíželi nějak stísněně. Koukli na sebe, pak na oblohu, pak koukali do země.

"Ehmm... to znamená, že pokračujeme?" řekl nakonec Kvido.

"Správně," procedil jsem. "Vlastně bych pokračoval, i kdybych neměl žádnou sílu. Kdesi tamhle je můj partner v průšvihy a já toho nenechám, dokud se aspoň nepokusím mu pomoci. To samé bych udělal i pro vás, ale tady mluvíme o Aahzovi. Ten mi zachránil kůži víckrát, než si dokážu vzpomenout. Nemůžu prostě..."

Zarazil jsem se, abych dostal hlas pod kontrolu.

"Hele," začal jsem znovu. "Připouštím, že když jsme se do toho pouštěli, tak jsme s upíry nepočítali. K tomu ta potíž s magií. To stačí, aby s tím jeden přestal. Jestli někdo nebo oba chcete zamířit zpátky, můžete to udělat bez výčitek svědomí nebo pocitů viny. Opravdu. Jediný důvod, proč v tom pokračuju, je, že se znám. Ať je přede mnou cokoliv, nemůže to být nic horšího, než kdybych nechal Aahze umřít samotného bez toho, že bych se pokusil ze všech sil dostat ho ven. Ale já už jiný nebudu. Jestli chcete vypadnout, tak jděte."

"Nevytahuj se, sekáči," jemně mě peskovala Marfa. "Pořád si nejsem jistá, nakolik můžu pomoci, ale jedu v tom dál. Kdyby se něco stalo tobě a já tam nebyla, tak bych nejspíš měla ty samý potíže co ty, když by se něco stalo Aahzovi. Víš, já jsem tvoje učednice."

"Dělat někomu gorilu není nic moc, ale nic jiného neumím," prohlásil Kvido zachmuřeně. "Mám dávat pozor na to tvé tělo, takže jdu tam, kam to tělo. Nejsem jenom odvázaný ze šance, kterou máme. Jasné, jak to myslím?"

"Takže dohodnuto," řekl jsem odhodlaně. "Dobrá. Podle mě je naší příští zastávkou Krv."

"Krv," zopakovala s gustem Marfa.

"Správně. Chci najít toho Dispečera, jestli nám má co říct. Je to město jako město a všichni jsme už nějaká cizí města navštívili. Co teď nejvíc potřebujeme, jsou informace. A vypadá to, že nejbližší k mání jsou v Krv."

"Dispečer," řekla bez nadšení Marfa.

"Krv," zopakoval Kvido s neradostným tušením.

Napadlo mě, že i když jsou mí pomocníci odhodláni a rozhodli se se mnou v téhle šlamastyce zůstat, tak pokud budu potřebovat nadšenou pomoc, měl bych ji asi spíš hledat u místních... což byla vyhlídka, do které jsem žádnou naději

nevkládá.

Kapitola šestá

"Agent je upír s telefonem!"

- libovolný vydavatel

Vzpomínáte si, jak jsem řekl, že když jste viděli jedno město, viděli jste je všechna? Tak na to zapomeňte. I když jsem si myslel, že jsem navštívil spoustu dimenzí a viděl spoustu měst, musím připustit, že Krv vypadala poněkud divně.

Všechno tu vypadalo jako na pohřbu. Všechno bylo černé. (Možná, že obrat "jako na pohřbu" to zdaleka nevystihuje, ale neš'.) Nemyslete si, když myslím všechno, myslím tím všechno. Dlažební kostky, zdi, tašky na střeších, všechno bylo vyvedeno v jednotvárné nenápaditě barevné kombinaci. Možná, že černý odstín by sám o sobě nevypadal tak zlověstně, kdyby v něm nebyly všechny ozdoby všude kolem, kam jste se podívali.

Kamenní draci a hadi zdobili každý štít a římsu spolu s nevyhnutelnými chrliči a samozřejmě netopýry.

Nemyslím tady "netopýry," myslím "NETOPÝRY"!!! Velké netopýry, malé netopýry, netopýry s křídly napůl složenými a jiné s křídly úplně roztaženými... "NETOPÝRY"!!! Vypadalo to, že jediná věc, kterou měli společnou (kromě černé barvy), byla ústa plná jako jehla ostrých zubů... obrázek, který sebedůvěru mojí už tak nervózní výpravě nedodal. Sám jsem cítil vzrůstající napětí, jak jsme pochodovali ulicí pod nosy těch ohavných ozdob. Jeden by málem čekal, že kamenné figury oživnou a vrhnou se na nás pro jeden nebo dva půllitry k obědu.

"Zábavné místo, co?" zeptala se Marfa s pohledem upřeným na střechy.

"Nerad si stěžuju, šéfe," vložil se do toho Kvido a očividně lhal, "ale už jsem byl i na veselejších hřbitovech."

"Sklapněte oba dva!" vztekal jsem se. Snažil jsem se přitom mluvit se sevřenými rty. Moc mi to nešlo.

"Nezapomeňte, že jsme proměněný."

Když jsme došli do města, tak jsem totiž užil proměňovací kouzlo. Abych ušetřil energii, musel jsem jenom nechat zrudnout naše oči. Jestli by někdo na ulici, a byla jich tam spousta, uviděl naše neupíří zuby, tak by to podle mě vypuklo. I když možná, že ne. Zatím jsme nepřišli na to, proč se mě ten párek, který jsme cestou potkali, tak vylekal. Ovšem na něčem tak chatrném, jako je naděje, že při pohledu na naše skutečné podoby celé město vezme do zaječích, jsem úspěch naší výpravy stavět nechtěl.

S naším oblečením jsem naštěstí žádné čáry dělat nemusel. Ve srovnání s většinou upírů na ulici jsme byli oblečeni spíš jednotvárně. Upíři vypadali poměrně mladě, někteří stěží starší než já. Zato byli nejrůznějších podob a postav, v nejpestřejších a nejkřiklavějších hábitech, co jsem kdy viděl. Vesele na sebe volali a korzovali mezi hospodami v ulici.

Byla noc. Mraky se roztrhaly, takže bylo vidět noční nebe poseté hvězdami. Vypadalo to, přesně jak řekli ti dva: že upíři noční život milují.

"Jestli to jsou všechno upíři," podotkl Kvido, nedbaje mého varování, "tak jak najdou někoho, komu by pili krev?"

"Mně se to jeví tak," odvětila Marfa, která se také rozhodla ignorovat mé posunky, "že ji kupují ve fľaškách."

Ukázala na malou skupinku upírů, kteří seděli na nízké zídce a rozjařeně si mezi sebou podávali láhev rudé tekutiny. Navzdory tomu, co jsem věděl, usoudil jsem automaticky, že pijí víno. Nyní, konfrontován neúprosnou logikou, která určila druh, i když ne stáří, tekutiny, kterou pili, cítil jsem, jak se mi zvedá žaludek.

"Když jste tak dobří v tom koukání, vy dva," sykl jsem, "tak koukejte najít toho Dispečera, než nás někdo pozve, abychom si taky přihnuli."

Vedl jsem dál své dva trochu zaražené pomocníky. Přitom jsem pokývl a zamával na rozjařené upíry, které jsme míjeli. Život tu na pohled vypadal hodně vesele a skoro by mě to lákalo se připojit, kdyby nebylo naše pátrání tak naléhavé... a samozřejmě, kdyby to nebyli upíři.

Podle návodu, který jsem získal od dvojice na cestě ještě předtím, než v panice uletěli, jsme Dispečerovo sídlo našli bez potíží. Kvůli jsme nechali hlídat venku a s Marfou jsme zdolali schody a vstoupili do Dispečerovy kanceláře.

I když Krv vypadala divně, nebylo to nic proti místnosti, do které jsme vešli.

Na zdech byly stovky skleněných obrázků a na nich pohyblivé věci. Vypadaly jako živé. Připomínalo to stojany s akvárii. Obrázky na nich ukazovaly očividně bezmocné oběti, na kterých bylo páčeno neuvěřitelné násilí a nepopsatelné věci. Celkový dojem nebyl příjemný, natož zábavný. Rozhodně nic, co bych chtěl mít doma za zdi.

Byl jsem tak zaujat těmi obrázky, že jsem si málem Dispečera nevšiml, dokud se nevztyčil za stolem. "Vztyčil se" není nejpřesnější výraz. On vlastně seskočil na podlahu ze židle, která byla vysoká sama o sobě a k tomu ještě zvýšená polštářem na sedadle.

Vyrazil kupředu s napřaženou rukou. Celý zářil.

"Vítejte Vilém jméno mé Váš problém je i mým problémem Nesedějte si Vestoje řeším problémy zadarmo Vsedě za rozumnou cenu jenom malé procento navíc Co pro vás můžu udělat?"

Takhle nějak to řekl, jako jednou větou, bez nádechu. Přitom mě popadl za ruku a dvakrát s ní zapumpoval.

Tutéž proceduru provedl s Marfou, pak chňapl za ruku zase mě... to všechno, než domluvil.

To vše dohromady byla trochu síla. Udělal jsem si bleskový obrázek velmi neposedné malé podsadité postavy s buclatými tvářemi. Přinutil jsem se neuvažovat, od čeho tak Dispečer vypadá. Upír vypadající jako anděl mě ale zaskočil.

"Já... ehm... jak víš, že mám problém?"

To mi vysloužilo další stisk ruky a zamrkání.

"Sem nechodí nikdo, kdo nemá problém," vysvětlil konečně trochu pomaleji. "Nějakou pomoc bych užil vždycky, ale copak někdo přiskočí, aby nabídl ruku ku pomoci? Ani náhodou. Vypadá to, že když někoho vidím, tak to pro mě

znamená jediné práci. Dokažte mi, že nemám pravdu... prosím! Řekněte mi, že jste sem přišli, abyste tady na hodinku zaskočili, abych mohl vypadnout na pár doušků."

"No, my máme problém a říkali jsme..."

"Vidíte! Co jsem vám říkal? Tak jo. Co máte? Stačí to ve stoje nebo si na to sedneme? Ve stoje řeším problémy..."

Už zase nastartoval. V zoufalém úsilí zkrátit naši návštěvu jsem mu do jeho reklamní řeči skočil.

"Hledáme přítele, který..."

"Víc už neříkej! Příteli! Jenom chvíličku!"

Nato se vyšvihl zpátky do židle, popadl vršek podivně vyhlížejícího zařízení, které měl na svém stole, rychle s ním něco kutil a začal do něj mluvit.

"To je Pleskot? Tady Vilém. Potřebuju... jistě..."

Opřel se, tu věčičku si zastrčil mezi hlavu a rameno a popadl druhou.

"Tady Vilém. Je tam někde Róza? Pošli ji, až bude hotová..."

Tu druhou serepetičku si přitiskl ke stejnému uchu jako první a natáhl se ještě pro další.

"Je mi jasný, že bych se asi ptát neměl," zamumlal jsem Marfě, "ale co to dělá?"

"To jsou telefony," zašeptala, když sáhl po čtvrtém takovém udělátku. "Na jednom konci do toho mluvíš ty a ten, kdo je na druhém konci, tě slyší a odpovídá. Nemusíš tak běžet pro odpověď přes celý město."

V tu chvíli viselo malému upírovi z rukou a ramen tolik aparátů, že vypadal, jako by bojoval s klubkem hadů.

Zdalo se, že si vede dobře. Mluvil do jednoho, pak do druhého, zjevně vedl několik hovorů najednou. Připadal mi jako žonglér žonglující plný košík míčků.

"Páni, to je paráda!" vyjekl jsem. "Myslíš, že bysme mohli nějaký dostat k nám domů na Bazar?"

"Věř mi, že je s nima víc starostí než užitku," řekla Marfa. "Ani se nenaděješ a zjistíš, že trávíš všechn čas telefonováním s druhými lidmi a že nic nestihneš. Kromě toho, vždycky, když je město rozkopané, tak..."

"A mám to!" oznámil Vilém a seskočil zpátky na podlahu. "Pro tebe mám přítelkyni určitě, ale upřímně řečeno, s přítelem pro tebe je to tak tak. Mám ještě čísla na dva další. Uvidíme, jak se ti budou zamlouvat, než se rozhodneš. Co vy na to?"

"Ehmm... asi tu došlo k malému nedorozumění," řekl jsem zoufale, abych tu šílenost zastavil dřív, než to bude ještě šílenější. "Já nehledám nového přítele. Já se snažím najít starého přítele, který je asi tady ve městě."

Když mu to došlo, několikrát zamrkal. Už se začal mimoděk otáčet ke svým telefonům, ale pak znechuceně mávl rukou.

"K čertu s tím," povzdychl. "Jestli se tu někdo z nich objeví, tak ho vždycky můžu poslat vydělat k někomu jinému. A teď to zkusíme znova. Vy hledáte někoho určitýho. Jsou místní nebo přespolní? Víte, docela by pomohlo, kdybyste mi k tomu řekli trochu víc."

Vypadal trochu znechuceně a já bych byl býval rád udělal nebo řekl něco, co by ho povzbudilo. Než jsem ale mohl něco vymyslet, rozhodla se do hovoru zapojit moje učednice.

"Ty tu to máš teda parádní, makáči. Nevadilo by ti, kdybys mi řekl, co tu přesně děláš?"

Jako obvykle se ukázalo, že Marfin "smysl pro jednání" je lepší než můj. Malý upír se po té pokloně úplně rozzářil. Hrudníček se mu nadmul a spustil.

"No, ta práce byla původně inzerovaná jako dispečer. Víte, Dispečer nočních můr. Ale postupně, tak jako při každé práci, se ukázalo, že to zahrnuje spoustu dalších věcí, co v popisu práce nebyly. Takže teď je z toho kombinace dispečera, cestovní kanceláře, ztrát a nálezů a pátrání po pohřešovaných osobách."

"Noční můry?" neovládl jsem se, abych se nezeptal.

"Jistě. Všechno, co se vynoří z Limbu, ať to jsou sny nebo skutečnost, to všechno prochází tudy. Odkud jsi, že tohle nevíš?"

Samozřejmě, že jsem nebyl nijak žhavý pokračovat v tématu místa našeho původu.

"Ty bys nám opravdu mohl pomoci najít našeho přítele? Je ve městě nový, stejně jako my."

"Správně. Vy někoho hledáte. Omlouvám se. Občas se nechám trochu unést, když mluvím o své práci. Tak nový ve městě, hmm? To by nemělo být tak těžké ho najít. Nemáme tu zas tolik návštěvníků."

"Možná je ve vězení," plácla Marfa dřív, než mi došlo, co se chystá říct.

"Ve vězení?" Upír se zamračil. "Zrovna teď je ve vězení jediný cizinec, a to... Hele! Teď tě poznávám! Ty oči mě na chvíli spletly. Ty jsi Skeeve, co?"

"Obrazovka 97B!" oznámil pyšně a ukázal kamsi dozadu přes rameno. "Tucet dimenzí odsud je někdo, kdo má stánek s hot dogy, v jehož nočních můrách hraješ hlavní roli. Ty, drak a Pervers. Nepletu se, že tím obyvatelem našeho útulného vězení není nikdo jiný než tvůj kámoš Aahz, co?"

"Správně je to Pervekt, ne Pervers... ale až na tohle máš úplnou pravdu. Zavřeli jste tam mého parťáka a my ho chceme dostat ven."

Možná jsem zbytečně moc mluvil, ale že mě poznali v dimenzi, o které jsem předtím ani neslyšel, to mě vyvedlo z rovnováhy. A Dispečer navíc po tom objevu nevypadal nijak nepřátelsky. Spíš zvědavě.

"Takže sám Skeeve. Nečekal jsem, že tě poznám osobně. Někdy mi musíš povědět, cos tomu ubožákovi vyvedl, že jsi jedničkou v jeho hitparádě nočních můr."

"Co bude s Aahzem?" řekl jsem netrpělivě.

"Copak nevíš, že je tam pro vraždu?"

"Slyšel jsem. Nevěřím tomu. Dokáže být všelijaký, ale vrah to není."

"Je tu spousta důkazů." Vilém pokrčil rameny. "Ty, hele, řekni, co ten upírí ohoz? Jestli ty jsi upír, tak to já jsem Tulp."

"To je dlouhý povídání. Řekněme, že je to místní převlek."

"Ne, takhle ne," Dispečer se zazubil. "Vezměte si židle... zadarmo, samozřejmě. Mám čas a spoustu otázek o jiných dimenzích. Možná, že bychom si mohli vyměnit pár informací, když už jste tady."

Kapitola sedmá

"Tohle přece není žádný thriller!"

- M. Jackson

"Fakt nechápu, jak tohle můžeš pít," prohlásil jsem s očima upřenými na Vilémově poháru krve.

"To je sranda," usmál se na oplátku, "zrovna jsem se tě chtěl zeptat na to samý. Víš přece, co řekl o vodě W. C. Latrin."

"Ne. Co?"

"Abych v tom měl jasno," skočil do toho Kvido, než jsem dostal odpověď. "Ty tvrdíš, že vy upíři ve skutečnosti krev lidem nepijete?"

"Ále, pár z nás to tak dělá," pokrčil Dispečer rameny. "Ale má to takovou divnou chuť, něco jako tatarskej biftek. Někdo říká, že je to delikatesa, ale já jsem to nikdy nesnášel. Každou noc zůstávám věrný levným místním odrůdám."

Seděli jsme v tu chvíli pohodlně roztaženi v Dispečerově úřadovně a každý usrkával svůj příslušný nápoj.

Začínal docela dobrý pokec. Kvida jsme vystrčili ke dveřím, aby hlídal, a já zrušil naše proměny, abych úplně nevyčerpal rezervu energie.

Dispečer si hrál s telefony, mluvil z jednoho do druhého. Pak je všechny položil a prohlásil, že to má "v hrsti," což byl podivný výraz, protože poprvé za půl hodiny nedržel v ruce ani jeden.

Ukázalo se, že Vilém je neocenitelným zdrojem informací a také že je, jak slíbil, nenasytně zvědavý na cokoliv, co se týká jiných dimenzí.

"Jak ale vysvětlíš ty pověsti o upírech po všech dimenzích?" zeptala se Marfa pochybovačně.

Dispečer se zašklebil.

"Tak především si musíš uvědomit, s kým máš tu čest. Většina z těch, co nejvíc cestují mimo Limbo, jsou starý zazobanci. Jsou to bohatý zahaleči... a to obvykle znamená, že z nudy hledají vzrušení za každou cenu. Ale hlupáci, co pracují jako já, si takovýhle výlety dovolit nemůžou. Sakra, já si můžu dovolit sotva dva týdny volna za rok. Jinak je nás ale v dimenzích daleko víc, než byste si dokázali představit. Je to proto, že se ty rozumný spokojují s málem a moc se před místními neukazují. Spokojují se totiž s krví dobytka, stejně jako to většinou děláme tady doma. Problémy dělají ty ostatní. Jako každá skupina turistů si tyhle myslí, že když jsou v jiném světě, tak pro ně zákony neplatí... včetně místních zvyků a dobrého vkusu. Tyhle vyvolávají potíže, protože jako "krev sající příšery" burcují místní do zbraně proti nám. Jestli vás to trochu potěší, tak vy lidi máte tady v Limbu taky pěkně špatnou pověst."

To upoutalo mou pozornost.

"Mohl bys to poslední rozvést, Viléme? Co by mohli mít tady s námi za potíže?"

Dispečer se rozesmál.

"Ty samé, které máme vy lidi s upíry. I když u upírů nejsou lidi hlavní příčinou smrti, zatímco lidi u upírů ano, tak se kolem toho dělá velké rozruch a senzace."

"Tak proto první místní, který jsme potkali, padali o zlomkrk pryč jako netopýři?" zeptala se Marfa.

"Káplás na to. Řekl bych, že zjistíte, že na vás budou občani Krvi reagovat stejně, jak byste reagovali vy, kdybyste doma narazili na upíra."

"Nevším jsem si, že by ses nás nějak zvlášť bál," pronesl podezřavě Kvido.

"To je jedna z mála výhod týhle profese. Po pár letech sledování jinejch dimenzí vás začnou demoni docela nudit. Podlé mě většina z nich není horší než některý maníci, co jsou tady."

Bylo to sice všechno hodně zajímavé, ale začínal jsem být docela nervózní, co bude s naší výpravou a jejím cílem.

"Takže když víš, že všichni nejsme ani zlí, ani pořád nehoníme upíry, mohl bys nám říct něco o šlamastyce, ve které je Aahz? Mohl bys nám v tom nějak pomoci?"

"Já ti nevím," řekl Dispečer a zamyšleně si mmul bradu. "Dokud jsem nevěděl, co je zač, tak jsem věřil, že je vinen. Je proti němu hrozná spousta důkazů."

"Jako třeba?" naléhal jsem.

"No, chytili ho s kulem a kladivem v rukou. A dva svědci tvrdí, že viděli, jak zabil jednoho našeho občana a jeho prach rozprášil ve větru."

"Počkej, počkej. Tím chceš říct, že nemají corpus delicti?" řekl Kvido a celý se napřimil. "Omlouvám se, že přerušuju, šéfe, ale tohle je můj obor. O tomhle něco vím. Bez mrtvoly tě totiž za vraždu nemůžou odsoudit, víš?"

"To možná tam, odkud jseš," opravil ho Vilém, "ale pokud jde o upíry, tak se věci mají trochu jinak. Když máme tělo, nebo aspoň hrst prachu, tak ho můžeme hned oživit. Tady ale problém je, že žádný tělo není... protože upír se rozpadl v prach a ten byl rozprášený. Takže je nemožný dát ho zpátky dohromady."

"Když tu ale není žádný tělo, tak jak vůbec víte, že je oběť mrtvá?" zeptal jsem se.

"V tom je zádrhel," souhlasil Vilém. "Ale jsou tady ty dva svědci."

"Dva svědci, říkáš?" zabručela zamyšleně Marfa. "Neměl bys náhodou popis těch dvou čumilů?"

"Sám jsem je viděl. Oba nejsou zdejší, stejně jako vy. Jedním je mladá dívka, nevinně vypadající blondýna.

Ten druhý je takovej šupák. Celý nám to vlastně vypovídala ona. Řekl bych, že jemu by nikdo nevěřil, ani kdyby řekl, že vlkodlaci jsou chlupatý."

Krve by se ve mně nedořežal. Strašně jsem chtěl věřit, že to děvče, které nás varovalo, že Aahz je v nebezpečí, byla v

tom celým jenom náhodným svědek. Teď to vypadalo, jako kdyby...

"Ten popis známe, co, sekáči? Pořád si myslíš, že jsme s Kvidem byli paranoidní, když jsme říkali, že by to mohla být past? Vypadá to, že to na tvýho parťáka narafčili, a pak se vrátila k tobě, aby to doklepla."

Vyhýbal jsem se jejímu pohledu a upřeně zíral na stěnu s těmi obrázky.

"Víš, může to mít i jiné vysvětlení."

Moje učednice se temně zachechtala.

"Jestli jo, tak umírám touhou ho slyšet. Tak si to přiznej, fešáku, ať se na to koukneš, jak chceš, tak to celý smrdí."

Jestliže na našeho zelenošupináče ušili tak rychle takovouhle boudu, tak jsem celá žhavá dozvědět se, jakou past mají nachystanou na tebe, když měli čas jí připravit ještě předtím než tě do toho zatáhli."

Napadlo mě, že jako učeň jsem nikdy takhle hubatý nebyl. Taky mě napadlo, že teď už chápu, proč se Aahz při těch řídkých příležitostech, kdy jsem projevil svůj názor, tak hrozně naštvával... tím spíš, když jsem měl pravdu.

"Asi mi něco z vašeho hovoru ušlo," zamračil se Vilém. "Chápu dobře, že vy ty dva svědky znáte?"

Marfa se podjala úkolu uvést Dispečera do obrazu. Kvido ji občas bručivě doplňoval. Protentokrát jsem byl rád, že můžu nechat mluvit je. Poskytlo mi to příležitost uspořádat si roztoulané myšlenky a pokusit se dát dohromady nějaký plán. Když skončili, tak jsem v obojím moc daleko nepokročil.

"Musím připustit, že z pohledu nových informací to celé vypadá trochu podezřele," řekl upír zamýšleně.

"Trošku podezřele!" odfrkla si Marfa. "Je to podezřelejší než usmívající se Dabel!"

"Víš co," začal Kvido, "dej nám jenom pár minut o samotě s těma vašima svědkama a my z nich tu pravdu vytřesem."

"Obávám se, že tohle bude trochu obtížný," pravil Dispečer s pohledem upřeným do stropu. "Víte, nejsou tady."

Zmizeli hned po soudu."

"Po soudu?" vyjekl jsem a vzdal veškeré úsilí vzít rozum do hrsti. "Chceš tím říct, že soud už byl?"

Upír přikývl.

"Správně. Nemusím snad ani říkat, že váš přítel byl odsouzen,"

"Mám takový pocit, že i když to byl první přečin, tak to asi podmíněně nedostal, co?" mumlal si Kvido pod vousy.

"Po pravdě řečeno, poprava byla určena na konec týdne," přiznal Vilém.

To mě zvedlo ze židle a začal jsem rázovat sem a tam.

"Musíme něco udělat," řekl jsem zbytečně. "Co s tím, Viléme? Můžeš nám s tím vůbec pomoci? Je nějaká šance na odvolání rozsudku nebo aspoň na zdržení popravy?"

"Obávám se, že ne. Zpochybnění charakteru svědků by samo o sobě nic nezměnilo. A jako důkaz proti by bylo vaše slovo proti jejich. A sami jste už připustili, že obžalovaný je váš přítel. Víte, já vám věřím, ale některý budou přesvědčený, že řeknete cokoli a stvoříte jakoukoliv povídačku, abyste svýho parťáka zachránili."

"Můžeš nám ale pomoci ty osobně?"

"Ne, to nemůžu," řekl upír a odvrátil se. "Všichni mi sice připadáte skvělí a váš kamarád je možná solí země, ale já musím žít tady a vycházet s místními. Kdybych držel s přespolními proti zákonům města, tak by se celá moje kariéra zhroutila, ať bych měl pravdu nebo ne. Není to pěkný a mně se to nelíbí, ale věci se prostě takhle mají."

"Mohli bysme zařídít, aby se ti to líbilo ještě míň!" temně prohlásil Kvido a sáhl do pláště.

"Zaraž, Kvido," nařídil jsem mu. "Nesmíme zapomenout na pomoc, kterou nám Vilém už poskytl. Je to daleko víc, než jsme čekali, když jsme do téhle dimenze dorazili. Tak nedělej nepřítele z jediného přítele, kterého tady máme. Jasný?"

Strážce klesl zpátky do židle a mumlal si něco. Byl jsem rád, že jsem ho nezaslechl. Jeho ruka se ale vynořila zpod pláště prázdná a zůstala na očích.

"Tak co podnikneme teď, sekáči?" povzddechla Marfa.

"Jediné, na co můžu přijít, je pokusit se najít ty dva svědky ještě před popravou," řekl jsem. "Nepřišel jsem ale na to, jak je hledat bez toho, že by nám půlka města nešla po krku."

"Co teď nejvíc potřebuju, je pořádný čuchací pes," zabručel Kvido.

"Ty hele, to není hloupej nápad!" zvolal Vilém a viditelně ožil. "Možná, že vám přece jenom pomoci můžu!"

"Ty máš čuchacího psa?" zeptal se strážce se zdviženým obočím.

"Něco lepšího," prohlásil upír. "Nechápu, že mě to nenapadlo dřív. Ty, které teď potřebujete, jsou Hafhaf Škrábalové."

Upřeně jsem ho sledoval, abych zjistil, jestli je to nějaký vtip.

"Hafhaf Škrábalové?" zopakoval jsem nakonec.

"No, takhle jim tady v Krvi říkáme, ale ne před nimi. Jsou to manželé- vlkodlaci, kteří vedou velké tažení za pozvednutí sympatií pro lidi."

"Vlkodlaci," opakoval jsem opatrně.

"Jistě. Tady v Limbu máme všechno. Jestli je ale v týhle dimenzi někdo, kdo by za vás nasadil krk, tak to jsou oni. Dělal si svý a ani za mák je nezajímá, co si o tom místní myslí. A kromě toho, když přijde na vyčuchání stopy, tak se s vlkodlaky nemůže nikdo měřit."

"Vlkodlaci."

Vilém se na mě zvědavě zadíval.

"Zdalo se mi to, Skeeve, nebo jsi něco říkal?"

"Kdyby jen to," usmála se Marfa sladce. "Nejspíš to řekne znova. To za zopakování stojí."

"Vlkodlaci," řekl jsem znovu, teď abych svou učednici podpořil.

"Šéfe," začal Kvido, "nechci nic říkat, ale o vlkodlacích nikdo nic neříkal, když jsme..."

"Dobrá," utnul jsem ho. "Ty nechceš nic říkat, já nechci nic slyšet. Takže jsem se dohodli a můžeme pokročit a..."

"Ale šéfe! My se s vlkodlaky nemůžeme dát dohromady."

"Kvido, tohle jsme právě probrali. Jsme v úzkých a v cizí dimenzi. Svoje spojence si nemůžeme moc vybírat."
"Ty mi nerozumíš, šéfe. Já jsem na ně alergické!"
Klesl jsem do židle a složil hlavu do dlaní.
"Myslel jsem, že jsi alergický na česnek," procedil jsem skrze prsty.
"To taky," odvětil strážce. "Ale nejvíc alergickéj jsem na chlupatý věci jako třeba kočičky nebo kožichy nebo..."
"...nebo vlkodlaci," dokončila za něj Marfa. "Teda řeknu ti, černej zabijáku, jeden se pomalu diví, jak jsi vlastně mohl celý ty roky vůbec fungovat."
"Hele, takhle dohromady se to zas tak často nenajde, víš?" bránil se Kvido. "Kolikrát šel po tobě někdo chlupatej?"
"Ne tak často, jak bych chtěla!" usmála se Marfa poťouchle.
"Tak dost, vy dva," nařídil jsem a zvedl hlavu.
"Kvido, už jsi vlastně někdy byl blízko vlkodlaka?"
"No, vlastně ne, ale..."
"Takže dokud si nebudeme jistí, tak budeme předpokládat, že na ně alergický nejsi. Jasný? Vilém, kde přesně ty tvé Hafhaf Škrábaly najdeme?"

Kapitola osmá

"Nejdříve se dohodneme, kdo povede a kdo se nechá vést."

- F. Astaire

"Šéfe, kde sakra ten zapadákov je?"
Začal jsem uvažovat, jestli všichni tělesní strážci stráví většinu času stěžováním, nebo jestli jsem měl takové štěstí jenom já.
"Hele, Kvido. Byl jsi tam a slyšel to samé, co já. Jestli měl Vilém pravdu, tak by to mělo být ještě pár mil po téhle cestě."
"...spíš pěkně ospalý místo, akorát pro takový, co nemá rádi cvrkot velkého města," poznamenala Marfa a celkem zdařile napodobila upírův hlas.
Kvido se hrubě zachechtal.
"Tak se mi zdá, Marfo, že ti Vilém dvakrát sympatický není, co?" řekl jsem s potlačovaným úšklebkem.
"Možná proto, že to je jedinej chlapík, kterýho jsme tady potkali a kterej na ní nezabral?" navrhl Kvido.
Marfa, než odpověděla, na něj zašílhal a vyplázla jazyk.
"Ale, Vilém je dobrej," řekla. "Docela mazanej, aspoň podle toho, co má v hlavě. A připustil, že upíři obecně žijou spíše ve městech, po mejdanech, zatímco vlkodlaci dávají přednost návratu k přírodě, k vesnickému způsobu života. A já prostě nemám takový to chvástání a hukot ráda. Vyrůstala jsem totiž na farmě, víte."
Venkovský snídaň mají s mojí nynější rozložitou figurou hodně co dělat. Kromě toho mi něco vevnitř říká, že usmívajícím se upířům by se důvěřovat nemělo... nebo aspoň ne tak moc."
Už jsem se chystal poznamenat, že jsem taky vyrůstal na farmě, ale nakonec jsem si to nechal pro sebe.
Vesnická strava očividně příliš mou postavu neovlivnila a nechtěl jsem tak připravit moji učednici o výmluvu.
"Kdyby nám chtěl ublížit, tak by stačilo, aby jenom hvízdnul na poplach, dokud jsme byli ve městě," zdůraznil jsem.
"Berme to tak, jak to je, a předpokládejme, že je opravdu tak milý, jak vypadá... pro náš klid."
Přál jsem si, abych měl tolik sebevědomí, jak jsem tvrdil. Byli jsme kdesi, kde lišky dávají dobrou noc, a jestli by nás chtěl Vilém svést na falešnou stopu, nemohl si pro začátek vybrat lepší směr.
"Jo, ale cítil bych se daleko líp, kdyby nás nesledovali," zabručel Kvido.
Zarazil jsem své kroky. Stejně tak učinila Marfa... tedy se svými kroky. Než se strážce vzpamatoval a zastavil taky, podařilo se mu do nás vrazit.
"Co je, šéfe? Něco se děje?"
"Myslím, že jsem před minutkou zaslechl, jak říkáš, že nás sledují."
"Jo. Co jsme od Dispečera odešli. Proč, co se... ty chceš říct, že to nevěděl?"
Ubránil jsem se pokušení ho uškrtit.
"Ne, Kvido. To jsem nevěděl. Víš, můj osobní strážce mi to neřekl. Byl tak zaměstnán stěžováním si na cestovní podmínky, že neměl čas, aby mi řekl něco tak triviálního, jako že nás někdo sleduje."
Kvido roztřeseně ustoupil několik kroků zpátky.
"Hej! No tak, šéfe. Nebud' takovej. Myslel jsem, že to víš! Čestně. Ať je to kdokoliv, tak se nijak nesnaží utajit, že nás sleduje. Toho si musel všimnout i úplnej hlupák... Chci říct..."
"Jen tak dál, černej zabijáku," pobídla ho Marfa. "Jestli sis toho nevším, tak si každým slovem pěkně zavažuješ."
S velkým úsilím jsem se ovládl.
"Nicméně," prohlásil jsem, "předpokládám, že zatím nevíš, kdo to je?"
"Kdepak. Je ale jenom jeden. I když..."
Ztichl a ustaraně vzhlédl.
"Ven s tím, Kvido. I když co?"
"No, když chceš někoho opravdu mazaně sledovat, tak dopředu nastrčíš nějakýho pořádnýho nekňubu, aby si ho všimli a tvý eso zůstalo schovaný. Pořád mi to nejde z hlavy. Ten krocan za námi by mohl být návnada, víš?"
"Myslela jsem, že jako návnada se používají kachny, ne krocani," zamračila se Marfa.
"No, jestli je to tak, tak jako kachny jsme tu my, pokud ti to nějak pomůže."

"Mohli byste vy dva být chvíli zticha, abych mohl přemýšlet?" řekl jsem celý netrpělivý z jejich popichování.

"No, možná není tak zle," namítl Kvido pochybovačně. "Jsem si naprosto jistě, že kdyby za ním byl ještě někdo, tak bych ho zmerčil."

"Aha, jasně," pošklebovala se Marfa. "Za náma je město plný upírů, který se můžou proměnit v mlhu, kdy si vzpomenou. Jasně, že bys je zmerčil."

"Hele, tady šéf mě může setřít, kdy chce ale od tebe si to nemusím nechat líbit. Ty sis nevšimla ani toho krocana, tak co?"

"Jedinej krocán, kterýho tady vidím, jsi..."

"Tak dost!" nařídil jsem. Navzdory jejich nespolečnosti jsem dospěl k řešení. "Musíme zjistit, kdo to za námi je a co chce. Tohle je stejně tak dobré místo jako každé jiné, takže navrhuju, abychom se schovali do křoví a na naše stíny si tu počkali... Ne, Marfo. Tady budu já s Kvidem. Ty jdi na druhou stranu cesty."

Tahle část mého plánu neměla s vojenskou strategií moc společného. Spíš se snahou uchránit si zbytek nervů, který mi ještě zbýval. Přišel jsem na to, že jediným způsobem, jak ty dva umlčet, je oddělit je od sebe.

"Promiň, šéfe," zašeptal Kvido, když jsme se přikrčili v křoví. "Já pořád zapomínám, že nejsi v oblasti zločinu tak honěnej jako mládenci, co s nima obvykle dělám."

No, pravdu jsem měl tak napůl. Marfa na druhé straně cesty byla zticha, ale protože Kvido měl s kým mluvit, tak pokračoval ve vysvětlování svých myšlenek a názorů. Začínal jsem chápat, proč don Bruce trval na tom, aby se věci probíraly jedinej tehdy, když u toho byli osobní strážci. Povzbuzovat zaměstnance, aby se cítili rovnocenně, mělo však určitě i svoje nevýhody.

"Ztišil by ses trochu?" zkusil jsem to ještě jednou. "Tohle má být léčka."

"Žádný strachy, šéfe. Než se objeví, budu ve střehu, a než se objeví, tak je uslyším..."

"Skeeeve, jsi to ty?"

Hlas zazněl ze tmy z cesty rovnou před námi.

Zlostně jsem se na Kvida podíval, což mi oplatil omluvným pokrčením ramen, které se mi moc upřímně nezdálo.

Pak mi došlo, kde jsem ten hlas už slyšel.

"Jo, tady," řekl jsem, zvedl se a vylezl na cestu. "Čekáme tu na tebe. Myslím, že je načase si trochu popovídat."

Bez ohledu na zakrytí mých rozpaků z toho, že jsme byli odhaleni, bylo to ode mě v tuto chvíli rozhodně nedostatečné vystižení situace. Tu osobu jsem naposledy viděl, když nás byla upozornit na Aahzovo uvěznění.

"Dobrá." Popošla ke mně. "Proto vás taky sleduji. Doufala jsem, že bychom mohli..."

Náhle zmlkla. Z křoví se totiž vynořili Kvido s Marfou a blížili se k nám.

"Helele se, kohopak to tady máme," zašveholila Marfa s jedním ze svých méně příjemných úsměvů.

"Jestlipak to není ten ptáček, co zazpíval upírům," protáhl Kvido stejně výhrůžným tónem jako moje učednice.

Dívka jim věnovala zdrcující pohled a pak se znovu otočila ke mně.

"Doufala jsem, že bychom mohli spolu mluvit o samotě. Mám toho spoustu na srdci a nemám moc času. Bylo by to rychlejší, kdyby nás nepřerušovali."

"Ani náhodou, srdíčko," ušklíbl se Kvido. "Když jsi tady ty, tak to ze šéfa nespustím oči."

"...kromě toho, že ti sama mám co říct," dodala Marfa, "jako třeba, co si myslím o týpících, který si myslí, že je lepší šít boudy na lidi než pro cirkus."

Dívka ze mě nespustila oči. Přes odvahu, kterou nejspíš předstírala, jsem v jejich hloubce zahlédl žádost o pomoc.

"Prosím," řekla tiše.

Vybojoval jsem s rozumem krátký zápas a, jako obvykle, zdravý rozum mě opustil.

"Dobrá."

"COŽE?! To ne, šéfe. Nemůžeš jí nechat, aby tě dostala o samotě. Jestli jsou tady někde její kumpáni..."

"Sekáči, i kdybych si měla na tebe sednout, tak tě nenechám..."

"Tak koukejte!" řekl jsem a odtrhl oči od dívky, abych se postavil mé vzbouřené výpravě. "Půjdeme jenom pár kroků dolů po cestě, pořád na dohled. Kdyby se stalo cokoliv, tak se do toho vložíte, než by to bylo vážný."

"Ale..."

"...a přece si nemyslíte, že by se na mě chtěla vrhnout. Na beton přeci nemá žádnou skrytou zbraň."

To byl fakt. Od té doby, co jsme se viděli naposledy, změnila ohoz, nejspíš aby víc ladila s exotickou módou večírky milujících upírů. Měla na sobě to, čemu jsem slyšel říkat plážové tričko. Rozkošně to vystavovalo její pupík a ostatní přednosti. Sukně rozstřižená na obou bocích (jestli se tak dá říkat dvěma nevelkým kusům látky) ukazovala její nohy až nad stehna. Jestli měla u sebe zbraň, musela by ji spolknout. Bud' to, anebo...

Přinutil jsem svoje myšlenky vrátit se k debatě.

"Fakt je, že před davem mluvit nebude. Teď využiju šanci dozvědět se z jinýho úhlu pohledu, co se děje. Nebo snad budeme dál tápat a shánět, co se děje, zatímco Aahzův život visí na vlásku?"

Můj doprovod ztichl a vyměnil si pohledy. Jeden čekal na druhého, jestli zariskuje další výbuch.

"Tak jo, dobrá," souhlasila nakonec Marfa. "Dej na sebe ale pozor, sekáči. Nezapomeň, že i v pěkný láhvi může bejt jed."

Pod ostražitými pohledy mých kamarádů jsem sešel pár kroků po cestě, abych si poprvé promluvil o samotě s...

"Řekni, jak se vlastně jmenuješ?"

"Hmmm? Aha. Já jsem Leona. Ty, díky za pomoc. Máš okolo sebe pěkné tvrdou chásku. Slyšela jsem, že tě hlídají, ale že jsou takhle tvrdý, to jsem nevěděla."

"Jakmile je poznáš, zjistíš, že jsou hodní. Když s nimi děláš každý den, tak zjistíš, že jsou... sakra, nikdo z nás není tak nebezpečný nebo bojechtivý, jak o nás říkají ty pověsti."

Náhle jsem si uvědomil její pohled. Měla podivný výraz... něco jako nahořklý úsměv.

"Vždycky jsem slyšela, že opravdu mocní lidé se spíše podceňují, aby se nemuseli chvástat. Až doteď jsem tomu nevěřila."

Opravdu jsem nevěděl, co na to říct. Moje reputace značně vzrostla, takže jsem si zvykl, že mě na Bazaru poznávají a že se o mně mluví. Ona ale neprojevovala ani strach ani závist. Když jsem byl s přáteli, tak byly obdiv nebo chvála vždy pečlivě schovány za naším zvláštním drsným humorem nebo škádlením. Když jsem se ale teď s nimi setkal v koncentrované podobě, nevěděl jsem, co si počít.

"Ehmm, o čemže jsi to se mnou chtěla mluvit?"

Sklopila oči a předchozí výraz zmizel.

"Jsem z toho celá v rozpacích. Měj se mnou trpělivost, prosím tě, Skeeve... je to v pořádku, když ti říkám Skeeve? Víš, říkat "promiň," s tím já nemám moc zkušeností... kruci, já vůbec s lidmi nemám moc zkušeností.

Jenom s partáky a holuby. A teď tady najednou opravdu nevím, co říct."

"Proč nezačít od začátku?" snažil jsem se jí to usnadnit. "Opravdu jsi napálila Dably na Bazaru?"

Leona pomalu, aniž zvedla oči, kývla.

"Tohle my děláme. Já a Obeyda. Tohle a utíkání, i když si myslím, že někdy jsme lepší v tom utíkání než v těch švindlech. Možná, že kdybychom byli lepší v šizení lidí, tak bychom neměli takovou praxi v utíkání."

Její slova na mě dopadala jako rány kladivem. Strašně moc jsem chtěl slyšet, že je nevinná a že tohle všechno je nějaký omyl. Byla totiž tak krásná, tak sladká, že bych vsadil svůj život na její nevinu, a ona se mi tu teď otevřeně přiznává, že vinná je.

"Ale proč?" podařilo se mi ze sebe vypravit. "Myslím, jak jsi se vlastně s podvodníky zapletla?"

Její jemná ramena se pozvedla a klesla v bezmocném gestu.

"Já nevím. Když mi to Obeyda poprvé vysvětlil, tak to vypadalo jako dobrý nápad. Umírala jsem touhou vypadnout z farmy, ale neuměla jsem se živit ničím jiným než farmařením. Dokud mi Obeyda nevysvětlil, jak je snadné vytáhnout z lidí peníze, když se zahraje na jejich chamtivost. "Slib jim něco za nic," říkal, "nebo za tak málo, že si budou myslet, že oni ošidí tebe." Když to říkal takhle, tak to nevypadalo zle. Šlo spíš o to být dost mazaný a podfouknout lidi, kteří si myslí, že dobehnou tebe."

"...prodáváním kouzelných věcíček, které kouzelné nejsou," dokončil jsem za ní. "Pověz, proč jsi raději neprodávala věci, co jsou opravdu kouzelné?"

Zvedla hlavu a já v jejích smutných modrých očích zahlédl záblesk ohně.

"Magii neumíme, tak jsme to museli předstírat. Ty to možná nechápeš, protože ty se v magii vyznáš. Věděla jsem to, jakmile jsem tě poprvé v Possiltu viděla. Chystali jsme se podfukem dostat to místo dvorního čaroděje.

Pak ses ale ukázal ty a oslnils Korunu troškou opravdové magie. Dokonce i Obeyda musel uznat, že jsme bez šance, a tak jsme se museli jaksi vypařit, než by po nás někdo chtěl, abychom ukázali, co dovedeme. Myslím, že tehdy jsem se..."

Zarazila se a proviněně na mě pohlédla, jako kdyby řekla něco, co neměla.

"Pokračuj," naléhal jsem s rostoucí zvědavostí.

"Ale nic, opravdu" řekla honem. "Teď je řada na tobě. Když jsem ti řekla svůj příběh, tak by ti možná nevadilo mi říct, jak jsi ty začínal jako čaroděj."

To mi trošku sebralo vítr z plachet. Stejně jako ona jsem vyrůstal na farmě. Utekl jsem a hodlal hledat štěstí jako mistr zloděj a jenom náhodou jsem potkal svého starého učitele Garkina a tím i Aahze, což obrátilo mou další kariéru k magii. Ze zpětného pohledu nebyly moje pohnutky o moc lepší než její, ale to jsem teď nechtěl přiznat. Nějak se mi totiž líbilo, jak na mě pod vlivem té iluze, že jsem někdo ušlechtilý a zvláštní, hleděla.

"To je dlouhé vyprávění, na to teď není čas," pravil jsem pohotově. "Rád bych ale, abys mi odpověděla ještě na pár věcí. Jak to, že jste použili naše sídlo jako únikový východ z Pakly?"

"To byl Vikyho nápad. Dali jsme se s ním dohromady těsně předtím, než jsme na Bazaru rozjeli naši habaďůru. Když to ale vypadalo na krach, tak řekl, že ví o dimenzi, kde nás nikdo hledat nebude. My s Obeydou jsme ani nevěděli, že je to vaše sídlo, než se nás váš portýr zeptal, jestli jsme přišli za tebou. Obeydu tak vyděsila zápletky s tebou, že chtěl na to celé zapomenout a najít nějaký jiný způsob. Viky nám ale ukázal ty dveře a vypadalo to tak snadno, že jsme šli prostě s ním."

"Samozřejmě, nikdy tě nenapadlo, že bychom se obtěžovali s něčím takovým, jako pokusit se vás dostat zpátky."

"To si piš, že nás to napadlo. Nemysleli jsme si ale, že se do toho budeš muset pustit. Mysleli jsme si, že se na nás šíleně naštvěš, že jsme tě do toho zatáhli, a sám za námi vyrazíš. Viky pořád říkal, že se nemusíme obávat, protože jestli nás tady v Limbu najdeš, tak to zařídí tak, abys nás nemohl vzít zpátky. Dokud nezaskočil tvýho partáka, tak jsem nevěděla, že chystá boudu."

Snažil jsem se, aby mě tohle utěšilo, ale nezabralo to.

"Všiml jsem si ale, že i když jsi zjistila, že je Aahz v pasti, tak jsi v tom pořád pokračovala."

"No... já jsem nechtěla, ale Viky pořád říkal, že jestli jste vy dva tak dobří, jak se o vás říká, tak že je tvůj parták schopný se dostat z vězení sám. Mysleli jsme, že před popravou uteče. Když by ho pak jako uprchlíka honila celá dimenze, tak jsme si mysleli, že by zdrhal domů a neměl by proto ani pomyšlení honit nás."

Setkání s tím chlapíkem Vikym jsem se opravdu začínal obávat. Také mě napadlo, že ze všech možných problémů plynoucích z naší rostoucí reputace mi tenhle na mysl ještě nikdy nepřišel.

"A tys mu věřila?"

Leona se zatvářila a pokrčila rameny.

"No... ví se o tobě, že dokážeš pěkně neuvěřitelné věci. Nechci, aby sis myslel, že ti nevěřím, ale dělalo mi to takovou

starost, že jsem proklouzla zpátky, abych ti dala vědět, co se děje... čistě pro případ."

Byla to skoro legrace, že se mi omlouvala za to, že nás varovala. Skoro, ale ne docela. Myšlenky mi totiž běžely dál, co by se bylo bývalo stalo, kdyby mi naprosto věřila.

"Takže zbývá poslední otázka. Koho že to měl vlastně Aahz zabít?"

"Copak ti to nikdo neřekl?" zamrkala. "Vikyho přece. Je odsud... víš, je to upír. Teď se schovává, dokud se to celé nějak nevyřeší. Řekla bych, že ani Obeyda neví, kde teď je. Upíři jsou pěkně podezřívaví, a když jsem poprvé proklouzla ven, tak k nám začal být hrozně tajnůstkářský. Jenom čas od času zaskočil, aby se podíval, jak se nám vede."

Teď už jsem věděl, že toho přítelíčka Vikyho potkat chci. Když budu mít štěstí, patkám ho dřív než Aahz.

"Jsem ti opravdu vděčný, žeš mi řekla, jak se věci mají. A když se teď s námi vrátíš do Krvi a vysvětlíš to úřadům, tak bude moje vděčnost neskonala."

Leona vyskočila, jako když ji píchne špendlíkem.

"Počkej ještě! Kdo tady říkal něco o chození na úřady? To nemůžu! To bych podrazila svoje partnery. Nechci, aby se tobě nebo tvým kamarádům něco stalo, ale kvůli tomu nemůžu obětovat ty svoje."

Čestný lump je jednak něco nepatřičného a jednak dokáže dohnat k zuřivosti. Aahz tohle často podtrhával, když mi nějaká morální zásada bránila jednat podle jeho plánu. Teď jsem začínal rozumět, o čem to mluvil.

"Tak potom proč jsi tady?"

"Chtěla jsem tě varovat. Viky si myslel, že by ses mohl za svým parťákem do Limba vypravit. A pro ten případ na tebe přichystal past. A protože měl pravdu, tak jsem si myslela, že bys měl vědět, že tě čekají potíže.

Napadlo mě, že jestli se tu objevíš, půjdeš nejdřív k Dispečerovi. Tak jsem tam na tebe čekala, dokud ses neobjevil. Chtěla jsem tě jenom varovat, nic víc. Jenom tohle a..."

Opět sklopila oči a začala mluvit tak potichu, že jsem jí málem nerozuměl.

"...taky jsem tě chtěla zase vidět. Vím, je to hloupé, ale..."

Jakkoliv to bylo vzrušující, tentokrát to na mě dojem neudělalo.

"Jo, jasně," přerušil jsem ji. "Tak moc ti na mě záleží, že jsi ochotná nechat mého parťáka sedět za vraždu jenom proto, abys mohla sledovat, co dovedu."

"To už jsem vysvětlila," řekla prudce a přistoupila ke mně a položila mi ruku na paži.

Důrazně jsem se na ruku podíval, až ji dala pryč.

"Nu," pravila tiše, "vidím, že už nemá cenu, abych něco říkala. Skeeve? Slibíš mi, že až odejdu, že mě nebudeš sledovat? Ty nebo tvoji přátelé? Už takhle jsem strašně riskovala, když jsem vás vyhledala. Prosím, nechtěj, abych toho litovala."

Dlouho jsem na ni upřeně hleděl, pak jsem odvrátil pohled a přikývl.

"Vím, že jsem tě zklamala, Skeeve," zazněl její hlas, "ale proti svým partnerům jít nemůžu. Copak tys nikdy nemusel udělat něco, cos nechtěl, abys svého partnera podržel?"

Tohle byla trefa do černého... a pěkně bolestivá.

"Ano, to musel," řekl jsem a hlasitě povzdechl. "Promiň, Leono. Prostě se bojím o Aahze, to je všechno. Víš co? Nemohl bych dostat na důkaz našich dobrých vztahů nějakou upomínku? Něco, co by mi tě připomínalo, než tě zase uvidím?"

Zaváhala a pak odněkud vytáhla šátek jemný jako pavučina. Přistoupila blíž a strčila mi ho za halenu. Pak si stoupla na špičky a jemně mě políbila.

"To je od tebe hezké, žeš to chtěl," řekla. "I kdybych si o tobě nic dalšího nemyslela, je to od tebe hezké."

Nato se otočila a odběhla do tmy dolů po cestě.

Hleděl jsem za ní.

"Tys jí nechal běžet!?"

Náhle u mě byla Marfa s Kvidem v patách.

"Ale no tak, šéfe. Měli jsme ji chytit. Vždyť ona je přeci pro tvého parťáka jízdenkou ze stanice Šibenice. Kam šla?"

"Za svými zločineckými kumpány," řekl jsem. "Překvapivě živého chlapíka jménem Viky z toho, nevyjímaje... překvapivě proto, protože to je ten, kterého měl Aahz zabít."

"Takže je můžeme všechny hezky chytit. Hezká práce, sekáči. Takže za ní a..."

"Ne!"

"Proč ne?"

"Protože jsem jí to slíbil."

Rozhostilo se mrtvé ticho, jak se pomocníci snažili tuto informaci strávit.

"Takže ona si jde a Zelenošupíňouš umře, jo?"

"Ty jsi prodal svého parťáka za šáteček? To musela bejt ale pusa."

Pomalu jsem se k nim otočil. Přes svoje naštvání naráz zmlkli.

"Teď dobře poslouchajte," řekl jsem tiše, "protože to nebudu opakovat. Když se jí pokusíme sledovat do jejich skrýše a ona nás zahlédne, tak nás zavede na falešnou stopu a nikdy je spolu nechytíme... a my tu takzvanou mrtvolu potřebujeme. Nemyslím si, že by jenom její výpověď rozsudek změnila."

"Ale šéfe, když jí necháme jít..."

"Najdeme je," řekl jsem. "Když jí nebudeme v patách, tak zamíří rovnou ke svým kumpánům."

"Ale jak je..."

Místo odpovědi jsem zpod haleny vytáhl Leonin šátek.

"Naštěstí byla tak laskavá, že nám poskytla něco, podle čeho půjde vystopovat, jakmile najdeme vlkodlaky, které hledáme."

Kvido mi dar herdu do zad, až jsem málem upadl.
"To je teda něco, šéfe," zahlaholil. "Málem jsi mě dostal. Už jsem si myslel, že tě ta pipka opravdu obalamutila."
Vzhlédl jsem a zjistil, že si mě Marfa podezřívavě prohlíží.
"To teda byla pusa, frajere," řekla. "Kdybych o tom nic nevěděla, tak bych si myslela, že je ta slečna do tebe celá udělaná... a ty žes toho jenom využil."
Odvrátil jsem oči a opět se upřeně zahleděl dolů po cestě.
"Jak mi jednou řekla jedna moudrá žena," pravil jsem, "někdy musíš, abys podržel partnery, udělat i věci, které se ti nelíbí... A teď najdeme ty Hafhaf Škrábalové."

Kapitola devátá

"Podle mě a mých kolegů nejsou aktivisté jako Rainbow nikým jiným než ovce v vlčím rouše!"

- J. R. U'Mel

Ukázalo se, že Hafhaf Škrábalové jsou daleko příjemnější, než jsem se odvážil doufat. To bylo štěstí, protože moje vlkodlačí proměny byly jedny z nejkostnatějších, jaké jsem kdy dělal. Kvido, jak se obával, byl opravdu na vlkodlaky alergický (začal kýchat pořádný kus před jejich domem), a tak čekal venku. Ale i na udržení dvou proměn mi tady, v téhle pro mou magii nehostinné dimenzi, sotva Síla stačila. Snažil jsem se ji ušetřit tím, že jsem udělal jenom minimální změny. Dosáhl jsem ale velmi nepřesvědčivého výsledku, i když mě moji pomocníci ujišťovali, že je to dobré. Ať si říká kdo chce, co chce, věřte mi, že zašpičatělé uši z vás vlka neudělají.

Možná se divíte, proč jsem se s proměnami vůbec obtěžoval? Nu, upřímně řečeno, trochu jsme znervózňeli. S kýmkoliv jsme v téhle dimenzi mluvili nebo o komkoli slyšeli, byl tak laskavý! Pořád jsme čekali, že to nevydrží, že se to otočí. Všechny naše hovory a debaty o možných léčkách nás tak nastražily, že jsme byli přesvědčeni, že nás někde cestou jistě nějaká past čeká. Zůstávala jediná otázka - kde a od koho.

Maje toto na paměti rozhodli jsme se, že by bylo lepší, kdybychom se vydávali za vlkodlaky, dokud se najisto nepřesvědčíme, že Hafhaf Škrábalové jsou k lidem naladěni tak přátelsky, jak o nich tvrdil Vilém. Kdyby nebyli, tak by nám naše proměny měly teoreticky poskytnout šanci opět se dostat ven, ještě než by byly odhaleny naše pravé podoby. S tímto plánem byla ale jedna potíž. V životě jsem totiž vlkodlaka neviděl. Takže nejenže jsem pracoval s nedostatkem energie, ale navíc jsem nevěděl, jak by měl konečný výsledek vypadat. Jak se ukázalo, navzdory vševědoucím radám to nevěděl ani můj doprovod.

Zatímco tady čtenářstvu zodpovídám otázky, mohlo vás napadnout, že když jsme ani já, ani mí kamarádi nevěděli, jak vlkodlaci vypadají, jak to, že jsem věděl, že ty proměny nepostačují? Je to prosté. Tento fakt jsem si totiž vydedukoval po prvním pohledu na skutečné vlkodlaky. A také mi to Hafhaf Škrábalové řekli sami.

Copak jsem neřikal, že byli skvělí? Samozřejmě, nechali nás trochu vypotit, než přiznali, že od začátku věděli, že jsme mizerně proměnění lidé, ale já to raději připisuji jejich pochybnému smyslu pro humor. Zato Marfa trvala na tom, že to byl donebevolající sadismus. Jasně, byla to ona, kdo musel sníst kost, než přiznali, že to byl žert.

Takže, mluvil jsem o Hafhaf Škrábalových. Pro mě to bylo zajímavé už z toho důvodu, že jsem nikdy předtím neměl příležitost pozorovat manželský tým v akci (svoje rodiče nepočítám). Nejpodobnějším úkazem, kterého jsem byl svědkem, byl sourozenecký tým Tanandy a Kulika. Ti ale většinu svých hovorů věnovali snaze jeden druhého dobehnout. Na rozdíl od nich to vypadalo, že Hafhaf Škrábalové hrají hru "bláznivý partner - rozumný partner". Na můj názor se neptali, ale podle mě byla ona v hraní toho bláznivého daleko lepší než on. On byl v hraní toho rozumného tak dobrý, že když vklouzl do role bláznivého, vždycky přišlo překvapení.

"Skutečně, drahoušku," pravila Idya Marfě, "nechtěla bys raději shodit tuhle podivnou proměnu a nahodit si něco pohodlnějšího? Vlkodlačka se dvěma prsy, to vypadá tak hloupě."

"Idyo," řekl přísně její manžel, "ty naše hosty uvádíš do rozpaků. Ne každý se při řeči o svém těle cítí tak dobře jako ty."

"V tom jsem umělec," odvětila. "A kromě toho, Držgere, kdopak jí dal jíst tu kost - a ještě k tomu takovou starou. Kdybys dával při nákupu lepší pozor a nebral takovej ležák..."

"Ach, o mě si nedělej starost, ty fešnej chlupáči," hladce se do toho vložila Marfa, opět ve své svůdcovské roli.

"Mluvit o svém těle mi nedělá žádný potíže, pokud ovšem pak budeme stejně dlouho mluvit o tvém. Vždycky se mi líbili chlapi, co mají všude spoustu chlupů. A jsem si jistá, že víš, co tím myslím."

Všiml jsem si, že se Idye na moment zúžily panenky, ale pak už byly zase normálně hezky svisle. I když to nemuselo být nic víc než pouhý nervový tik, napadlo mě, že pokud chceme ty dva poprosit o pomoc, nebylo by nejmoudřejší roznýmčávat mezi nimi jiskřičky žárlivosti.

"Povězte mi," řekl jsem honem, abych odvedl hovor od zjevného Marfina obdivu ke Držgerovi, "proč jste začali bojovat za zlepšení vztahů mezi lidmi a vlkodlaky?"

"To má víc důvodů," začal Držger vysvětlovat mentorským tónem, na který jsem si už kdysi musel velmi rychle zvyknout. "Myslím, že nejdůležitější věc, kterou, je třeba mít na mysli, je to, že špatná pověst, které se lidé těší, je pořádně zveličená. Důkazů podporujících legendy o zlém chování lidí je velmi málo. Většina vlkodlaků také zapomíná, že se za vhodných podmínek sami v lidi proměňujeme. Většina z nich se při tom bojí, nebo neví, co si počít, a tak se schovávají, dokud to nepřejde. To my s Idyou ne. Obvykle tu příležitost vyrazit ven a přivyknout veřejnost, aby v nás viděla neškodné lidské tvory, využíváme. I když mezi námi, myslím si, že tady Idye se to líbí hlavně proto, že to zdejší k smrti vyděsí, potkat člověka, když to nečekají. Pokud jste si toho nevšimli, tak moje žena má silné exhibicionistické sklony. Pro mě je to cenné jednoduše proto, že to bylo příliš dlouho opomíjeno."

"Další příčinou, o které se manžel opomněl zmínit," poznamenala Idya zlomyslně, "je to, že jsou z toho pěkný peníze."

"Opravdu?" zeptal jsem se.

Moje spolupráce s Aahzem mě vytrénovala zblýsknout příležitostí zisku, jakmile se nějaká namanula, ale tentokrát mi tato stránka věci unikla.

"No... ehm... z našeho tažení plynou jisté příjmy," vypravil ze sebe Držger a střelil po manželce temným pohledem.

"Víš, třeba trička, placky, figurky, členský příspěvky do fanklubu, pohledy, kalendáře. Je to mizerná práce, ale někdo to dělat musí. Abyste si podle toho, co řekla žena, o mně nemysleli něco špatného, tak vás musím ujistit, že to podporuju proto, že tomu opravdu věřím. Peníze se dají vydělat mnoha jinými způsoby."

"...a ty on všechny zná, že drahoušku?" usmála se Idya.

"Opravdu?" skočil jsem jí dychtivě do řeči. "Nemohl bys jich pár probrat? Mohl bych si dělat poznámky?"

"Než se necháš unést, tak, borče, nezapomeň, proč jsme sem vlastně přišli," upozornila mě Marfa.

"Aha! Správně! Díky, Marfo. Na chvilku jsem... Správně!"

Potřeboval jsem několik vteřin, abych si srovnal myšlenky. Aahzův trénink mě sice dostal z mnoha šlamastyk a podstatně zlepšil mou životní úroveň, ale měl pár nešťastných vedlejších účinků.

Když se mi to podařilo, v krátkosti jsem vlkodlaky seznámil s naším problémem. Detaily jsem se nezdržoval.

Jednak proto, že mě již unavovalo probírat zase všechno od začátku a jednak proto, abych nemusel rozpitvávat Leoninu účast v zapříčinění naší překerní situace. Přesto to vypadalo, že Hafhaf Škrábaly moje vyprávění upoutalo, a pozorně naslouchali, dokud jsem neskončil.

"Páni, to jste opravdu v pěkný bryndě," řekla Idya, když jsem konečně domluvil. "Kdybysme vám v něčem mohli pomoci..."

"To nemůžeme," sdělil nám neochvějně Držger. "Zmeškali jste termín. Idya a já máme na tenhle měsíc sjednaný ještě tři vystoupení... a to nemluvím o odpovědi na poštu, která se nahromadila za poslední dva týdny, co jsem byl pryč."

"Držgere..." protáhla Idya.

"Drahoušku, takhle se na mě nedívej," zaprotestoval její manžel, ještě než pokračovala dál, "a také takhle nenakláníš hlavu. S takovouhle značkou už někdo prodává gramofony. Nezapomeň, že to byla ty, kdo tvrdil, že se musíme svojí práci víc věnovat."

"To jsem hovořila o omezení tvých vystoupení," namítla Idya. "A kromě toho, tohle je důležité."

"Stejně tak i dodržení našich termínů. Mám pro jejich problém stejné pochopení jako ty. Nemůžeme ale dopustit, aby se potíže malé skupiny lidí míchaly do naší práce pro celek."

"Ale byl jsi to ty, kdo naléhal, že termíny nejsou tak důležité jako..."

Náhle se zarazila a upřeně se na manžela zadívala.

"Počkej chvíli. Vždycky, když začneš mluvit o "naší práci pro celek" a o "velkém tažení"... To už je zase naše konto vyčerpané?"

Držger uhnul očima a rozpačitě zašoupal nohama.

"No... chystal jsem se ti to říct, ale bál jsem se, že by tě to mohlo rušit, když jsme se snažili pracovat..."

"Tak jo. Ať je ta za náma," zavrčela s mírně naježenou srstí. "Do čeho jsi naše peníze investoval tentokrát?"

Začal jsem se cítit velmi nepohodlně. Vypadalo to, že se naše debata zvrhne do manželské hádky, u které jsem neměl co dělat. Marfa se očividně cítila stejně.

"Když nám nemůžete pomoci, tak se nedá nic dělat," řekla a vstala. "Žádný problém. Laskavost není žádná laskavost, když se o ní musíš handrkovat. Jdeme, sekáči. Máříme tu svůj čas a jejich taky."

I když jsem s ní zčásti souhlasil, zoufalství mě donutilo udělat poslední pokus.

"Ne tak rychle, Marfo. Držger má pravdu. Čas jsou peníze. Možná, že bychom se mohli dohodnout na nějaké částce, která by jim nahradila čas, který nám věnujou. Pak to není laskavost, ale obchod. Koukni, my jejich pomoc opravdu potřebujeme. Naše šance, že sami toho Víkyho najdeme, je mizivá."

Aahz by jistě skoro omdlel, kdyby slyšel, že jsem připustil, jak moc potřebujeme pomoc předtím, než se domluvila cena. To by ale nebylo nic ve srovnání s tím, jak na mou nabídku zareagovali Hafhaf Škrábalové.

"Cos to říkal?" vyskočil Držger s nastraženými ušima na všechny čtyři.

"Řekl jsem, že byste nám možná pomohli, kdybychom vám za to zaplatili," opakaval jsem, teď už víc zdrženlivě. "Nechtěl jsem tě urazit..."

"Penězma Držgera urazit nemůžeš," vyštěkla Idya. "Cos říkal o tom Víkovi?"

"Copak jsem o něm předtím nemluvil?" zamračil jsem se. "On je ten upír, kterého měl Aahz..."

V trámech nad našimi hlavami se ozvalo hlasité plesknutí, jako když někdo odhání novinami kočku ze stolu.

Zabralo to... tedy ne na kočku (pochybuji, že by vlkodlaci nějakou měli), ale na Marfu a na mě. Moje učednice sebou praštila na podlahu s rukama na hlavě, zatímco já, více uvyklý na náhlé nebezpečí a navíc štihlejší, jsem zapadl pod malý stolek.

Když jsme se po naší panické... promiňte, naší bystré obranné reakci vzpomatovali, neviděli jsme nic, kromě nejasné postavy s ohromnými křídly, která zmizela ve dveřích.

"Tak tohle je na tobě, drahá," řekl Držger neústupně, který navzdory náhlému ruchu zůstal stát a ani se nehnul.

"Ale no tak, miláčku," žadonila jeho žena. "Když ve vysvětlování jsi tak lepší. Neměl bys mě v tom nechat."

Tady jde o mluvení k lidem."

"Tuhle dovednost jsem vypuliroval na svých vystoupeních, za který mě tak kritizuješ," odvětil domýšlivě.

"Mohl by mi někdo říct, co se tu děje?" ozval jsem se hlasitěji než obvykle, když jsem u někoho hostem.

Než se mi dostalo odpovědi, dveře se znovu rozletěly. To naprosto zničilo ten zbytek, co z mých nervů zbyl.

"Hej, šéfe! Dvi..dvi..dviděls to? Dco..dco..to..."

"Ven, Kvido!" rozkázal jsem. Byl jsem vděčný, že mohu na někoho zařvat bez pocitů viny. "A vysmrkej se! Já jsem v pořádku, díky! Hezký, že se staráš!"

Než můj strážce vyklopýtal ven s tváří zabořenou do kapesníku, podařilo se mi aspoň trochu znovu nabýt klidnou mysl.

"Omlouvám se za to přerušení," pravil jsem nenuceně, jak jen jsem uměl, "ale můj kolega vznesl zajímavou otázku. Co to bylo?"

"Panika?" navrhla Marfa.

Očividně nabyla klidné myslí dříve než já. Zavřel jsem oči a znovu uvažoval o přínosu drzého učedníka.

"Tohle," prohlásil Držger povzneseně, čímž mě jen tak tak zadržel, abych neskočil své učednici po krku, "byl Víky... jeden z výstředních uměleckých kamarádů méj ženy, který sem na delší dobu neohlášen zapadl a který, pokud se nepletu, je tím zločincem, kterého hledáte, protože doběhl tvýho partnera."

"On vlastně ani není můj kamarád," pípla Idya. "Je to kamarád kamaráda, opravdu. Tihle výstřední umělci drží pospolu a potloukají se od štace ke štaci. Tenhle byl jenom další, který měl pech a potřeboval pomoc a který..."

"...a který zrovna teď letí zpátky ke svému kumpánovi se zprávou, že jsme jim na stopě," dokončil jsem s úšklebkem.

"A nebylo těch kumpánů náhodou víc?" zeptala se tiše Marfa.

Ignoroval jsem ji.

"Ach, Držgere," řekla Idya, "teď jim musíme pomoci. Jedině takhle můžeme odčinit, že jsme poskytli úkryt zrovna té osobě, kterou se snažili najít."

"Rád bych zdůraznil," podotkl její manžel, že jsme tyhle lidi poznali jen náhodou. Takže jim nedlužíme ani vysvětlení, tím miň nějakou pomoc. Kromě toho máš už v diáři plno a..."

"Držgere!" skočila mu Idya do řeči. "Jestli budu muset dnem a nocí makat na termínech, bude to pro tebe znamenat opravdu osamělý spaní v tý starý boudě, jestli chápeš, co tím myslím."

"Teď mě, miláčku," řekl Držger a přitočil se ke své ženě, "ještě než vybuchneš, vyslechni. Promyslel jsem to a přišel jsem na jeden způsob, jak jim můžeme pomoci bez toho, že bychom nabourali náš program. Vždyť máme přítele... žije nedaleko na sever odsud... který je momentálně bez práce a umí máknout. Jsem si jistý, že by pro vás udělal malou stopovačku za zlomek ceny, kterou bychom vám za tu samou službu napočítali my."

Zjevně hovořil v samých zastřených narážkách, tak jak partneři mluví nebo si před cizinci vyměňují názory.

Proto jsem jeho slova pouštěl druhým uchem ven. U Idy však vyvolaly okamžitou reakci.

"Ach, Držgere!" vzrušeně zvolala, všechny stopy dřívějšího vzteku pryč. "To je perfektní! A do Marfy se on prostě zamiluje."

"Je tu pořád otázka, jestli se nám ho sem podaří dostat včas," upozornil její manžel. "A samozřejmě budu chtít procenta z nálezného..."

"COŽE!" zvolal jsem.

"Souhlasím," řekla Idya neústupně. "Nálezne je naprosto..."

"Ne! Ještě předtím," naléhal jsem, "cos to říkal o tom, jestli bude dost času? Myslel jsem, že poprava byla určena na konec týdne!"

"Taky že jo," řekl Držger. "Ale konec týdne je zítra. Váš kamarád byl odsouzen k popravě o půlnoci."

"Marfo, jdeme," nařídil jsem a zamířil ke dveřím. "Spěcháme zpátky do Krvi."

"Kvůli čemu?" podivila se. "Co si bez stopaře počneme?"

"Udělali jsme, co jsme mohli, ale nefunguje to," odvětil jsem temně. "Teď to uděláme jinak. Chtěla jsi nějakou akci, učednice? Tak co bys řekla pomoci mi při malém útěku z vězení?"

Kapitola desátá

"Co je na tom špatného provést jednou za čas malý neškodný zločin?"

- A. Lupin

"Ale já ti říkám, šéfe, útěk z vězení není žádná legrace. A nikdo nemůže říct, co půjde šejdrem, když jsi tady v magii sotva poloviční, a tak..."

"Než se všichni pustíme do toho, co by všechno mohlo jít šejdrem, Kvido," řekl jsem a snažil se vytěžit z konverzace něco konstruktivního, "mohl bys mi povědět něco o tom, jak je těžké dostat někoho z vězení? Nebo jsi snad při žádném útěku z vězení nebyl?"

"Jasně, že jsem při pár útěcích byl," napřimil se strážce pyšně. "Byl jsem spolupachatelem tří útěků z vězení."

Za jakýho mafiána mě to vlastně máš?"

S hrdinným úsilím jsem potlačil nutkání odpovědět mu na tuto řečnickou otázku.

"Dobrá. Co takhle pár tipů? Je to můj první útěk z vězení a rád bych, aby se povedl."

Všechno to směřovalo k pořádné přednášce, ale místo toho, aby se do ní pustil, vypadal Kvido trochu nesvůj.

"Ehmm... víš, šéfe, myslím, že bys nechtěl užít žádnéj můj plán. Všechny tři totiž krachly. Žádněj nevyšel a při dvou z nich ty hochy, co jsme se snažili zachránit, zabili. Proto vím, že útěk z vězení není vůbec žádná legrace, chápeš?"

"To je paráda! Prostě paráda! Pověz mi, Mistře osobní strážče, s těmi všemi tvými alergiemi a skórem nula ku třem v útěcích z vězení, fungovalo vůbec něco, cos pro Mafii udělal?"

Někdo mi ze zadu položil chlácholivě ruku na rameno.

"Hej! Zvolni, frajere," řekla Marfa potichu. "Vím, že se o partáka bojíš, ale neházej to na Kvida... nebo na mě, když na to přijde. Možná nejsme nic moc, ale jsme tady a snažíme se pomoci, jak jen můžeme, i když bysme oba mohli bejt v

nžiku zpátky na Bazaru. Už takhle, bez toho, že bys válčil na dvou frontách se svými spojenci, jsi v pořádný šlamastyce."

Chystal jsem se jí odseknout, ale včas jsem se zarazil. Namísto toho jsem se zhluboka nadechl a hezky pomalu vydechl. Měla pravdu. Nervy jsem měl napnuté k prasknutí... což mi rozhodně nepomáhalo řídit se vlastními radami.

Nacházeli jsme se znova u Dispečera. Bylo to jediné místo, na které jsem přišel, že by nám mohlo ve městě posloužit jako základna. Jakmile jsme přijeli, trval jsem na tom, aby si Marfa i Kvido trochu zdřímli. Nezastavili jsme se, co jsme dvěma vlezli do Limbu. Došel jsem k závěru, že než se pokusíme dostat Aahze z basy, potřebuje si vojsko co nejvíc odpočinout. Samozřejmě, že jakmile jsem je přesvědčil o nutnosti na chvíli vysadit, okamžitě jsem něco takového u sebe ignoroval a zůstal vzhůru, abych mohl přemýšlet.

Tohle bláznovství jsem "rozumově" zdůvodnil tím, že chci nějakou nepřerušenou dobu na dobítí mé vnitřní baterie, aby nám i to málo magie, které jsem měl k dispozici, bylo plně k potřebě. Ve skutečnosti jsem byl plný obav. I když od doby, co jsem s Aahzem, jsem se účastnil nemála kriminálních činů, všechny je plánoval Aahz nebo Tananda. Tentokrát to bylo poprvé, co jsem provedení zločinu musel vymyslet sám. A v sázce bylo hodně.

Na mém úspěšném debutu závisela nejen Aahzova budoucnost, ale i Marfina a Kvidova. A sebedůvěrou jsem nikdy moc neoplýval. Po dlouhém uvažování jsem se rozhodl spolknout svoji hrdost a spolehnout se co nejvíc na Kvidovy zkušenosti. Proto mě tak těžce zasáhlo, když jsem zjistil, že o úspěšných útěcích z vězení toho ví dokonce míň než já.

"Promiň, Kvido," řekl jsem a snažil se uvažovat trochu jinak. "Asi jsem unavený víc, než jsem si myslel.

Nechtěl jsem ti nadávat."

"Bez starosti, šéfe," zazubil se strážce. "Já tohle čekal. Když šlo do tuhýho, tak všichni velký šéfové, se kterými jsem dělal, začali bejt trochu podrážděný. Jestli něco, tak tvoje vztekla nálada je to nejlepší, co jsem od začátku tohodle podniku viděl. Proto sem byl tak nespůj. Nebyl jsem si jistej, jestli tuhle práci bereš vážně, nebo jestli jsi tak tupej, že nevíš, jaký máš šance. Teď, když se chováš vzhledem k situaci normálně, cejtím se o trochu líp, že to snad nakonec dobře dopadne."

Nádhera! Teď, když jsem v úzkých, tak si náš věčný pesimista myslí, že to jde báječně.

"Tak jo," řekl jsem a mnul si jedním prstem čelo. "O tom, jak pokračovat, toho moc nevíme, ale to, co víme, je špatné. Podle Viléma je Aahz držený v nejpevnějším vězení, které tu mají a které je v nejvyšším patře nejvyšší věže ve městě. Kdybychom se k němu snažili dostat zevnitř, budeme muset oklamat nebo přemoci každou stráž cestou nahoru a dolů. Podle mě to znamená, že největší šanci dostat ho ven máme zvenčí."

Moji pomocníci s nadšenými tvářemi zuřivě přikyvovali, jako kdybych právě řekl něco třeskutě originálního a chytrého.

"Teď, když mám minimální sílu, tak se asi nedokážu vznést tak vysoko, abych se dostal do cely. Marfo, nemáš v té své šperkovnici něco, co by nahradilo provaz a stoupací háky?"

"N-ne," odpověděla váhavě, což mě překvapilo. Obvykle totiž měla celý inventář svých cetek okamžitě na jazyku.

"Hned za dveřma jsem viděl viset svazek provazu," přidal se Kvido.

"Taky jsem si ho všiml," potvrdil jsem, "ale není dost dlouhý. Budeme muset použít moji sílu, dostat se nahoru k cele a přijít na to, jak otevřít okno."

"Ehmm... to nebudeš muset, borče," řekla s úlevou Marfa. "Mám něco, co se nám bude hodit."

"Co to je?"

"Opasek, na kterém nosím všechnu svojí výstroj. Je to levitační opasek. Nemá zrovna nejspolehlivější ovládání, ale na špičku věže by nás dostat měl."

Mrkl jsem na svou učednici.

"Počkej chvíli, Marfo. Proč jsi se a něm nezmínila, když jsem se ptal?"

Uhnula očima.

"Na opasek ses neptal. Jenom na provaz a stoupací háky."

"Takže to se tě budu muset ptát na všechno zvlášť, aby ti to zapálilo?"

"Dobrá," vzdychla. "Jestli to chceš doopravdy vědět, tak jsem doufala, že se nám podaří najít jiný způsob než s tím opaskem."

"Proč?"

"Jsem z toho v rozpacích."

"V čem?"

"V rozpacích. Vypadám hloupě, když se vznáším ve vzduchu. Pro štíhlý kluky jako jsi ty nebo Kvido, to není žádný problém, ale když to zkusím já, vypadám jako balón. Už jenom mít na boku vytetováno Goodyear a je to hotový."

Zavřel jsem oči a snažil se upamatovat, že jsem unavený a že bych to neměl házet na své přátele. Skutečnost, že se Marfa starala o to, jak by vypadala, zatímco já jsem se snažil přijít na způsob, jak nás z toho dostat živé, k vzteku nebyla. Bylo to... lichotivé! To bylo ono! Tak věřila v moje schopnosti dostat nás z téhle kaše, že měla čas myslet na to, jak bude vypadat! Samozřejmě, možnost, že tuhle důvěru zklam, mě stála další kolo obav a starosti. Vynikající.

"Jsi v pořádku, šéfe?"

"Hmmm? Jo. Jasně, Kvido. Takže Marfa vyletí k oknu a my dva budeme mít volné ruce..."

"Zaraž, sekáči," řekla Marfa se zvednutou rukou. "Myslím, že bych ti to s tím opaskem měla líp vysvětlit.

Koupila jsem ho v partiáku bez záruky a ovládání nefunguje, jak by mělo."

"Jak to?"

"No, "nahoru" funguje dobře, ale "výška" ne, takže si nemůžeš bejt jistej, jak vysoko můžeš ještě letět nebo jak vysoko vyletíš. Problém je ale ovládání "dolů". Nejde nijak vyladit, takže je buď zapnutý nebo vypnutý."

V technické hantýrce nejsem nijak zbehlý, ale o létání něco vím, takže jsem ji většinou stihl sledovat.

"Hele, jestli jsem to pochopil správně," řekl jsem, "tak když stoupáš, nevíš jistě, jak vysoko to bude, a když přistáváš, tak..."

"...tak to není jemný," dokončila za mě. "V zásadě spadneš z jakékoliv výšky rovnou na zem."

"Moc toho o magii nevím," poznamenal suše Kvido, "ale tohle zrovna nezní dobře. Proč vlastně takovej zmetek používáš?"

"Já ho nepoužívám... aspoň ne pro lítání," řekla Marfa. "Copak jsem neříkala, že si myslím, že mě dělá štíhlejší? Používám ho jedině jako opasek... víš, něco jako má Batman. Je to ozdoba a sehnat pásek mé velikosti není vůbec snadný."

"Ať je to, jak chce," přerušil jsem jejich debatu o módě, "dneska v noci ho použijeme, abychom se dostali k cele, i když si budeme muset pohrát s ovládáním. Teď už jen musíme vymyslet, jak otevřít okno cely a pak odtamtud zmizet. Kvido, myslím, že bys nám mohl dát pár lekcí o útěcích z vězení podle tvých zkušeností, i když ty pokusy dopadly špatně. Ony totiž špatné příklady můžou být stejně poučné jako ty dobré. Takže mi pověz, co bylo podle tvého názoru špatného na těch plánech, podle kterých jste to dělali?"

Kvidovi se zkrabatilo čelo, jak začal přemýšlet, na což nebyl zvyklý.

"Nemám páru, šéfe. Vypadalo to tak, že ať se plánovalo, jak chtělo, vždycky se objevilo něco, s čím jsme nepočítali. Kdybych měl najít, co měly ty krachy společného, tak bych řekl, že to bylo... moc plánování. Víš, po týdnech výkladů a cvičení se staneš trochu moc sebevědomým, takže když začne něco jít šejdrem, tak tě to parádně zaskočí, chápeš?"

Plní nervozity jsme se tomu s Marfou zasmáli.

"No, tak to je problém, který nám opravdu starost dělat nemusí," podotkl jsem. "Naše plánování nikdy netrvá dlouho a pro tuhle akci to musíme dát dohromady za pár hodin."

"Když vám to bude trvat hodiny, tak to už nestihnete," řekl Vilém, který vstoupil do našeho "štábu" a zrovna zaslechl moji poslední poznámku.

"Co to má znamenat?" zabručela Marfa.

"Ty, hele, jsi si jistý, že na to máte?" zeptal se upír, mojí učednice si ani nevšiml. "Víš, napadá mě, že to všechno mám jenom od tebe... že Víky je naživu a vůbec. Jestli zneužiješ mou dobrou povahu a zatáhneš mě do nějaké levárny..."

"Je naživu," ujistil jsem ho. "Sám jsem ho viděl potom, co jsme odsud odešli... ale ty jsi mi na otázku neodpověděl. Co jsi to říkal o tom, jak to dopadne, když ten útěk budeme hodiny plánovat?"

Dispečer pokrčil rameny.

"Předpokládám, že víte, co děláte, a že bych teda měl držet pusku, ale trochu mi to dělá starost. Slunce už zapadá a pokud se do toho chystáte dát před popravou, tak byste se do toho měli pustit co nejdřív."

"Jak jsi na to přišel?" zamračil jsem se. "Celá akce má vypuknout před půlnocí. Rozhodl jsem se chvíli počkat, než se setmí a než se to ve městě trochu utiší."

"Děláš si legraci?" vyskočil upír s očima navrch hlavy. "Co si to... aha, už to mám. Ty pořád uvažuješ v čase své dimenze. Musíš si... ehm, možná by ses na to měl posadit, Skeeve."

"Jen do mě," řekl jsem a opět si mnul čelo. "Co jsem to přehlédl? Vydržím to vestoje i bez pásky na očích a bez cigarety."

"Nesmíš zapomenout, že tady máš co do činění s městem upírů. Západ slunce je u nás jako úsvit, kdy všechno začíná žít a ne tichnout! To znamená..."

"...že o půlnoci je tady největší ruch a čím déle budeme čekat, tím víc bude v ulicích národa," řekl jsem a potlačil zaúpění.

Jakmile jsem dostal základní přehled, mohl jsem si sám vyvodit další.... se všemi hrozivými důsledky. Snažil jsem se zahnat paniku, Obrátil jsem se ke svým pomocníkům.

"Tak, armádo, vyrážíme. Kvido, vezmi ten provaz, cos viděl. Než to skončí, budeme ho možná potřebovat."

Strážce ohromeně rozevřel oči.

"To chceš říct, že hned teď vyrážíme na ten vejpad? Ale šéfe! Vždyť jsme nenaplánovali..."

"Hele, Kvido," řekl jsem se skoro normálním úsměvem, "zrovna ty jsi říkal, že problémem bylo dlouhé plánování. Takže jestli jsi měl pravdu, tak by tohle měl být vůbec ten nejúspěšnější útěk z vězení."

Kapitola jedenáctá

"Hezké vězení. Vypadá pevně."

- H. Houdini

V jedné věci měl Vilém pravdu. Ulice nebyly nikde ani zdaleka tak přečpané, jako když jsme sem dorazili poprvé dráhnou dobu po západu slunce. Tu a tam se potulovalo pár osamělých jedinců. Většina z nich rozvázela zboží nebo zametala chodník před svými obchody, než je otevře. Až na nedostatek světla vypadaly ulice stejně jako v kterémkoliv městě před vypuknutím denního ruchu... a až na rudé oči obyvatel.

Cestou městem jsme se drželi na světle....

Je to tak. Řekl jsem "drželi na světle". Snažím se dopustit stejné chyby pouze tucetkrát. V jiných dimenzích bychom se "drželi ve tmě," abych nás nezpozorovali nebo nepoznali. Tady jsme se ale "drželi na světle".

Nesmějte se. Fungovalo to.

Jak jsme procházeli ulicemi Krvi, největší část pozornosti jsem věnoval snaze zmapovat dobrou ústupovou cestu. Jak dostat Aahze z basy, to budu řešit, až se tam dostaneme. Zrovna teď mi dělalo starost, co uděláme, až ho ven dostaneme... já vím, hodně odvážný předpoklad, ale já měl tak málo optimismu, že jsem se zuby nehty držel toho mála,

které jsem měl.

Všichni tři jsme vypadali jako upíři dost na to, abychom při náhodném setkání obstáli. Nebyla ale šance, že by se tak bez proměňovacího kouzla vedlo i mému zelenušupinatému parťákovi. A na to, že až dostaneme Aahze z vězení mi zbyde nějaká magická energie, bych moc nevsadil. Takže jsem pořád natahoval krk a prohlížel boční uličky a zákoutí v naději, že se mi podaří najít málo frekventovanou trasu, kterou bychom mohli našeho uprchlíka dostat ven z města bez toho, že bychom všechny upíry měli v patách. Když jsme dospěli k cíli, byl jsem si docela jistý, že bych tou samou cestou trefil k Dispečerovi zpátky a naprosto jistý, že kdybych se nás pokusil vést zadními uličkami, tak bych naprosto a beznadějně zabludil.

"Tak, šéfe. Tady to je. Myslíš, že to zmačknem?"

Řekl bych, že Kvido ani odpověď nečekal. Mluvil, aby prolomil ticho, které se mezi námi rozhostilo, když jsme stanuli a vzhledli k našemu cíli.

Radnice byla impozantní budova se silnými kamennými zdmi a rohovou věží, která se vypínala vzhůru a mizela kdesi v temnotě. Vypadala, že bychom s ní nic nepořídili ani kanónem... kdybychom kanón měli, což my neměli. Byl jsem zvyklý na stany na Bazaru nebo poněkud. vratká stavení jako na Tulpu. I když stavení tady v Krvi mě posléze přestala zstrašovat, tohle místo mě vyděsilo. Tedy, už jsem viděl hory, které byly vratší!

"No, jedno je jistý," začal jsem, spíše pod vousy.

"A co?"

"Že zíráním ji asi nerozvikláme."

Nejenže se vtipu nezasmáli moji pomocníci, ale ani já. Setřásl jsem neblahé tušení a otočil jsem se ke svým parťákům.

"Tak dobrá. Kvido, ty zůstaneš dole a budeš hlídat. Marfo? Myslíš, že ten tvůj opasek dokáže vynést dva? Je načase se podívat nahoru a dobře si prohlídnout tu nedobytnou celu."

Moje učednice si nervózně olízla, rty a pokrčila rameny.

"Já nevím. Varovala jsem tě, že to ovládnutí nefunguje dobře. Mohlo by nás to klidně vynést na oběžnou dráhu."

Poklepal jsem ji po rameni. Chláholivě, jak jsem doufal.

"No, zkusíme to a uvidíme."

Přikývla, sevřela mě rukou okolo prsou a druhou rukou si začala hrát s kameny, kterými byla vyložena přezka opasku.

Mohutně se zajiskřilo a jinak nic.

"Málo šťávy," zabručela pro sebe.

"Tak ji přidej," naléhal jsem.

Upíři se sice světlu vyhýbají, ale my jsme se rozsvítili jako vánoční stromeček, takže zůstat na zemi ještě chvíli, rozhodně bychom jejich pozornost upoutali.

"Teď nám drž palce," řekla zachmuřeně a znovu se dotkla kamenů.

Světlo zesílilo a my rychle vystartovali nahoru... příliš rychle.

"Bacha, šéfe!" vykřikl Kvido, a když jsme ho míjeli, chňapl mě za nohu.

To zastavilo náš výstup... tedy málem. Namísto vystřelení do tmy jsme stoupali pomalu, téměř neznatelně.

"A je to, sekáči!" zvolala Marfa a oběma pažemi se na mě zavěsila. "I když je to trochu větší zátěž, než jsem plánovala."

Na okamžik jsem zauvažoval, že řeknu Kvidovi, aby nás pustil, ale pak jsem si to rozmyslel. Kdyby nás můj osobní strážce pustil, bezpochyby bychom znovu nabyli původní rychlost... a i když spousta lidí na Bazaru mluvila o mém raketovém vzestupu, rozhodně jsem nestál o to, aby to platilo doslova. A byl tu ještě jeden malý detail. Mezitím jsme dosáhli takové výšky, že by to mohlo být pro Kvida nebezpečné pokusit se seskočit zpátky na ulici. Takže jsem to nechal být, včetně ocelového sevření svých nohou.

"Nic mi neříkej, budu hádat," zavolal jsem na něj dolů. "Že ty máš taky akrofobii?"

Pohled na Krv, který se pod námi otevřel, bral opravdu dech. Vážně! Můj nynější život byl změtí průšvihů a nebezpečí, takže mě taková maličkost jako pohled dolů na město z míry nevyvedl. Uvědomil jsem si ale, že takhle blízko strmých zdí ozdobených kamennými příšerami sotva dýchám. Cítil jsem, jak mi jejich drápy otloukají lýtky, nikdy by mě ale nenapadlo, že něco takového vyvede z míry takového tvrdáka jako je Kvido.

"Kdepak. Proti pavoukům nic nemám," odvětil nervózně, "ale výšky mě děsí."

Nechal jsem to být. Byl jsem zaměstnán prohlížením věže, což bylo z téhle výšky daleko snadnější. Tady vypadala rozhodně pevnější než část budovy, která byla pod námi. Vzápětí něco upoutalo mou pozornost.

Špička věže, tam, kde jsem předpokládal, že je Aahzova cela, vypadala jako velká dračí hlava. Tluma příšery tvořila okno cely a její zuby sloužily jako mříže.

Při té spoustě kamenných zvířat na každém stavení ve městě jsem mohl něco takového očekávat. Stejně to ale bylo trochu překvapení... ale příjemné překvapení. Pokoušel jsem se vymyslet, jak se dostat skrz železné mříže, ale přes kamenné zuby by to mělo jít snáz. Kdyby Aahz pracoval zevnitř a my zvenku, mohli bychom vyškrábat maltu a...

Náhle jsem si uvědomil, že za pár okamžiků budeme v úrovni cely... a že za pár dalších okamžiků ji mineme!

Pokud se něco nestane, a to pokud možno rychle, co by náš vzestup zastavilo, zbyde nám jenom chvilka prohodit s Aahzem pár slov, než se natrvalo rozloučíme. Čas rychle ubíhal a já se rozhlížel po nějakém řešení.

Na chycení byly zdi moc daleko, naši váhu nešlo nijak zvětšit, leda že by...

Když mě Aahz učil poprvé létat, vysvětloval mi to jako "obrácenou levitaci". Namísto užití mysli ke vznášení předmětů jste zatlačili proti zemi a vznesli sebe. Soustředil jsem se na svou rezervu magické energie a maličkou částí jsem se pokusil letět naopak. Namísto zatlačit nahoru, zatlačil jsem dolů.

Dobrá. Byl jsem zoufalý. V tísni zkusím sebevětší pitomost. Naštěstí tahle pitomost fungovala!

Náš vzestup se zastavil a já koukal do cely v dračí tlamě.

Snažil jsem se nedat znát, jak se mi ulevilo, a zavolaal jsem.

"Hej, Aahzi! Kdy máš návštěvy?"

Nejdřív nepřišla žádná odpověď a já najednou dostal strach, že tu visíme ve vzduchu sto stop nad zemí před prázdnou celou. Pak se v okně objevila nezaměnitelná tvář mého partnera.

"Skeeve?" pronesl skepticky. "Skeeve! Co tam venku děláš?"

"Ále, byli jsme zrovna poblíž, tak jsme si řekli, že na chvíli zaskočíme," odvětil jsem nenuceně, jak nejlépe mi to šlo. "Doslechli jsme se, že máš nějaký potíže, a mysleli jsme si, že by bylo lepší tě z toho dostat dřív, než to bude vážný."

"Kdo je to my?" zeptal se, a pak zahlédl mé pomocníky. "Ach né! Tyhle dva? Kde je Tananda a Kulík? Ale no tak, Skeeve. Já potřebuju záchranný tým a ty mi přivedeš cirkusový číslo!"

"Nejlepší bude, když ti k tomu něco řeknu," odsekl jsem trochu rozzloben. "Tananda a Kulík se ještě nevrátili ze své výpravy, ale nechal jsem jim vzkaz, aby nás našli, až budou moct. Jasně, nevím, jestli nám budou co platní. Pokud se snad divíš, proč jsem s sebou vzal mou učednici namísto toho, abych letěl sám, tak je to proto, že tahle dimenze je vyjimečně chudá na siločáry, na které by se šlo napojit. A můžu ti říct, že mám pořádné štěstí, že jsem s sebou "tyhle dva" vzal. Rozhodně lepší, než tu zůstat trčet s celou bandou takzvaných opravdových čarodějů, co jsou moc pyšní na to, aby užili různé serepetičky. Díky "těmhle dvěma" jsem se dostal až sem. Chceš teda naši pomoc, nebo si raději počkáš, až kolem poletí další záchranný tým? Ty nikam nepospícháš, nebo snad jo?"

"Tak si to tak neber, partáku," chlácholil mě Aahz. "Trošku jste mě zaskočili, no. Teď mi řekni, jak jsi naplánoval, že mě odsud dostanete ven?"

To mě vrátilo zpátky na zem... tedy aspoň tak, jak to šlo, když jsem visel ve vzduchu.

"Ehmm... tedy, Aahzi, trochu jsem doufal, že pár nápadů budeš mít ty. Výrukovat s plány, jak nás dostat z průšvihů, v tom jsi obvykle moc dobrý."

"Teda podle toho, co vim," ušklíbl se Kvido, který se pomalu otáčel ve větru, "jestli je tvůj parták tak ohromně chytrý, jak to, že nepřišel na to, jak se z toho dostat sám?"

Už jsem chtěl svého strážce okřiknout, když mi jeho slova došla. To byla správná otázka! Aahz je silný... a tím myslím SILNÝ! Ty kamenné zuby v okně by měl být vlastně schopen vylomit sám. Tak co ho tam drží?

"Jo, tady je taková sranda, že se mi prostě nechce pryč," vyštěkl Aahz. "Jsem tady, protože nemůžu ven, proto."

Takže jestli někdo z vás má nějaký nápad, jak mě dostat ven, tak myslím, že je opravdu vhodná doba se o něj s náma podělit."

"Počkej, Aahzi," řekl jsem. "Proč se nemůžeš dostat ven... a jak tě vlastně chytili?"

"Doběhli mě," odvětil můj partner, a jak jsem si povšiml, tak poněkud zkrotle.

"To už víme," nepřestal jsem. "Ale chtěl bych vědět, proč jsi prostě nerozbil pár hlav a nepádl domů? Ty jsi přece k místním úřadům nikdy moc úcty neměl."

K mému překvapení to vypadalo, že Aahz je v rozpacích.

"Byl sem zdrogovanej," řekl znechuceně. "Dali mi něco do pití. Když jsem se probral, měl jsem v jedné ruce kůl a v druhé kladivo a v pokoji bylo plno biřiců. Ať už mi dali cokoli, byl jsem z toho hotovej celou cestu až do vězení... nemoh jsem ani jít rovně, tím spíš se nějak promyšleně bránit, a tak jsem se dostal sem!"

"Takovej starej trik uspávaček!" zachechtala se Marfa, až to celou naší formaci roztřásl. "To mě překvapuje, že se někdo tak světy protřeje jako ty nechá nychytat na takovej fousatej trik."

"Jo. Mě to překvapilo taky," přiznal Aahz. "Ten kousek je totiž tak starej, že koho by napadlo, že ho vůbec ještě někdo zkusí?"

"To jenom když zjistíš, že oběť spíš kecá, než přemýšlí," poškleboval se Kvido.

"Jo, to jo!" odsekl můj partner, hned připravený pokračovat ve staré rivalitě. "Hned, jak se dostanu ven, tak si to můžeme..."

"Nechte toho, vy dva," nařídil jsem. "Zrovna teď je problémem dostat nás odsud všechny, než balón uletí... bez urážky, Marfo. Tak to vyklop, Aahzi. Co je na týhle cele tak zvláštního, co tě to nepustí ven?"

Partner ztěžka vzdychl.

"Tak se znova podívej, Skeeve. Pořádně podívej."

Udělal jsem to. Viděl jsem pořád to samé: špičku věže ve tvaru dračí hlavy.

"Jo. Dobrý. No a co?"

"Tak si uvědom, kde jsme. Tahle věc byla postavená pro zločince - upíry. Víš, to jsou ty bytosti s nadlidskou silou, co se můžou proměnit v mlhu."

Pohled mi znovu zalétl na dračí hlavu.

"To nechápu," přiznal jsem. "Jak může nějaká kamenná cela takovéhle bytosti udržet?"

"V tom to vězí," Aahz zamrkal. "Kamenná cela nemůže. Tahle věc je ale udělaná z živého kamení. Jakmile by se někdo uvnitř pokoušel zdrhnout, tak ho to spolkne. A kdyby se pokusil proměnit v mlhu, tak ho to vdechne."

"Ty chceš říct..."

"Už to začínáš chápat."

Navzdory očividné depresi po mně střílil svým zubatým úsměvem.

"Ta cela je živá!"

Vylekaný tímto odhalením jsem se znovu na vrchol věže podíval. Jako kdyby čekala na svou narážku, dračí hlava otevřela oči a podívala se na mě.

"Pro správnou osobu je nemožné snadným!"

- Hloupý Honza

K všeobecnému překvapení, obzvláště k mému vlastnímu, mně odhalení o povaze Aahzova žaláře nijak na odvaze neubralo. Spíš mě potěšilo hned dvakrát. Nejenže jsem dostal ihned nápad, jak ten problém vyřešit, ale přišel jsem na to dřív než můj inteligentní partner... no, dřív, upřímně řečeno, on nad tím hloubal celé dny, zatímco já to měl hned, jakmile jsem se dozvěděl vše potřebné. Samozřejmě, nebyl zrovna v pozici, odkud by mohl tak snadné řešení vidět, zatímco já ano.

"Čemu se tak šklebíš? Jestli je tu něco k smíchu, tak mně to naprosto uniká."

Na rozdíl od mého roztomilého způsobu mívával Aahz ve zvyku projevovat svoje starosti běsněním. Když o tom tak uvažuji, tak skoro každou emoci vyjadřoval běsněním. No, alespoň zůstal sám sebou.

"Pověz," řekl jsem a nespustil z dračí hlavy oči, "říkal jsi, že tahle věc je živá. Jak moc je živá?"

"Co tím myslíš "jak moc je živá"?" zamračil se Aahz. "Je dost živá na to, aby mě spolkla, kdy se jí zamane."

Podle mě je živá až dost."

"Myslím tím, jestli slyší a vidí?"

"Koho to zajímá?" řekl můj parťák svou okouzující směsicí šarmu a hrubosti, která ho činila tak roztomilým.

"Já jsem si s ní rande dát nechtěl."

Zamyšleně jsem na tu potvora zíral.

"Zajímalo by mě, jestli mě slyší... hele, kdybych řekl, že si myslím, že tohle je ta nejodpornější ozdoba, jakou jsem tady ve městě viděl?"

Dračí hlava mě odměnila vzteklým pohledem, při kterém se jí zúžily oči.

"Řek bych, že tě slyší, šéfe," řekl Kvido a nervózně vylepšil svůj úchop. "Vypadá to, že se jí poslední poznámka nelíbila."

"No, skvělý!" zavrčel Aahz. "Víš co, parťáku, proč si sem na ten její jazyk nevlezeš místo mě, ještě než jí nakrkneš?"

"Jenom jsem to prověřoval," usmál jsem se. "Po pravdě řečeno, myslím, že je to ta nejneuvěřitelnější věc, kterou jsem viděl při svých cestách po dimenzích. Řekl jsem to jenom proto, abych vyzkoušel její reakce."

Hlava na mě přestala zlostně zírat, ale pořád koukala trochu podezíravě a ostražitě.

"No, tak si najdi jiný reakce k testování, jo?" odsekl můj partner. "Z nějakýho nejasnýho důvodu jsem teď posledních pár dnů trochu nervózní, a kdykoliv tahle věc pohne jazykem, zestárnu o pár století."

Ignoroval jsem jeho mmlání a zatřásl jednou nohou.

"Hej, Kvido! Dáváš pořád pozor, jak to vypadá dole?"

Jeho sevření prudce zesílilo.

"Jasně, že dávám pozor, ty malej bas... chci říct, jo, šéfe. Stejně nic jinýho dělat nemůžu, když tu tak visím, chápeš? A přestaň škusbat nohama... prosím?"

Jeho přeřeknutí mě docela zaujalo, ale nebyl čas na to, více se jím zabývat.

"Tak poslouchej," řekl jsem. "Chci, abys udělal tohle. Jednou rukou se pusť a podej mi nahoru provaz..."

"V žádným případě, šéfe! Viděls, jak je dolů daleko? Já tam nechci a je mi jedno, co..."

"...protože jestli to neuděláš," pokračoval jsem, jako kdyby mě nepřerušil, "tak se začnu kroutit, dokud se mě buď Marfa, nebo ty oběma rukama nepustíš. Ať to dopadne jakkoliv, ty spadneš. Chápeš? Tak ještě jednou."

Budeš bez odmlouvání poslouchat rozkazy? Nemáme na to zas tolik času."

Dole bylo sklíčené ticho, jak se Kvido snažil strávit moje ultimátum a zvážit možnosti.

"Na co?" dožadoval se Aahz. "Proč mi nikdo nic neřekne? Jestli je ten tvůj mistrovské plán založený na týhle ubohý parodii osobního strážce, tak to můžeš vzdát rovnou. Říkal jsem ti pořád, že je tak zbabělej, že se nehodí ani k..."

"Kdo že je zbabělej?" zařval Kvido. "Koukni, Velká Hubo, jakmile tě odtud dostaneme, tak si to spolu vyřídíme..."

"Nejdřív ho musíme ven dostat, Kvido," přerušil jsem ho. "Ten provaz."

"Správně, šéfe. Provaz tam bude hned. Uvidíme, kdo je zbabělej. Poslední, kdo mi tohle řekl, byla moje máti a tehdy jsem si to s ní vyřídil tak, že..."

Celá naše formace se začala nebezpečně kývat, jak jednou rukou šmátral pod pláštěm po provaze. Na chvíli jsem se začal bát, že je tak vzteklý, že by ho mohl začít hledat oběma rukama, aby ho našel dřív.

"Klid, Kvido," upozornil jsem ho. "Mohli bysme..."

"Tady je, šéfe!" zvolal a mrskl provazem nahoru tak divoce, že mě málem pleskl do obličeje. "Doufám, že se ti bude hodit k pověšení toho čubčí..."

"Pověsit nestačí!" posmíval se Aahz. "Na mě to chce víc než jenom kousek provazu."

"Jo. Chce to mladou holku s modrýma očima a trochu říznutýho pití," poškleboval se na oplátku můj strážce.

"Jestli si myslíš, že na tohle zapomenou..."

Přinutil jsem se je nevnímat. Nutilo mě to sice postavit se na Leoninu obranu, ale musel jsem se věnovat naléhavějším věcem.

Pohnul jsem se, jak nejopatrněji jsem uměl, a jeden konec provazu hodil Marfě okolo pasu. Bylo na to třeba několika pokusů a mnohem víc provazu, než se mi zamlouvalo. Nakonec se mi ale podařilo kinklající se konec provazu zachytit a bezpečně zavázat.

"Co s tím provazem, borče?" řekla Marfa nevzrušeně. Byla jediná z naší skupiny, komu se během celé akce podařilo zachovat klid.

"S trochou štěstí zamíříme za chvíli dolů... i s Aahzem," vysvětloval jsem. "I když vím, že jsi silná, tak si nemyslím, že obě tvoje ruce jsou dost silné na to, aby nás všechny tři přitom udržely. Takže tohle je pro jistotu, abychom nikoho

neztratili, až ho dostaneme ven."

"Když už o tom mluvíte," zavolal Aahz, "tak já tu pořád čekám, až uslyším, jak mě z týchle věci dostaneš. Dalo by se říct, že bych na to k smrti rád přišel."

To nebyl sám. Dračí hlava sledovala šterbinami víček každý můj pohyb. Nejsem si jist, jak byla na svou práci pyšná, ale bylo jasné, že na spolupráci s námi se ta stvůra rozhodně nechystá.

Všechno bylo připraveno, jak jen to šlo. Rozhodl jsem se tedy, že je načase vytáhnout svůj trumf.

"Nic na tom není, vážně," pravil jsem svému partnerovi s úsměvem. "Něco mi vyprávěj."

Úplně vyvedeného z míry jsem svého starého učitele zas tak často neviděl... rozčiloval jsem ho pravidelně, ale naprosté překvapení, to byla opravdu vyjimečná událost. Tohle byla jedna z těch blažených chvil.

"Ty... COŽE?" zařval Aahz.

"Věř mi, Aahzi," naléhal jsem. "Vím, co dělám. Prostě mi něco povídej. Jak jsi se seznámil s Garkinem?"

"Aha, tohle," řekl a výmluvně zakoulel očima. "No, byli jsme spolu na jedny nudný koktejlový party, víš... na jedny z těch deprimujících akcí, kde tě dav přišpendlí ke stěně, kde zůstaneš třet a musíš mluvit s každým, koho k tobě proud zaneše. No, a on se snažil udělat svou magii, což tenkrát ještě fakt nebyla žádná sláva, dojem na jednu holku... teda řeknu ti, parťáku, kdykoliv začneš mít depresi z toho, jaký malý pokroky v magii děláš, tak mi připomeň, abych ti řekl, jak na tom byl tvůj starý učitel Garkin, když jsme se poprvý potkali. Jak už jsem řekl, ale jenom čistě z respektu k řemeslu, jsem se k nim musel vypravit a ukázat jim, jak to má opravdu vypadat... ne že bych měl nějaký zájem o ní, nemysli..."

Ucítil jsem, jak mě Kvído tahá za nohavici.

"Hele, šéfe," stěžoval si. "Co to je? Myslím, že pospícháme."

"Na tohle jsme ten čas potřebovali," zašeptal jsem odpověď.

"Na tohle?" zamrmlal. "Ale šéfe, jestli nezačneme..."

"Už jsme začali," odvětil jsem. "Dávej pozor na to, co říká."

Měl jsem strach, že by naše poznámky mohly Aahze rušit, ale nemusel jsem mít obavy. Všechno bylo normální. Jakmile můj partner spustil, nešlo ho tak snadno zastavit.

"...a tak jsme tam tak byli, jenom my tři, víš, a nezapomeň, že naše šaty byly v tu chvíli o pět pater níž..."

"Co se děje, sekáči?" zasyčela nade mnou Marfa. "Vím dobře, žeš tuhle historku už slyšel. Sakra, já sama jsem to slyšela už čtyřikrát."

"Nespust' oči z draka," poradil jsem jí. "A buď připravená sebou mrsknout."

Jak nejlépe jsem dovedl, jsem dál předstíral, že Aahzovi pozorně naslouchám a zodpovídám netrpělivé otázky mých pomocníků, ale ve skutečnosti jsem pozorně sledoval dračí hlavu. Moje strategie už začínala fungovat.

Aahzovo monotónní chvástání začínalo zabírat.

Dračí oči začaly dostávat skelný výraz.

"...samozřejmě, že po tom všem jsem jí prostě musel vzít k sobě domů. Bylo to to nejmenší, co jsem vzhledem k okolnostem mohl pro tu chudinku udělat."

Aahz byl už skoro na konci! Musel jsem ho přimět, aby ještě chvíli pokračoval.

"To byl ten mejdan, cos poznal Tanandu?" řekl jsem a záměrně mu tak poskytl další téma.

"Tanandu? Kdepak, to je úplně jiná story. Já jsem poznal při jedny partii dračího pokru. Třetím do hry byl jeden z Eklu. Byla to opravdu pořádná kavka, už jsme ho měli na háčku. Víš, byl to ten druh pitomce, co sází na dvojku smrt, když je má v ruce v jednorozčím fleši. Nebyl jsem zrovna při penězích, a tak..."

Kvído opět zneklidněl.

"Šéfe, jak dlouho tady ještě budeme..."

"Moc dlouho už ne," utnul jsem ho. "Drž to lano. Každou chvíli to spustíme."

"...a já měl postupku z kyklopů... nebo to byli elfové? Ne, kyklopové. To si pamatuju, protože elfy měla Tananda. To jsme se ale samozřejmě dověděli až po vyložení. No, a jakmile Ekl začal, tak jsem přihodil a Tananda..."

To zabralo. Mohl jsem vědět, že popis dračího pokru rundu za rundou, sázku za sázkou udělá svoje.

Bez nejmenšího varování drak zívá... dlouze a pěkně zešíroka.

Aahz zarazil svoje vyprávění, což byla událost sama o sobě, a zamrkal překvapením.

"Honem, Aahzi! Skoč ven!"

Ať byl zaražený, jak chtěl, reflexy měl v pořádku. Bleskem byl z dračí tlamy venku a vzduchem se střemhlav vrhl po laně visícím pod Kvídem.

Jakmile se mu ruce na našem záchranném laně sevřely, událo se několik věcí naráz.

Další váha na Marfíně levitačním opasku navíc způsobila, že celá naše formace začala znepokojivou rychlostí klesat... moje učednice mě pustila, takže jsem se spálil o lano, jak jsem po něm zběsile chňapl. Málem jsem se podle rady, kterou jsem tak hojně každému rozdával, nestihl zachovat... a drak tlamu zavřel.

Než jsme klesli z dohledu, stihl jsem se na tu potvoru naposledy podívat. Vážně si myslím, že ani nevěděla, že jsme pryč. Oči, zesklivatělé nudou, se jí klížily. Takový efekt mívají Aahzovy historky na každou jenom trošku inteligentní bytost. Já jsem prostě jenom našel praktické využití tohoto jevu.

"Musím trochu přidat, sekáči!" zvolala Marfa a upozornila mě tak na naši situaci.

Země se k nám blížila s úděsnou rychlostí.

Uvědomil jsem si, že všichni jsme vydáni na milost a nemilost tomu vadnému ovládnutí.

"Ne! Marfo, počkej! Já ještě zkusím..."

Sebral jsem poslední zbytky Síly, které jsem v rezervě měl, a začal nás levitovat. Za normálních podmínek bych vynesl snadno tři lidi, a kdyby na to přišlo, třeba i čtyři nebo pět. Tady na Limbu jsem s pomocí Marfina opasku dělal, co jsem mohl, a stěž se mi podařilo náš sestup zpomalit na snesitelné klesání.

"Partáku, jak se to stalo?" zvolal Aahz. "Jak jsi věděl, že si ta věc zívne?"

"Říkejme tomu šťastnej odhad," zavrčel jsem, protože jsem se pořád soustředil, abychom se nezřítli.

"Vysvětlím ti to později."

"Koukej kam přistanem," upozornil mě Kvido.

Prosmýkl jsem se okolo špičky štítu.

Trvalo nám to déle, než jsem počítal. Chodník pod námi byl plný upírů korzujících sem a tam ve víru pověstného krvského nočního života.

"Řek bych, že z tohoto se nevyllžem," řekl nevzrušeně Aahz. "Je nějaká šance, že bys nás dostal támhle za roh do té uličky? Vypadá to, že tam není tak narváno."

Než jsem mohl odpovědět, shora se kolem nás s pleskáním kožovitých křídel něco mihlo.

"UTEKL!" zakřičelo to a zahnilo za roh. "UTEKL Z VĚZENÍ! VRAH NA ÚTĚKU!"

Kapitola třináctá

"Sakra, ještě nikdy jsem tolik Indiánů pohromadě neviděl."

- Gen. A. CUSTER

Volání na poplach mělo na dav pod námi zajímavý účinek. Jakmile nás uviděli, jak se mezi ně snášíme, jako jeden muž se otočili a utekli. Ulice byla vmžiku prázdná.

"Co se to děje?" zavolal jsem na Aahze. Nemohl jsem uvěřit, jaké máme štěstí.

"To mě podrž!" zařval můj partner zpátky. "Hádám, že nikdo z normálních občanů se nechce zaplíst s uprchlým vrahem. Nejlepší bude dostat se rychle dolů, než přijdou na to, jakou mají přesilu."

To mi nemusel říkat dvakrát. Našemu útěku se právě dostalo nečekaného požehnání a rozhodně bych se nevsadil, že to bude trvat dlouho. Zarazil jsem proud magické energie a rychle jsme začali klesat k chodníku.

"Co to tady profřčelo za vejťahu?" zeptala se Marfa a zírala do tmy, kam ten záhadný záškodník zmizel.

"Řek bych, že to byl ten parchant Víky," ozval se pode mnou Kvido. "Když se kolem mě u Hafhaf Škrábalů vyřítíl ven, tak jsem si ho dobře prohlíd."

"Opravdu?" zeptal jsem se spíš sám sebe a točil se dokola a hledal toho mrtvého ničemu. "Tak tohle mu taky spočítáme."

"Pozdějc," nařídil Aahz a konečně dopadl na zem. "Teď odsud musíme vypadnout."

Kvido seskočil hned vedle něj. Musel jsem skočit taky, protože jakmile z lana zmizela zátěž, přestali jsme klesat.

"Marfo, dělej!" zakřičel jsem. "Vypni to. Teď už můžeš skočit."

"Vždyť se snažím!" vztekla vykřikla a kutila něco s přezkou. "Ten zatracenej krám zase nefunguje!" Ovládnání zabralo. Svíral jsem provaz a cítil, že tah nahoru ustal. Bohužel, Marfa i přesto klesat nezačala. Namísto toho se vznášela ve vzduchu asi patnáct stop vysoko.

"Hej, šéfe! Máme společnost!"

Sledoval jsem strážcův pohled. Nalevo od nás se začal na ulici tvořit dav, který moc pokojně nevypadal.

Samozřejmě, s jistotou se to říct nedalo, ale měl jsem takový dojem, že jejich oči jsou červenější než normálně, což jsem při nejlepší vůli nemohl považovat za dobré znamení.

"Maarrffo!" vyletělo ze mě nahlas a dopáleně jsem zatahal za provaz.

"Jsem v rejži!" zaskučela. "Dělej, vypadněte. Nemá smysl, aby nás všechny pochytili."

"Přece tě tu nemůžeme nechat," zaprotestoval jsem.

"Na dohadování nemáme čas," vztekal se Aahz.

"Kvido! Běž támhle dopředu a zajisti volnou cestu. Nemůžeme si dovolit, aby nás odřízli. Tak honem, běž!"

Nato mi vytrhl provaz z ruky, uháněl za Kvidem a táhl Marfu jako křiklavý balón nad hlavou. Protentokrát jsem nenamítal, že rozkazuje mému tělesnému strážci. Měl jsem totiž co dělat, abych zbytku party stačil.

Jestliže měl přihlížející dav nějaké nesnáze s rozhodováním co dělat, pohled na náš úprk je vyřešil. S vytím se pustili do pronásledování.

Když říkám "s vytím," tak to nemyslím obrazně. Jak se rozběhli, někteří upíři se proměnili ve velké strach nahánějící psy, jiní v netopýry, nejspíš proto, aby byli při honičce rychlejší. I když nás už nejednou s Aahzem dav honil, tohle byla první smečka pronásledovatelů, která nám doslova štekala na paty. Musím říct, že o takovou zkušenost jsem dvakrát nestál.

"Aahzi, kam běžíme?" supěl jsem.

"Pryč od nich!" vykřikl.

"Já totiž jenom, že tudy se do naší skrýše nedostaneme," naléhal jsem.

"Nemůžeme zarazit, dokud tenhle náš fanklub nesetřeseme," trval Aahz na svém. "Teď sklapni a padej."

O naší schopnosti zmizet našim pronásledovatelům jsem měl jisté pochybnosti, zvlášť když jsme nad sebou táhli Marfu jako maják: Zařídil jsem se ale podle Aahze a ze všech sil nohama tepal chodník. Na jedné straně, kdybych tento očividný fakt svému partnerovi příliš zdůrazňoval, mohl by jednoduše provaz pustit a nechat mou učednici, aby se postarala sama o sebe. A na druhé straně, místo úprku bylo další možností zastavit a postavit se davu. Takže, vzato kolem a kolem, úprk vypadal jako opravdu dobrý nápad.

Kvido nám razil cestu opravdu skvěle. Nikdy jsem svého tělesného strážce v akci neviděl, ale s jeho soustavným kňouráním a alergiemi jsem měl tendenci jeho užitečnost při tomhle dobrodružství zlehčovat. Ale kdepak. Upíři, které jsme na našem útěku potkávali, poplach neslyšeli, a tak nebyli na smřšť, která mezi ně vpadla, připraveni. Kvido v

tempu ani nezaváhal a řítíl se od oběti k oběti. Ať už jim prováděl cokoliv, bylo to účinné. Žádné z válejších se těl, které lemovaly jeho postup, se nepokusilo Aahze nebo mě nějak zdržet... hernajs, oni se ani nehnuli.

"Řeka před náma, šéfe!" zavolal přes rameno.

"Cože?" odfukoval jsem. Poprvé jsem si uvědomil, jak jsem se díky pohodlnému živobytí na Bazaru dostal z formy.

"Řeka!" zopakoval. "Ještě pár bloků a tahle ulice končí slepě u řeky. Vidím to odsud. Musíme zahrnout, jinak nás zatlačí k vodě."

Napadlo mě, že by možná nebylo špatné prostě skočit do vody, a tak mezi námi a upíry nechat trošku tekoucí vody, což, jak se mi podle jedné pověsti vybavilo, byl jeden ze způsobů, jak je zastavit. Pak mě napadlo, že můj osobní strážce nejspíš neumí plavat.

"Doprava!" zařval Aahz. "Támhle! Do té uličky."

Kvido s mým partnerem vystřelili udaným směrem a já funěl patnáct kroků za nimi. Před svými pronásledovateli jsme získali malý náskok, ale o pár bloků dál jsme pořád slyšeli jejich křik a ječení. Poprvé jsem začínal doufat, že bychom jim mohli uniknout. Teď, když jsme jim zmizeli z dohledu...

"Bacha..."

Shora se ozval výkřik a Marfa spadla na zem, čímž si vysloužila pochybné vyznamenání být první osobou, kterou jsem viděl skočit placáka na suchu. Věděl jsem, že se země nezatřásla, ale rána to byla taková, že to tak vypadalo. Na chvíli jsem pocítil záblesk viny, protože mojí první myšlenkou nebylo, zda se mé učednici něco nestalo, ale obrovská úleva, že nepřistála na někoho z nás.

"Řek bych, že ovládání začlo fungovat," konstatoval Aahz, podle mého názoru zbytečně.

"Marfo, jsi v pořádku?" řekl jsem a sklonil se nad ní.

"Co-co..." vypravila ze sebe.

"Jasně, že není v pořádku," odsekl Aahz, osobiv si funkci tlumočnicka. "Přinejmenším si vyrazila dech."

Ať už byl přesný rozsah poranění způsobený pádem jakýkoliv, moje učednice se dokonce ani nepokusila vstát.

Rád bych ji byl dopřál pár minut na zotavenou, ale hluk pronásledovatelů se blížil.

"Uneseš ji, Aahzi?"

"To ani ve vrcholný formě," připustil můj partner a změřil si Marfino mohutné tělo. "A co ty? Máš dost šťávy, abys jí mohl levitovat?"

Divoce jsem zavrtěl hlavou.

"Všechno jsem spotřeboval při těch vzdušných manévrech u vězení."

"Hej, šéfe!" zasyčel Kvido, který se za námi vynořil ze stínu. "Ta ulička nikam nevede. Tohle je jediná cesta ven!"

A bylo to. I kdybychom Marfu zvedli a vyrazili, znamenalo by to jediné, že musíme obrátit své kroky přímo do spárů davu. Byl to závod... a vypadalo to, že ho parádně projedeme.

Ostatním to bylo jasné taky.

"No, Kvido, dobře se mi s tebou dělalo," řekl Aahz s povzdechem. "Párkrát jsem po tobě sice vyjel, ale když jde do tuhého, tak je na tebe spolehnoutí. Dostat nás tím davem až sem, to byl výkon. Promiň to poslední zabočení."

"Nebor si to tak," pokrčil strážce rameny. "Dělals, cos moh. Kdybych v tom byl sám, tak bych si tu uličku taky vybral. Šéfe, já té varoval, že v útěcích z vězení jsem úplný béčko. Musím ale přiznat, že chvíli jsem si už myslel, že tenhle se nám povede."

"Skoro ta trefa vyšla," ušklíbl jsem se. "Aspoň ale nemůžeš říct, že tenhle nevyšel kvůli nadměrnému plánování."

Aahz mi položil ruku na rameno.

"Tak co, partáku?" řekl. "Napadá tě, co s tím? Zkusíme se vzdát mírumilovně, nebo se necháme umlátit?"

Nebyl jsem si zrovna jistý, jestli by nás dav nechal vybrat. Už byli skoro v naší uličce a podle toho, co bylo slyšet, tak to na nějaké povídání moc nevypadalo.

"TAM NE! MÍŘÍ ZPÁTKY K VĚZENÍ!"

Ten nečekaný výkřik přišel z ulice, do které naše ulička ústila.

Nevěřil jsem mu, ale ta směčka očividně ano. Zaznělo několik kleteb a rozkazů, ale podle rychle mizejícího rozruchu bylo jasné, že se dav otočil a vrací se, kudy přišel.

"Co to bylo?" podařilo se Marfě ze sebe vypravit.

Gestem jsem ji umlčel a beze slova jsem tu samou otázkou zvednutým obočím zasignalizoval Aahzovi.

Odpověděl mi stejně tichým zavrtěním hlavou.

Nikdo z nás nevěděl, co se děje. Oba jsme ale cítili, že tenhle zásah ve správnou chvíli nebyl ani náhoda ani omyl. Někdo úmyslně svedl dav z naší stopy. Než začneme blahřečit našemu štěstí, chtěli jsme vědět, kdo a proč.

V ústí uličky se objevila dvojice postav.

"Už můžete ven," zavolala jedna z nich.

"Omlouvám se, že se do toho pleteme, ale vypadalo to jako hrozná sranda, tak jsme se museli přidat."

Ten hlas bych poznal kdekoliv, i kdybych tu postavu nerozpoznal, stejně jako nezaměnitelnou figuru jejího bratra.

"Tanando! Kulíku!" zvolal jsem a zamával, abych ukázal, kde jsme. "Čekal jsem, kdy se objevíte."

Sourozenecký tým trajdy a trola pospíchal k nám.

Navzdory jejich bezstarostnému šaškování to byli jedni z mála bytostí, které, kdyby šlo do tuhého, bych měl raději na své straně.

"Jste všichni v pořádku?" zeptala se Tananda a pomáhala Marfě na nohy.

"Moc důstojnosti jsem nikdy neměla," odvětila moje učednice, "a i to málo, co jsem měla, šlo k čertu. Jinak jsem v pořádku. Začínám chápat, proč se vy, prvoligový čarodějové, díváte tak opovržlivě na mechanický kouzla."

Kulík mi popadl ruku a zuřivě s ní zapumpoval.

"Moc si na ty věcičky nestěžujte, drahouškové," radil nám. "Ten malej prsten, co jste nám nechali, byl jako jízdenka, abysme se dostali sem. Zdá se, že jsme další z našich úspěšných záchranných akcí provedli v poslední chvíli. Až na obvyklý zmatek, kterým to vždycky zakončuješ, to vypadalo, že jste si dobře poradili i bez nás."

Jsme tu všichni a v pořádku, včetně Aahze, kterej vypadá pozoruhodně dobře na to, že byl krůček od pohromy.

Takže teď už zbývá jediné rychlejší návrat a pak dlouhá oslava... co?"

"Něco na ten způsob," souhlasil jsem. "Je to ale ohromný mít vás dva s sebou i při tom, jak se poženeme zpátky. Když už o tom mluvíme, trefíte odsud do toho hradu? Já se tu nějak zamotal..."

"Tady zaraž!" skočil mi do řeči Aahz. "Než zabředneme do vzájemnej gratulací, tak bych řek, že tu zůstalo přehlédnutých několik drobnějších detailů."

Všichni jsme se po sobě podívali.

"Jako třeba?" zeptala se nakonec Tananda.

"Jako třeba fakt, že mě pořád hledají za vraždu, například," nasupil se můj partner. "Pak jsou tady ty tři uprchlíci, který máme přivést s sebou zpátky na Paklu."

"Ale Aahzi, no tak," zazubila se trajda a rozverně ho šťouchla do žeber. "Co to pro tebe je, s tvoji pověstí, bejt hledanej pro vraždu?"

"Já to neudělal," trval na svém Aahz. "Toho Víkyho jsem nezabil já, ani nikdo jiný. Někde tady je a směje se nám do hrsti. I když připustím, že moje pověst není bez poskvrny, tak to neznamena, že zůstanu křivě obviněnej... nebo nechám běžet někoho, kdo si ze mě dělá blázny!"

"Jasně, že s ušetřením peněz za zaplacení dluhů těch podvodníků plus pokutu to nemá nic společnýho, co?" řekl Kulík a zamrkal svým větším okem.

"No... to taky," připustil můj partner. "Copak není hezký, že se můžeme postarat o obě nepříjemné věci naráz?"

"Možná bychom mohli chytit jenom toho Víkyho a ostatní nechat běžet," zamumlal jsem.

"Ještě jednou, cos to říkal, parťáku?"

"Nic, Aahzi," povzdychl jsem si. "Jenom, že... ale nic. Tak jdeme. Jestli se máme do té honičky pustit, tak by to zasloužilo trochu naplánovat. A to tady venku asi neuděláme."

Kapitola čtrnáctá

"Klid, Julie. To každý pochopí."

- Romeo

Za našeho útěku poskytla našťestí Marfě její poněkud vyvýšená poloha vynikající rozhled po okolí, takže jsme cestu zpátky k Dispečerovi našli, aniž nás vzburcované obyvatelstvo objevilo. Tentokrát, když nás bylo víc, byl Vilémův pozdrav znatelně chladnější.

"Začínám věřit tomu, co se povídá," postěžoval si ten malý upír. "Pust' dovnitř jednoho demona a hned zjistíš, že se ti to tam s nima jen hemží. Když jsem se rozhodl, že si s váma popovídám, místo abych hvízdnul na poplach, tak mě nenapadlo, že se moje kancelář změní na schůzovní místo jinosevěřáků."

"Ale no tak, Viléme," řekl jsem a snažil se strčit nohu do dveří. "Nemáme tady ve městě kam jinak jít. Vždyť nás zas tolik není."

"Můžeme taky klidně počkat venku na ouřady," navrhl Aahz. "Dovedu si představit, že by to ani nestálo velkou námahu přesvědčit je, že tenhle chlápek u sebe přechovává uprchlíky."

"Jdi s tím do háje, Zelenošupináči," nakázala mu Marfa a nadmula se do dvojnásobného rozměru než obvykle.

"Vilém se k nám až doteď choval hezky a já nechci slyšet nikoho, že mu vyhrožuje, dokonce ani tebe. Uvědom si, že kdyby nebylo jeho, tak bys byl pořád ještě v chládku. Buď nám pomůže, že sám chce, nebo se poohlédneme jinde."

Před její spravedlivým rozhořčením Aahz zacouval.

"To svou učednici necháš, aby se mnou takhle mluvila?" stěžoval si.

"Jenom když má pravdu," pokrčil jsem rameny.

"Ty, Aahzi," vložil se do toho Kulík. "Mohl bys na chvíli svoje mizerný způsoby krotit? V týhle dimenzi opravdu dalšího nepřítele nepotřebujeme. Já osobně bych rád využil příležitosti a tomuto gentlemanovi, ještě než nás vyhodí, vyjádřil své díky."

Když pracoval, tak si Kulík říkal Drsoň a hrál neandrtálce tak, že mu to půlka barbarů na Bazaru záviděla.

Jinak nám však jeho vytříbený šarm pomohl vyřešit spoustu potíží... skoro tolik, do kolika nás dostalo Aahzovo chvástání.

"Ach, to nestojí za řeč," zabručel Dispečer. "Pojďte klidně dál a udělejte si pohodlí. A vůbec, k někomu, kdo má potíže, jsem se nikdy zády neotočil. Hádejte, proč jsem nikdy do jiných dimenzí necestoval. Sežrali by mě tam zaživa."

"Díky, Viléme," řekl jsem a protáhl jsem se kolem něj dovnitř, dokud si to nerozmyslí. "Musíš mému partnerovi prominout. On normálně takový není. Čekání na popravu mu moc na smyslu pro humor nepřidalo."

"Já jsem nejspíš taky trochu přetaženej," připustil upír. "I když to zní divně, tak jsem se o vás lidičky bál... a váš upovídaný přítel, co mi dělal společnost, mi v tom nijak nepomohl."

Bleskem jsem svou partu přepočítal.

"Počkej," zamračil jsem se. "Kdo tu na nás čekal?"

Teď vypadal překvapeně zase Vilém.

"Copak nikdo z vás neposlal pro vlkodlaka? Říkal, že byl s vámi."

"Ach! Ale to jsem přeci já! Moji přátelé mě ještě neznají, ale mohl bych pro ně být záchrana, ne?"

Nato mě zavalila chlupatá houně. Tedy alespoň to jsem si myslel, než spadla na zem a vrhla se mi do náručí jako rozdováděné štěně... pořádně velké štěně.

"Co je tohle?" zeptal se Aahz a nebezpečně přimhouřil oči. "Skeeve, copak tě nemůžu pár dní nechat samotného bez toho, abys sebral v každý dimenzi nějakýho pobudu?"

Tohle, v tomto případě, byl jeden z nejdivnějších vlkodlaků, co jsem kdy viděl... samozřejmě, tedy až na to, že do této chvíle jsem viděl pouze dva. Měl husté černé obočí (pokud se to vůbec u vlkodlaka dá říct) a bílého kulicha s javorovým listem na straně. Jeho vousy byly pečlivě upraveny do kníru s konečky pečlivě navoskovanými vzhůru a zpod brady mu trčelo něco, co vypadalo jako koží bradka. Tedy, každý jeho kousek vypadal pěstěně. Jenže celý dohromady vypadal podivně. Možná to byl ten poťouchlý...

"Aahzi, čestně," protestoval jsem a snažil se v tom sám vyznat. "V životě jsem ho neviděl!"

"Ach, promiňte mi," pravilo to stvoření a pustilo mě tak náhle, že jsem málem upadl. "Jsem úplně pitomej, zapomněl jsem se představit. Takže! Jsem mimořádněj umělec, ale taky nejlepší stopař-slídil, co tady je. Mí kamarádi, Hafhaf Škrábalové, mi řekli, v jaký ste kaši, a tak jsem letěl ozlomkrk, abych vám Helfnul. No? Já jsem Pepi Mlha A. a jsem vám k službám."

Nato vysekl hlubokou poklonu s takovou okázalostí, že kdybych nebyl tak vyveden z míry, byl bych mu zatleskal. Napadlo mě, že teď už chápu, proč se Hafhaf Škrábalové chichotali, když nám říkali, že znají někoho, kdo by nám mohl pomoci.

"Šéfe," řekl Kvido huhňavě přes ruku, kterou si držel přes nos a ústa, "moh bych počkat venku?"

Tananda na něj zvědavě mrkla.

"Copak, alergie? Tumaš, zkus tohle. To by měl mít u sebe každej dimenzionální cestovatel."

Vytáhla malou lahvičku a hodila ji mému strážci. "Trošku si toho natři na horní ret, hned pod nos."

"Páni, díky," řekl Kvido a udělal, jak mu řekla. "Co to je?"

"Nějaká protialergická mastička," pokrčila rameny. "Prej to dělaj z česneku."

"COŽE?" zařval můj strážce a lahvičku upustil.

Tananda ho oblažila jedním ze svých uličnických úšklebků.

"Dělám si srandu. Frigo měl o tebe starost a pověděl nám o tvých alergiích... a to o všech."

Její bratr ji lehce popleskal po zadku.

"Styd' se, sestřičko," řekl a neubrnil se úsměvu. "Až se Kvidovi omluvíš, tak ti navrhuju, aby ses omluvila i našemu hostiteli. Řek bych, že ho ten tvůj poslední žertík málem porazil."

Tedy tohle bylo přesně to, co jsem potřeboval, když trčím v nepřátelské dimenzi. Jeden nervózní upír, melodramatický vlkodlak, a teď se navíc mí kolegové rozhodli dobírat se důmyslnými žertíky.

"Ehmm... pověz mi, mistře A." obrátil jsem se na vlkodlaka, snaže se zapomenout na výše zmíněné. "Myslíš si, že bys mohl..."

"Ne, kdepák," přerušil mě. "Prostě Pepi, ja?"

"Pepi A.," zopakoval jsem poslušně.

"To je vono," rozzářil se, očividně potěšený mou schopností naučit se jednočlennou větu. "Tak, než se... jak se říká, pustíme do kšeftu, představil bys mi své kámoše?"

"Aha, promiň. Tohle je můj partner, Aahz. Je..."

"Ale ovšem! Ten slavněj Aahz! Už strašně dlouho tě chci poznat."

Jestli je něco, co dokáže Aahze vytáhnout z chmur, tak to jsou lichotky. A vypadalo to, že Pepi je v tomto oboru mistrem.

"Tys o mě slyšel?" zamrkal. "Myslel jsem... co jsi o mně přesně slyšel? Za ty roky to bylo tolik dobrodružství..."

"Copak si nepamatuješ na Peťku? Už jako štěně jsem poslouchal jeho pohádky o vašem zápase s Istvanem."

"Peťka? Ty znáš Peťku?"

"Jestli ho znám? Dyk je to můj strejda!"

"Nepovídej. Hej, Tanando! Slyšelas to? Tady Pepi je Peťkův synovec. Počkej, až tohle povíme Gusovi."

Další hovor jsem vzdal, sešlost na mě očividně zapomněla.

"Hele, Skeeve," řekl Vilém, který se mi objevil po boku. "Vypadá to, že tohle chvíli potrvá. Co kdybych otevřel víno?" Zpozorněl jsem.

"Vino? Ty máš víno?"

"Od vaší poslední návštěvy mám nějaký na skladě," přiznal se zubící se upír. "Napadlo mě, že by se mohlo hodit, až půjdeš příště kolem. Možná trochu remcám, ale poplkat si s tebou a tvými kamarády je mnohem větší zábava než zírat na obrazovky."

"Tak ho přines... ale první pohár bude pro mě. Protože až se dostane tamhle mému partnerovi do spárů, už ho moc nezbyde."

Otočil jsem se k sešlosti zrovna včas, abych viděl, jak Pepi líbá její učednici ruku.

"Jen se neboj, ty můj obláčku," zrovna povídal. "Zde je ten, kdo upřímně obdivuje tvou krásu, stejně jako i její... jak to vyjádřit, rozlehlost?"

"Ty se vyznáš," chichotala se Marfa. "Víš, ale já nikdy na mezidruhový randění moc nebyla, rozumíš?"

Zachytil jsem Aahzův pohled a odtáhl ho ze skupinky.

"Parťáku, mohl bys to tady na chvíli převzít?" řekl jsem. "Co tohle vypuklo, jsem pořád na nohou a potřeboval bych chvíli, abych si dobil baterie, než se do toho zase pustíme."

"Bez obav," přikývl a položil mi ruku na rameno. "Řek bych, že se nepohnem před východem slunka. Ty, Skeeve? Ještě jsem neměl příležitost ti to říct, ale díky za všechno."

"To nestojí za řeč," pousmál jsem se. "Neříkej, že bys pro mě neudělal to samý."
"To nevím," opáčil. "Pořádně sis ze mě na začátku střílel."
"Tohle ti pořád ještě dlužím."
V tu chvíli se objevil Vilém s vínem a Aahz honem odkvačil zpátky ke skupince.
Podařilo se mi ulovit pohár a uchýlil jsem se do odlehlého rohu. Mejdan se mezitím rozjel na plné obrátky.
Vypadalo to, že si Pepi se zbytkem týmu dobře rozumí, obstarával dvoření i zábavu. Všechno to ale šlo nějak mimo mě. Usrkával jsem víno, koukal do blba a myšlenky se mi toulaly..
"Nějaký starosti, fešáku?"
"Hmmm? Aha. Ahoj, Tanando. Nic zvláštního. Jsem jenom trošku unavený, to je všechno."
"Nevadí, když si přisednu?" dovolila se, a než jsem ji mohl zadržet, dřepla si vedle mě. "Tak, copak mi povíš? Kterápak to je?"
Otočil jsem k ní pomalu hlavu a zadíval se na ni.
"Prosím, cos to říkala?"
Nedívala se na mě a jedním prstem nenuceně kroužila po okraji svého poháru.
"Hele," řekla, "jestli se ti o tom nechce mluvit, stačí říct... nic mi do toho není. Jenom se mně ani sobě nesnaž namluvit, že nemáš starosti. Znáš tě už dost dlouho, abych poznala, že tě něco žere. Jestli tomu jenom trošku rozumím, tak bych řekla, že je v tom nějaký děvče."
Do Tanandy jsem se zamiloval, hned jak jsem ji poprvé spatřil. Po jejích slovech jsem si uvědomil, jak hrozně moc si potřebuji s někým promluvit. Pro Kvida a Marfu jsem byl totiž svým způsobem autoritou a Aahzovi jsem se rozhodně svěřit nechystal. To až si budu jistý, že to vezme vážně a nevysměje se tomu. A Kulíkovi... jak byste si chtěli o problémech s ženami popovídat s trolej?
"Dobrá, dostalas mě," řekl jsem a zahleděl se do poháru. "Je v tom děvče."
"Já si to myslela," usmála se. "Kdepak ji máš? Určitě je krásná a citlivá, co?"
"Tohle a ještě víc," přikývl jsem a napil se. "Je totiž na špatné straně."
"Tumáš čerte kropáč," napřímila se Tananda. "Tohle bys mi měl ještě nějak vysvětlit."
Řekl jsem ji o svých setkáních s Leonou. Snažil jsem se to říkat věcně a nezaujatě, ale hlas jsem nedokázal ovládnout tak, jak bych si přál.
Když jsem skončil, seděla Tananda tiše, paže okolo nohou a bradu na kolenou.
"No," řekla nakonec, "podle toho, co říkáš, je přinejlepším spolupachatelkou. Možná bychom jí mohli nechat jít, až je všechny chytíme."
"Jasně."
Znělo to chabě. Oba jsme s Tanandou věděli, že jakmile se Aahz dostane do ráže, nikdo nemůže říct, jestli bude milosrdný nebo vzteklý.
"No, šance je vždycky," naléhala. "Aahz má pro tebe slabost. Když se za ní přimluvíš a jestli bude ochotná opustit své partáky..."
"...a kdyby měl stůl křídla, mohli bysme odletět. zpátky na Bazar." Zamračil jsem se. "Kdepak, Tanando. Tak za prvé, svých partnerů se nevzdá, už jenom proto, že jsou v průšvih. To vím jistě. A kromě toho, kdybych na ni tlačil, aby si vybrala mezi mnou a jimi, tak bych nikdy nevěděl jistě, jestli chtěla mě, nebo jestli si prostě jenom chtěla zachránit kůži."
Tananda vstala.
"Nehraj si na chytráka, když jsi úplně hloupej, Skeeve," pravila tiše, než odešla. "Uvědom si, že ti už dvakrát Leona dala přednost před svými partáky. Pokaždý riskovala svůj život a ohrozila jejich útěk, aby se s tebou setkala a varovala tě. Možná potřebuje jenom to, cos jí ještě neposkytl - pozvání k možnosti nového života s novým partákem. Nebud' tak důležitý a neváhej, jestli máš normální citelku raději poslat k čertu než zariskovat, že uděláš chybu. A jestli zaváháš, tak tě asi nebudu mít moc ráda... a řekla bych, že ani ty sám sebe ne."
Když odešla, přemítal jsem nad její radou. Byla tu ještě jedna komplikace. Neměl jsem ale nervy na to, abych se o ní zmínil. Ať už ke mně Leona cítí cokoliv, jak se to asi změní, až zjistí, že jsem použil její šátek... důkaz její přízně, jako stopu pro smečku lovců, aby je dostali?

Kapitola patnáctá

"Každý potřebuje v kariéře poradit!"

- Lady Macbeth

"Tak kde vězí?" zabručel asi už posté Aahz... za posledních pět minut.

Slunce vyšlo už před pár hodinami, tedy alespoň tak, jak to v téhle dimenzi bylo obvyklé. Co jsem se do Limbu dostal, tak jsem ještě neviděl to, čemu jsem si navykl říkat plné sluneční světlo. Nevěděl jsem, jestli stálá těžká oblačnost, která převládala po celý čas denního světla, byla výsledkem magie nebo nějakých podivných meteorologických podmínek. Rozhodně ale neudělala nic pro zmírnění ponurosti, která nad Krví visela jako rubáš.

Všichni už byli netrpěliví, chtěli vyrazit, ale jediný Aahz si dovolil vyjadřovat své pocity tak často... nebo tak nahlas. Jasně, bylo to možná i proto, že vytvářel takovou nervozitu, že ho ostatní nechali dělat povyk za ně, než aby sami na sebe upoutali pozornost.

"Klídek, partáku," řekl jsem chlácholivě. Stěží jsem se držel, abych ho kvůli své vlastní nervózní netrpělivosti neokřikl. "V téhle dimenzi moc obchodů otevřených přes den není."

"Co bys taky čekal od bandy upírů," odsekl. "Stejně se mi ten nápad nelíbí. Proměna bez magie je tak nějak nepřírozená."

V duchu jsem si povzdechl. Opřel jsem se a natáhl nohy na židli, aby se mi čekalo pohodlně. Tahle debata byla starou písničkou ještě předtím, než se Vilém vydal na nákupy. Už mě to unavovalo probírat to znovu a znovu.

"Aahzi, měj rozum," řekla Tananda a dopřála mi tím chvilku oddechu. "Chápeš přece, že takhle do města nemůžeme... zvlášť, když tě hledá půl města. Proměny potřebujeme a bez slušného zdroje Síly je tady Skeeve pro všechny zajistit nedokáže. Kromě toho to není, jako když užíváme mechanickou magii. Magii nebudeme používat vůbec."

"Tohle mi říkáš každé," zavrčel můj partner. "Prostě jenom bez kouzel změníme podobu. To mi připadá jako mechanická magie. Víš, co se stane s naší pověstí, jestli se o tom donese zpátky na Bazar byt' i jenom jedno slovíčko? Obzvlášť s tou spoustou konkurentů, který hledají příležitost nakysat trošku špíny na Velkého Skeevea?"

Nezapomeň, že už jsme měli stížnosti, že máme vysoký ceny, a jestli vyjde najevo, že..."

A bylo to jasné. Konečně jsem pochopil, co Aahze žere. Mělo mě hned napadnout, že jsou za tím peníze.

"Ale Aahzi," zapojil jsem se, "naše taxi jsou přemrštěné. To už říkám měsíce. Vždyť přece peníze nepotřebujeme..."

"...a já ti měsíce říkám, že to je jedinej způsob, jak zabránit tý chátře, aby tě připravila o veškerý čas," odsekl vztekl. "Nezapomeň, že se ti má říkat Velký Skeeve, ne Červený kříž. Nevedeš dobročinný spolek."

Ted' jsme byli na známé půdě. Na rozdíl od problémů s proměnou, tohle byla diskuze, která mě nikdy neunavila.

"Já nemluvím o charitě," řekl jsem. "Mluvím o přiměřených cenách za poskytnuté služby."

"Přiměřené ceny?" zasmál se můj partner s očima v sloup. "To myslíš jako ten kšeft, cos udělal s tím Jaksemenuje? Už ti o tom, Tanando, vyprávěl? Tomu Dablovi jsme chytili pitomýho ptáka, víš, a tady můj parťák to s ním vyjednal za předem dohodnutou cenu. Ne za procenta, představ si, ale za cenu předem. A jaká byla? Sto zlatáků? Tisíc? Ne. DESET. Ubohých deset zlatáků. Za půl hodiny potom prodal ten Dabel toho svého "ubohýho ptáčka" za víc než sto zlatáků. To jsem opravdu rád, že vím, že nejsme charita."

"Ale no tak, Aahzi," namítl jsem a uvnitř trpěl. "Vždyť to byla práce na pět minut. Jak jsem mohl vědět, že ten pitomej pták byl na seznamu ohrožených druhů? Dokonce i ty sis myslel, že je to dobrý obchod, dokud jsme neslyšeli, za kolik ho prodal. Kromě toho, kdybys to vyjednal na procenta a Dabel byl poctivý a toho ptáka nikdy neprodal, tak bychom z toho neměli ani těch deset zlatáků."

"Detaily o tomhle jsem od tebe nikdy neslyšela," řekla Tananda, "ale podle toho, co jsem zaslechla na ulicích, tak to na každýho na Bazaru udělalo dojem. Většina to považuje za mistrovský kousek ve vylepšení si jména."

Nejlepší čaroděj na Bazaru pomohl vrátit veřejnosti raritu za zlomek své normální taxi. To ukazuje, že je něco jinýho než chladnokrevnej obchodník... že se opravdu stará o lidi."

"A co je špatnýho na tom bejt chladnokrevnej obchodník?" odfrkl si Aahz. "A co ten druhý chlápek? Každý si myslí, že je to lump a on přitom po cestě do banky pláče. Sám se vzdal zisku z toho kšeftu."

"Až na to, že mě banka pořádně oklamala, když mi řekla, jak to mám na účtu," skočil do toho Kulík. "Řek bych, že váš současný účet by klidně spol zisk toho chlápka a pořádku by na něm bylo dost místa. Máš nějaký důvod, proč křečkuješ tolik zlata, Aahzi? Chystáš se do důchodu?"

"Ne, důchod neplánuju," odsekl můj partner. "A ty si vůbec nepochopil to podstatný. To podstatný nejsou peníze." "Nejsou?"

Řekl bych, že všichni v tu samou chvíli zpozorněli... dokonce i Pepi, který Aahze neznal tak dlouho.

"Jasně, že ne. Další zlato můžete získat vždycky. Co nejde nahradit, je čas. Všichni, co tu jsme, víme, že tady Skeeve čeká v magii ještě pořádně dlouhá cesta. Na co ale zbytek z vás pořád zapomíná, je to, jak krátký život na to má... možná sto let, jestli bude mít štěstí. Já se jenom snažím o to, poskytnout mu co nejvíc času na učení."

A to znamená chránit ho, aby většinu svého času nestrávil šestákovými dobrodružstvími. Můj parťák by se neměl nechat vytrhovat ze studií, pokud ta práce není něco opravdu senzačního. Něco, co by prospělo jeho pověsti a kariéře."

Rozhostilo se dlouhé ticho, jak se tohle snažil každý strávit, obzvlášť já. Od té doby, co mě Aahz prohlásil za plnoprávného partnera namísto učně, tak jsem často zapomínal na jeho úlohu učitele a poradce v kariéře. Když jsem to zpátky probíral, viděl jsem, že toho vlastně nikdy nenechal, jenom to dělal víc skrytě. Nevěřil bych, že je to možné.

"A co tohle šestákové dobrodružství?" prolomila ticho Tananda. "Víš, vytáhnout tě za pačesy z tohohle maléru? Není to trochu pod úroveň tý legendy, kterou se snažíš vybudovat?"

Sarkasmus v jejím hlase byl nepominutelný, ale Aahze to ani trochu nezarazilo.

"Ať se ptám, jak chci, tak zjišťuju, že já jsem ani v nejmenším nechtěl, aby na tuhle vyjízdku vyrazil. Ve skutečnosti jsem ho pořádně bacil, aby se do toho nezaplet. Špičkové čaroděj by se neměl snižít k vymáhání účtů, obzvlášť, když je riziko neúměrně vysoký."

"No, na můj vkus to zní trošku chladnokrevně, Aahzi," vložil se do toho Kulík. "Když sleduju tvou logiku, tak tady náš mladej přítel by se měl dát do práce, jedinej když je riziko astronomicky vysoký a naopak, když to dostatečně přispěje jeho kariéře a riziko není tak vysoký. To mi připadá jako naprosto jistý způsob, jak přijít o partnera a přítele. Jak říká Ekl, když pořád sázíš na nevýhodnej poměr, tak na to jednou doplatíš."

Můj partner se k trolovi prudce otočil tváří v tvář.

"Jasně, že je to nebezpečný," vztekal se. "Práce čaroděje není pro zbabělce, a aby se dostal na špičku, tak bude muset bejt pohotovej a šikovnej. Tomu se nejde vyhnout, ale já si chci bejt jistej, že je na to připravenej. Proč si myslíte, že jsem byl k smrti proti tomu, aby měl osobní strážce? Jakmile se začne spolíhat na jiný lidi, že za něj dávaj pozor, tak otupí. Pak bude v nebezpečí, i když půjde do lítaček."

To přimělo Kvida, aby se do hádky zapojil.

"Ted' bych rád věděl, jestli to správně chápu. Ty tu nechceš mě ani mého synovce Friga, aby tady šéf mohl všechny

trable zvládnout sám? To je bláznivý, nemyslíš? A teď mě poslouchej, protože to, co říkám, myslím vážně. Čím vejš se někdo na žebříku dostane, tím víc lidí jde po jeho hlavě. I když nedělá nic, tak ho chce spousta lidí oddělat jenom proto, že má moc a respekt. Vždycky se najde někdo, kdo si myslí, že ho o to může obrát. Zažil jsem pár Velkých šéfů, co se snažili chovat přesně tak, jak říkáš... a teď se pořád bojí a nevěří nikomu a ničemu. Můžou se spolehnout jenom sami na sebe a každé jiné je podezřelý. To se týká úplně cizích lidí, vlastních osobních strážců, jejich přátel a jejich partnerů. Chvilku o tomhle uvažuji."

Opřel se a přehlédl místnost, takže bylo jasné, že následující je určeno pro všechny.

"Takovýchle lidí dlouho nevydrží. Nikomu nevěří, a tak nikoho nemají. Na všechno jeden nestačí a dřív nebo později si vyberou špatnou cestu nebo usnou, když měli dávat bacha, a je po nich. Jako osobní strážce jsem už pracoval mockrát a byla to prostě jenom práce, chápete? Tady šéf je jinej, ale to není všechno. Je to nejlepší člověk, kterého jsem v životě potkal, protože má rád lidi a nebojí se to ukázat. A co je důležitější, nebojí se nasadit krk, aby někomu pomohl, i když to pro něj není zrovna výhodný. Pracuju pro něj dvakrát tak tvrdě, protože nechci, aby se mu něco stalo... a i když to znamená pustit se na tak podivnej vejlet jako je tenhle, tak to tak prostě je. Kdokoliv by mu chtěl ublížit, tak bude muset přejít přez mě... a to pro mě znamená pustit se do křížku i s kýmkoliv z vás, kdo by se chtěl pokusit změnit ho v něco, čím není a ani nechce být."

Marfa začala hlasitě tleskat.

"Bravo, Kvido," prohlásila. "Řekla bych, Zelenošupinouši, že tvůj problém je, že tvoje představa úspěchu nepočítá s ničím jiným. My všichni chceme pro Skeeva jenom to dobrý, ale taky ho máme rádi takovýho, jaký je. Věříme, že má zdravý rozum, a tak ho podržíme, ať se ve vývoji vydá kamkoliv... aniž ho budeme do něčeho strkat nebo snažit nějak doběhnout."

Aahz nejenže před tím nápirem protestů ustupoval, ale vypadalo to, že se trochu stáhnul do sebe.

"Já ho mám taky rád," zamumlal. "Nezapomněli jste, že ho znám z vás nejdýl? Vede si dobře, ale moh by být daleko lepší. Jak si může vybrat cestu, když ji nevidí? Já se jenom snažím připravit ho, aby byl lepší než já... než si vůbec dokážeme pomyslet. Co je na tom špatného?"

Navzdory podráždění, že se tu mluví o mém životě, jako bych v místnosti ani nebyl, mě oddaná obrana přátel dojala. Nejvíc ze všech Aahzova.

"Víš, partáku," řekl jsem tiše, "když jsi mluvil, tak jsem chvilku slyšel svého otce. Chtěl, abych byl nejlepší... nebo lépe, abych byl lepší než on. Máma se mi snažila vysvětlit, že je to proto, že mě miluje, ale tenkrát to vypadalo, že mě pořád jenom kritizuje. Možná měla pravdu... a dneska tomu věřím víc než tenkrát, ale teď jsem starší. Takže když nic jiného, tak jsem se snažil lidem říct, že je mám rád, i když jsem pro to neměl slova... a zlobil se na sebe, když neviděli to, co jsem se jim snažil ukázat."

Aahzi, díky za tvou starost. Já stojím o tvé vedení. Máš pravdu, jsou cesty a možnosti, které mě zatím ani nenapadly. Ale svou cestu si musím najít sám. Chci být lepší, než jsem dnes, ale ne nezbytně nejlepší. Myslím, že tady Kvido má pravdu. Být na vrcholu, za to se platí velká cena a já nechci dlouho a těžce přemýšlet, jestli ji chci zaplatit... i kdybych byl přesvědčen, že bych na to měl, což nejsem. Vím jistě, že jestli to znamená připravit se o důvěru k tobě a ke komukoliv v téhle místnosti, tak to jsem pro to být šestákovým hrdinou. Takovou cenu nikdy dobrovolně nezaplatím."

Každý se zhloubal do svých myšlenek a opět se rozhostilo ticho. V tu chvíli skočil doprostřed sešlosti vlkodlak.

"Tak co je tohleto, co?" povykoval. "Tohle přece nemůže být ta velká parta Velkého Skeeva a Aahze, těch, co se vysmějou každému nebezpečí?"

"Ty, Pepi," řekl Aahz varovně, "tebe čeká velká budoucnost s vycpanou hlavou."

"Mou hlavou?" zamrkal vlkodlak. "Ale ona je... aháá. Chápu. Si jenom žertoval, co? Dobrý. To už je lepší."

"...a co se týká smíchu v nebezpečí," připojil jsem, rozhodnut to zakončit podle svého, "tak jediné nebezpečí, které tady vidím, je smrt nudou. Kde je vlastně Vilém?"

"Je mi jasné, že vy dva jste se s Aahzem našli, Skeeve," zívá Kulík, "ale měl bys trávit víc času s ostatními."

Začínáš mluvit jako on. Možná, že příště by ses mohl přidat, až budu mít nějakou práci."

"Jen přes mou mrtvolu," ohradil se můj partner. "Kromě toho, mohl by se naučit od trola něco víc než ode mě?"

"Mohl bych ho naučit, jak nechytat ptáky pro Dably za deset zlaťáků," zašklebil se trol a zamrkal na sestru.

"Vypadá to, že tuhle část vzdělání jsi opomněl."

"To tak!" můj partner se naježil. "Ty bys ho učil vyjednávat o ceně? A jak to bylo, když jsi poslal svou sestru ukrást slona, aniž bys zkontroloval..."

A zase byli jinde. Jak jsem je tak poslouchal, zjistil jsem, že i když bylo hezké poznat hloubku citů, které ke mně moji přátelé chovají, daleko pohodlnější bylo, když se jim je dařilo skrývat pod pláštěm žertování.

Přijmout otevřenou upřímnost je často mnohem těžší než přátelský smích.

Kapitola šestnáctá

"Necht' tě podoba neošálí..."

- Maska

Když se Vilém vrátil s našimi převleky, bylo všechno již v normálních kolejích... což bylo jenom dobře, protože jak se ukázalo, maskování prověřilo smysl pro humor každého z nás.

Než jsem se dal do party s Aahzem, neměl jsem příležitost vydávat se za někoho jiného. Tudíž jsem neměl tušení, kolik to zabere času proměnit se v někoho jiného bez pomoci magie. Když jsme skončili, díval jsem se na to úplně jinak a o to více jsem toužil po dimenzi... jakékoliv dimenzi se silnými siločarami, se kterými by se dalo pracovat.

Nejvíce pomohla Tananda, která uplatnila své zkušenosti ze zabijácké gildy a ujala se úlohy připravit nás na nové role.

"Kvido, narovnej se!" nakazovala podrážděným tónem. "Chodíš jako gangster."

"Já jsem gangster!" prskal můj strážce. "A co je špatného na tom, jak chodím? Dostali jsme se díky tomu k vězení, ne?"

"Tehdy po tobě nekoukala půlka města," namítla Tananda. "Kromě toho sis prve moh vybrat, kudy jít. Teď nevíme, kde se naši protivníci schovávají. Při tomhle lovu se budeme muset prodírat davy a s touhle chůzí to nepůjde. Devadesát procent převleku dělá, jestli se umíš pohybovat jako ten, za koho se vydáváš. Zrovna teď vypadáš, jako bys vyhledával nějakou rvačku."

"Zkus chodit jako don Bruce," navrhl jsem. "To je taky gangster."

To mi vysloužilo temný pohled, ale přesto se snažil chovat podle mé rady. Vytáhl se na špičky a začal cupitat kolem dokola.

"To už je lepší," prohlásila Tananda a nechala šklebícího se Kvida poskakovat po místnosti sem a tam.

"Jak jsme na tom?"

"Mizerně," ujistila mě. "Chtělo by to víc času. Kdyby tady bylo víc zrcadel... hernajs, stačilo by aspoň jedno."

Dokud jsme se nezačali strojit, vůbec mi nedošlo, že tu Dispečer nemá ani jedno zrcadlo. Prohlásil, že jednak nejsou mezi upíry oblíbená a jednak ani potřebná. To nás odsoudilo k nezáviděníhodné činnosti - totiž kontrolování maskování a převleků jeden druhému, což by byla prkotina, kdyby se to týkalo méně citlivých osobností.

"Co moje zuby?" zeptala se Marfa, strčila přede mě hlavu a otevřela pusku.

Připadalo mi, že zírám do hluboké propasti.

"Hmm... vlevo je to v pořádku, ale vpravo tomu ještě trošku chybí. Chvilku vydrž, hned ti pomůžu."

Zuby se ukázaly být obzvláštním problémem. Doufali jsme, že nám pomůžou klasické gumové špičáky. Na Bazaru jsou k mání v každém krámku se suvenýry. Bohužel, v Krvi je neměli ani v jednom obchodě.

Nejpodobnější, podle Viléma, co měli na skladě, byly gumové lidské zuby, které šly nasadit na špičáky. Upír nás ujistil, že místní je považují za pěkně děsivé. Vzhledem k tomuto předvídanému nedostatku jsme se rozhodli začernit si všechny zuby až na špičáky, abychom se alespoň trochu přiblížili upírům, které jsme chtěli napodobit. Když jsme to zkusili, nevypadalo to špatně, ale vlastní provedení působilo nekonečně problémů.

Když se o to někdo pokoušel bez zrcadla, nedařilo se mu začernit ten správný zub, a když si zavolal na pomoc kamaráda záhy zjistil, že toho přemohlo neodolatelné nutkání začernit mu místo zubů jazyk.

"Tenhle kabát se mi nelíbí," chytil mě Kvido za ruku. "Chci si vzít svůj baloňák."

"Upíři baloňáky nenosí," odporoval jsem neústupně. "A ten kabát ti opravdu sedí. Vypadáš v něm... no nevím, ale šarmantně a přitom hrozivě."

"Jo?" opáčil skepticky a natahoval krk, aby na sebe viděl.

"A co mám říkat já?" vpadla do toho Marfa. "Podívej se, co si mám vzít na sebe! Tenhle tvůj kabát vyměním za tuhle parádu, kdy si vzpomeneš."

Jak jste si možná všimli, převleky dělaly partě nemalé potíže. Obzvláště Marfa protestovala proti svému kostýmu.

Poté, co se nad námi při útěku vznášela jako balón, jsme měli strach, že by z nás byla nejsnáze k poznání.

Takže jsme ji nejen obarvili ohnivě oranžové vlasy, ale trvali jsme i na tom, aby převlek zakryl co největší plochu jejího těla. Vilém nakonec našel kostým, kterému říkal "bů-bů," což nebylo jméno, které by mou učednici pro převlek zrovna nadchlo.

"Teda, fešáku, teď ale vážně," prohlásila a zatlačila mě do kouta. "Copak nestačilo, že mě půlka města viděla jako balón? Neříkej mi, že k tomu musím ještě navíc vypadat jako kráva."

"Marfo, čestný slovo," vložil se do toho Vilém. "Tohle je teď v Krvi móda. Nosí to spousta dam, co jsou... no řekněme poněkud..."

"Tlustý!?"

Hrozivě se nad drobného upíra naklonila.

"To je to slovo, co hledáš, ty, už teď mrtvej skrčku?"

"Podívej se, drahoušku," přispěchala to zachránit Tananda. "Ty máš trochu nadváhu. A věř mi, jestli si někdy nemůžeš o svém těle nic namlouvat, tak je to při zkoušení šatů. A tyhle tě dělají spíš štíhlejší."

"Drahoušku, nesnaž se ukecat kecala," povzddechla Marfa. "S tím oblečením máš ale pravdu. Když tohleto je ale tak bezvýrazný. Nejdřív jako balón a teď budu jako vojenské stan."

"Jo, s tím souhlasím," přikývla Tananda. "Kterejpak mužskej si všimne bezvýrazný krávy. Víš co? Tenhle šátek nosím obvykle kolem pasu. Možná by sis ho mohla uvázat okolo krku."

Bál jsem se, že poslední poznámka přivodí další výbuch, ale Marfa ji vzala jako vstřícný návrh a obě se odebraly hledat další doplňky.

"Partáku, máš chvilku?"

Podle tónu Aahzova hlasu jsem poznal, že nadešla chvíle, které jsem se obával.

Kulík se o nějaké maskování starat nemusel, protože trolové nebyli v této dimenzi nic neobvyklého. Tananda také trvala na tom, že vypadá dost na upíra, takže bude stačit jenom několik malých úprav. Sice jsem neviděl žádného upíra se zelenými vlasy, ale prohlásila, že ona ano. Takže jsem to jako obvykle nechal na její větší zkušenosti. Já jsem také patřil mezi ty, kteří potřebovali jenom "několik malých úprav". Všichni byli zajedno, že nikdo v Krvi si mě jen tak od pohledu hned tak nezapamatuje. I když mi moc nebylo, že mě považují za tak nevýrazného, spokojil jsem se s tím... obzvláště, když jsem viděl, co musí Kvido a Marfa absolvovat. O problému s těmi dvěma nápadnými tu už řeč byla: dělali potíže, ale dali se přesvědčit. Pak tu však byl ještě Aahz...

"Něco se děje?" zeptal jsem se nevinně.

"Na to klidně vsaď svýho draka, že se něco děje," zavrčel. "A nehraj si přede mnou na nevinátka! Neprošlo ti to, ani když jsi byl učněm, a tím spíš ti to neprojde teď."

Aahzův převlek pro nás představoval pořádný oříšek. Nejenže byl z nás všech nejvíce hledaným, ale i nejsnáze k poznání. Po jeho soudu a uvěznění by se stěžl našel obyvatel Krvi, který by ho nepoznal. V žádné dimenzi se totiž moc demonů se zelenými šupinami nepotuluje... snad kromě jejich domovské dimenze Pervu. Proto bylo rozhodnuto... téměř jednohlasně... že mu líčením změníme nejen barvu, ale že mu bude také nutné změnit pohlaví.

"Nemá to náhodou něco společného s tvým převlekem?" vyptával jsem se a snažil zachovat vážnou tvář.

"Jo, má to něco společného s mým převlečením," zapitvořil se, "a jestli se nepřestaneš smát, tak parťák neparták, pořádně ti to vytmavím. Jasný?"

S obrovským úsilím jsem se kousal do tváří a horního rtu.

"Teď ale vážně," skoro žadonil, "sranda musí bejt, ale přece po mně doopravdy nechceš, abych v tomhle šel ven?"

Vedle výše zmíněného naličení zahrnoval Aahzův převlek ještě i šaty a paruku. Vzhledem k velikosti jeho hlavy (problém, který Vilém moudře předvídal) nebyl pochopitelně výběr vhodných paruk nijak velký. Vlastně jedinou dost velkou byl model pojmenovaný "Lady Superstar". Byl to vysoký natupirovaný účes z blond vlasů s dlouhým koňským ohonem, který mu sahal po kolena. Ukázalo se, že ten koňský ohon byl darem, protože tmavě modré šaty, které pro něj Vilém vybral, měly hluboký výstřih, takže vlasy rozhozené přes ramena nám pomohly vyřešit problém s nalezením vhodného způsobu, jak zakrýt jeho poprsí.

"Jak mi jednou řekl můj starý moudrý učitel, když jsem stál před podobným rozhodnutím," řekl jsem nabádavě, "co na tom záleží, co si lidé o tobě pomyslí? Stejně nebudou vědět, že jsi to ty. V tom je přece smysl převleku."

"Když tohle je ponižující!"

"Přesně tak jsem to řekl, když na mě kdosi, koho můžu jmenovat, naléhal, že je pro mě nutné, abych se oblékl jako děvče. Pamatuješ?"

"Ty se docela dobře baviš, co?" podezíravě se na mě zamračil.

"No, je tu ještě pár dalších možností," připustil jsem.

"To už se mi líbí víc!" zazubil se a sáhl si po paruce.

"Mohl bys tady zůstat..."

Ruka se mu zastavila.

"...nebo můžeme na to celé zapomenout a pokutu zaplatit."

Ruka, stejně jako ramena, mu poklesla. Necítil jsem žádnou radost z vítězství. Spíš jsem napůl doufal, že se bude tak stydět, že můj návrh celé to vzdát přijme. Už bych si to ale měl pamatovat. Když jsou v tom peníze, stud a rozpaky na to, aby Aahz vyklidil scénu, nestačí. A je jedno, jestli to jsou jeho rozpaky nebo rozpaky kohokoliv jiného.

"Tak hotovo?" zvolal jsem se skrývaným zklamáním. "Můžeme vyrazit?"

"Nezapomeňte na sluneční brýle!" dodala Tananda.

To byl poslední tah naší proměny. Abychom skryli naše nerudé oči, měl každý sluneční brýle. Když jsem si prohlížel konečný výsledek, musel jsem připustit, že kromě Tanandy a Kulíka jsme vůbec nevypadali jako my.

Neodvážil bych se říct, jako co jsme vlastně vypadali, ale zcela jistě ne jako my!

"Tak jo," zapojil se Aahz, jako by se před chvílí nic nestalo. "Každý ví, co má dělat? Viléme? Jseš si jistě, že nás najdeš?"

"Bez starostí," malý upír přikývl. "Když je tady nuda, tak si to nařídím na město a mám ho jako na dlani. A sledovat tímhle ulice je úplná maličkost."

"Nezapomeň čekat na náš signál," upozornil jsem ho. "Až toho Vikyho chytíme, chceme, abys tam šupem zajistil nějaké vážené místní svědky."

"No, ale zase s tím zas tak moc pospíchat nemusíš," zazubil se Aahz ošklivě. "Vůbec by mně nevadilo chvílku s ním pobejt o samotě, než ho předáme biřicům."

Trošku mě zamrazilo. Vypadalo to, že se Aahz rozhodl pomstít. Vůbec jsem si nebyl jistý, že by se, až by přišel čas vyjádřit svůj vztek, nad Vikym udržel.

Myslím, že si Tananda mého znepokojení všimla.

"Hele, Aahzi, zchladni trošku," řekla nedbale. "Vůbec mi nevadí ti z týhle kaše pomoci, ale s nějakou mstou, to se mnou nepočítej. To nemá úroveň."

"Od kdy ty se staráš o zbytečný násilí?" zabručel Aahz, ale pak smířlivě pokrčil rameny. "Tak jo. Možná ale budeme mít štěstí a bude se bránit."

Pořád mi to dělalo starost, ale uvědomoval jsem si, že tohle je největší omezení, jaké jsem z něj mohl dostat.

"Takže dohodnuto," prohlásil jsem a vytáhl Leonin šátek. "Pepi, tohle si očichej."

"Okouzlující," usmál se a zabořil do šátku čenich. "Mladá slečinka, co? Jestli má tělíčko jako vůni, tak jí budu sledovat až na konec světa a klidně i bez vás."

Odolal jsem pokušení přehodit mu šátek okolo krku a pevně zatáhnout.

"Tak připravit!" zvolal jsem, vzal si zpátky šátek a zastrčil si ho za halenu. Doufal jsem, že to vypadalo dost nedbale.

"Vzhůru za tím proradným upírem!"

Kapitola sedmáctá

"Někde tady ta stezka musí být!"

- Vinnetou

Když jsme se vydali na naši výpravu, zbývalo do západu slunce jen pár hodin, což jenom dokazovalo, kolik nám naše přestrojení zabralo času. Dohodli jsme se, že za Pepim nepůjdeme jako skupinka, abychom nebyli nápadní. Namísto toho jsme šli různým tempem po jednom nebo po dvou po obou stranách ulice. Rychlejší občas počkali na ty pomalejší u výkladů, a tak se celá naše skupina držela pohromadě, aniž to bylo na první pohled zřejmé. Tananda podtrhla, že tento postup nejenže zmenší šanci, že si nás všimnou, ale také zvětší šanci, že alespoň jeden ze skupiny unikne, kdyby nás odhalili. Opravdu povzbuzující pomyšlení.

I když Leona prohlašovala, že nás u Dispečera hledala, bylo to už dlouho, takže jsem čekal, že její vůně dávno zmizela nebo ji aspoň překryly pachy spousty kolemjdoucích. Pořádně mě tedy překvapilo, když vlkodlak skoro okamžitě dal najevo, že našel její stopu, a rozhodně vyrazil vpřed.

Bud' byla její vůně daleko silnější, než jsem si myslel, nebo jsem pořádně podcenil Pepiho čichové schopnosti.

Stopa vedla křížem krázem dlážděnými ulicemi. Sledovali jsme ji tak rychle jak to jen šlo, abychom neprozradili, že nejsme náhodní chodci, kteří se navzájem znají. Zpočátku jsme byli skoro jediní živáčkové v dohledu, což u mě vyvolalo pochybnosti o účinnosti naší lsti. Postupně se ale začali vynořovat upíři, aby se oddali oblíbenému nočnímu životu, takže jsme přestali být tak nápadní.

Šel jsem s Kulíkem, ale trol byl kupodivu zticha. Nejdřív jsem si myslel, že se prostě snaží neztratit vlkodlaka z dohledu, ale jak čas ubíhal, začalo mě to ticho znepokojovat. V naší pestré sešlosti jsem Kulíka považoval za jednoho z nejnórmálnějších a nejrozmumnějších. Začínal jsem mít nepříjemný dojem, že z tohohle dobrodružství zrovna nadšený není.

"Nedělá ti něco starost, Kulíku?" zeptal jsem se nakonec.

"Hmm? Aha, ne. Ani ne, Skeeve. Jenom tak přemýšlím."

"A o čem?"

Trol si povzdechl.

"Tak ti uvažuji o našem sokovi, o tom chlapíkovi Vikym. Víš, podle toho, co se stalo, to vypadá, že je nevyzpytatelně vynalézavej."

To mě trochu zarazilo. Až doteď jsem našeho upířího nepřítele považoval za něco jako nepřítel osudu.

Studovat jeho metody mě nikdy nenapadlo.

"Podle čeho tak soudíš?"

Trol našpulil rty a začal přemítat.

"Uvažuj, co všechno se mu zatím povedlo. Pokud víme, tak je pořád na útěku. Nejdřív před Dably, pak před Aahzem, kterej, když si to umane, není ve stíhání lidí žádněj nešika. Budeme předpokládat, že je mozkiem tý skupiny. Vezmi si, že okamžitě využil příležitost, když byli sami u tebe v přijímací hale, aby zmizeli zadními dveřma. To si nemoh dopředu naplánovat, ani kdyby o těch dveřích předtím věděl. Nejspíš měl jinej plán, ale okamžitě ho podle situace změnil."

Na chvilku jsme na rohu zarazili a nechali přejít skupinku upírů.

"Za jinejch okolností by to byl běžnej útek, ale jim se povedlo si vybrat způsob, kterej učinil zodpovědným tebe s Aahzem. A toho to přimělo je sledovat," pokračoval Kulík. "Nelekl se ani tvý reputace a nejenže si správně vyvodil, že po něm půjdete, ale navíc se mu podařilo vyhmátnout Aahzovu slabost a využít jí, aby ho dostal do pastí. A to zase není nic lehkýho, zvlášť když uvážíš, že musel přesvědčit svý dva kumpány a hlavně jim říct, co mají dělat."

Tohle mi tedy rozhodně na klidu nepřidalo. Už tak jsem měl dost těžkostí přinutit se uvěřit, že opravdu honíme upíra, stvoření, kterému bych se jinak vyhnul za každou cenu. A teď ještě uvážit možnost, že je navíc prohnáný a nevyzpytatelný. Už jsem se ale naučil, že opomíjení nepříjemností je tím nejhorším způsobem, jak se na ně připravit.

"Pokračuj," pobídl jsem ho.

"A dál," povzdechl si trol, "když jsi narazil na jeho úkryt u Hafhaf Škrábalů, ani za mák nezpanikařil. Počkal, aby uslyšel co nejvíc z tvech plánů. Přitom měl výhodu, že tě poznal na vlastní oči. A upláchnutí si načasoval tak, že vás všechny nachytl na švestkách."

Jen s obtížemi jsem tenhle přírůstek k už tak nechutně dlouhému výčtu strávil. "Ty si fakt myslíš, že si mě odhadoval?"

"O tom vůbec nepochybuju. Nejenže odhadl tvý schopnosti a rozhodnutí, ale podle toho, co viděl, usoudil, co bude tvůj další krok a předběhl tě. To když si počkal a vyvolal poplach, když jste Aahze z vězení vytáhli. To bylo odvážný, když si uvědomíš, že přitom riskoval, že ho poznají, což by falešný obvinění tvýho partáka rozmetalo."

"Odvážný a zoufalý," řekl jsem zamyšleně. "Možná proto s tím povykem počkal, až jsme Aahze dostali ven a pustili se dolů. Kdybychom bez újmy zmizeli, bylo by to celé k ničemu, takže přitom vlastně nic neriskoval."

"Když myslíš," pokrčil trol rameny. "Závěr zní, že nás čeká pěkně tvrdej oříšek. Jsem skoro zvědavěj, s čím přijde, až ho najdeme."

"Jestli se nám přímo postaví, mohlo by to být nepříjemný."

Kulík na mě nedůvěřivě koukl.

"Víš, spíš mě napadlo, že by to mohlo bejt nepříjemný pro tu tvou slečnu... jestli si všimnul, jaký k ní chováš city."

Už jsem se chystal protestovat, ale pak mi to došlo a místo rozpaků nastoupilo znepokojení.

"To je to opravdu tak vidět? Myslíš, že si toho mohl všimnout? Jestli ano, tak to už mohl Leoně za to, že nás vyhledala, něco provést."

"Každýho, kdo tě zná, to praští do očí," přikývl Kulík. "A pro toho, kdo tě vidí prvně... to nevím. Mohl by na to přijít spíš podle toho, co víš... jako třeba jak se jmenuje. Odněkud to vědět musíš. I když je tu pořád šance, že si vzhledem k tvý pověsti bude myslet, žeš to získal nějakým čarodějnickým způsobem."

Skoro jsem ho neposlouchal. Nemohl jsem myslet na nic jiného než na možnost, že se Leoně něco stalo a že za to nepřímo můžu já. Už už mě zaplavovala černá vlna viny, když jsem na rameni ucítil ruku.

"Hej, Skeeve, teď není čas na výčitky," řekl Kulík a lehce se mnou zatřásl. "Za první tě zakrátko budeme moc potřebovat. Za druhý si myslím, že i kdyby Víky přišel na to, že jsi máš rád, tak by jsi nic neudělal. Jestli něco, tak by si jsi na nás schovával jako trumf."

Zhluboka jsem si povzdechl.

"...a on je zrovna takový mizera, který by to udělal," řekl jsem. "Nevím, čím budu vám nebo jsi platný, ale udělám, co budu moci. Díky, Kulíku."

Trol si mě pozorně prohlížel.

"Ani si nemyslím, že je zase takovej darebák," prohlásil. "Spíš je to chytrý vynálezavej chlapík, kterej do něčeho spad a snaží se z toho dostat, jak nejlíp umí. Skeeve, kamaráde, abych byl upřímný, v mnohým mi připomíná tebe. Až se do něj pustíme, moh bys mít tohle na paměti a zkusit odhadnout, co udělá a jak tomu zabránit."

Pokusil jsem se uvažovat nad tím, co řekl. Jediné, na co jsem ale mohl myslet, bylo, jaké důsledky by tahle honička mohla mít pro Leonu. Už takhle bylo pro mě těžké přijmout, že Leonu a její kumpány budeme muset přinutit, aby se za své prohřešky zodpovídali úřadům. Pomyšlení, že by mohla být vystavena fyzickému nebezpečí, bylo nesnesitelné.

Rozhlédl jsem se po Aahzovi. Byl jsem pevně rozhodnutý tuhle honičku jednou provždy zastavit. K mému překvapení se zbytek skupiny shromáždil na rohu před námi a můj partner na nás mával, abychom se k nim připojili.

"Co se děje?" zeptal jsem se spíš sám sebe.

"Odhaduju, že jsme u cíle," odvětil Kulík.

Zaplavila mě chladná vlna strachu. S Kulíkem v patách jsem pospíchal na dostaveníčko.

"Máme kliku," oznámil Aahz, když jsem dorazil. "Tady Kvido říká, že když jsme přicházeli, viděl Víkyho vejít do tamtoho domu. Řek bych, že jsou všichni zrovna vevnitř."

"Aahzi, chci - chci abysme toho hned nechali," vypadlo ze mě s bolestným uvědoměním, jak slabě to vyznělo.

"Ha?" podíval se na mě Aahz překvapeně. "Máš nějaký zvláštní důvod?"

Olízl jsem si rty. Na sobě jsem cítil pohled celé skupiny.

"Jenom jeden. Jsem do jednoho z nich zamilovaný... do té dívky."

"Jo. Teď mi řekni něco, co nevím," uchechtl se Aahz a zamrkal na mě.

"Ty to víš?"

"To víme všichni. Vlastně jsme to zrovna probírali. Nezapomeň, že tě všichni známe... a já nejspíš nejvíc. Už je vlastně rozhodnutý, že necháme světlo tvého života běžet. Ber to od nás jako dárek. Ty další dva, ale patřej nám."

Před pěti minutami bych se byl ještě štěstím zbláznil. Teď se to všechno jenom zkomplikovalo.

"Ale Kulík mi povídal, že kdyby přišli na to, že nám pomáhala, mohli by ji ublížit," vysvětloval jsem zoufale.

"Nemůžeme je prostě nechat běžet?"

"To, partáku, ani náhodou," zahřměl Aahz neoblomně. "K důvodům, který jsme už měli, jsi zrovna teď přidal další. Tvoje děvče může být v úzké a jedinej jistej způsob, jak bude v bezpečí, je vyfídit její partáky. A to hezky rychle."

"Věř mu, Skeeve," ujistovala mě Tananda. "Možná to není nejpříjemnější, ale je to ten nejlepší způsob."

"Opravdu, šéfe," přidal se tiše Kvido. "Pokud to tady a teď nevyfídíme, tak se už nikdy nedozvíš, jestli je v bezpečí. Chápeš?"

To už dávalo smysl, ale pořád mi to dělalo těžkou hlavu. "Já nevím, Aahzi..."

"Zato já jo," odsekl můj partner. "A čím dýl budeme tady dole stát, tím větší je šance, že upláchnou nebo připraví nějakou past. Pokud si nejseš jistej, zůstaň tady dole. A vlastně to ani není zas tak špatnej nápad. Marfo, ty tady dole zůstaň s ním pro případ, že by se pokusili fouknout tudy. A zatím se koukejte po těch svědcích, který měl Vilém sehnat. Tanando, ty s Kulíkem a Kvidem půjdete se mnou. Tohle je práce pro zkušený tvrdý nátury. Pepi, díky za pomoc, ale teď už je to naše věc."

"Ale jasně." Vlkodlak se zazubil. "Já jsem stejně spíš milec než bijec. Já si tu jenom počkám na finále, jo?"

"Aahzi, ale..."

"Partáku, tady dole budeš opravdu platnější. Tam vevnitř to nebude tvůj styl. A je potřeba, aby se někdo věnoval svědkům. Takový věci ti sedí."

"Chtěl jsem se tě jenom zeptat, jestli jsi už dal Vilémovi signál."

"Signál?" zamrkal Aahz. "A co třeba tohle?" a strhl si paruku, hodil ji na zem a hned za ní i šaty.

"Myslíš, že tohle bude stačit? V tomhle ohozu bych se stejně nemoh prát."

"Moje řeč!" zahalekal Kvido.

Vnřiku si sundal kabát a natáhl si svůj starý baloňák.

"Kdes ho sebral?" zeptal jsem se.

"Mám ho s sebou pořád," prohlásil nevinně. "To by bylo, jako bych opustil starýho kamaráda."

"Jestli jste se starým kamarádem připraveni," zamumlala Tananda, "tak bysme měli vyrazit."

"Už se nemůžeš dočkat?" zašklebil se Aahz.

"Kdepak. Ale nejradši bych se už ztratila z ulice," řekla. "Jakmile jste se hoši takhle vybarvili, začínáme být pro okolí zajímaví."

Byla to pravda. Upíři na ulici všeho nechali a udělali několik hloučků, šeptali si a ukazovali na nás.

"Hmmm... bude lepší, když to tady co nejdřív skončíme," rozhlédl se Aahz nervózně kolem. "Tak, bando, vzhůru do díla!"

"Do díla?" zeptal jsem se, ale to už zamířili dovnitř.

Všiml jsem si, že značně rychleji než obvykle. Také jsem si všiml, že na ulici jsme zůstali jedině Marfa, Pepi a já. A dav si teď ukazoval na nás!

Kapitola osmnáctá

"Netrmácel jsem se sem celou cestu jenom proto, abych pak ani nenastoupil do boje!"

- R. Balboa

"Co se tu děje?"

Ohlédl jsem se a uviděl upíra, který poodešel od skupinky kamarádů a oslovil mě.

"To mě podrž," vložila do toho Marfa. "Banda rozzuřenejch jinosvětáků vpadla do tohohle baráku. Tak čekáme, co bude dál."

"Páni," vydechl upír a zahleděl se na dům. "Tolik jinosvětáků jsem viděl jedině v kině. Nebyl jeden z nich ten uprchlej vrah Aahz?"

Rozhodně jsem nestál o to, aby se k nám tenhle týpek připojil. Náhodný pohled naše převleky snesly. Byl jsem si ale jistý, že při delším zevrubnějším prohlížení by neobstály, a přišlo by se na to, že nejenže nejsme s Marfou místní, ale že se to snažíme skrýt.

"Asi máš pravdu," řekl jsem s hraným podezřením. Jestli je to tak, tak je jenom dobře, že jsi tady. Tady bude každá pomoc dobrá."

"Pomoc? Pomoc k čemu?"

"K chycení toho vraha přece. Nemůžeme ho nechat zase utéct. Myslím že je to naše povinnost, abychom ho sami chytili nebo alespoň zdrželi, než dorazí biřici."

"My? To myslíš vás tři? Vy chcete chytit toho vraha?"

"Teď už čtyři, když jsi tady i ty."

Upír se začal poroučet.

"Ehmm... já se vlastně musím vrátit ke kamarádům. Razíme na mejdan. Moc mě mrzí, že vám nemůžu pomoci, ale dám ostatním vědět, že sháníte dobrovolníky, jo?"

"Hej, díky," zavolal jsem za ním, jako bych mu to věřil. "Budeme tady."

Než jsem domluvil, zmizel v davu. Úkol splněn.

"Hezká práce, kámo," zašeptal Pepi. "On se do toho, jak se tak říká, moc zamíchat nechce, co?"

"Správně," řekl jsem a znovu pozoroval dům. "Abych ti pravdu řekl, já z toho taky nejsem nijak odvázaněj."

Marfo, co myslíš? Je tam ošklivé ticho."

"To bych řekla," souhlasila moje učednice. "Těžko říct, jestli je to dobrý nebo špatný znamení. Ještě deset minut a půjdu se tam mrknout."

Přikývl jsem na souhlas, i když jsem pochyboval, že si toho všimla. Oba jsme nespustili ani na moment oči z toho domu a prohlíželi si každou maličkost.

Bylo to třípatrové stavení... tedy bylo by bývalo nebýt kulaté věžičky, která vybíhala ze střechy a byla zpoloviny tak vysoká jako celé stavení. Vypadalo to, jako kdyby stavitel přidal na poslední chvíli ještě jednu ozdobu v pokusu učinit svoje dílo stejně vysoké nebo ještě vyšší, než mají sousedi. Podle počtu oken v hlavní části jsem usoudil, že je to něco jako hotel nebo činžák. Stručně řečeno, vypadalo to, že uvnitř je spousta malých místností. Napadlo mě, jak si naše úderná četa najde cíl bez toho, aby vykopla každé dveře. Tuto možnost bych totiž u Aahze nevyhloučil.

Chystal jsem se Marfě sdělit své obavy, když se zevnitř ozval hlasitý rachot.

"Co to bylo?" otázal jsem se, sám nevěda koho.

"Znělo to jako hlasitý rachot," ozvala se snaživě moje učednice.

S velkým úsilím jsem se snažil mít na paměti, že tady venku neví nikdo o tom, co se děje uvnitř, víc, než co vím já. Po rachotu zase všechno ztichlo. Snažil jsem si namluvit, že ten hluk neměl s naší údernou četou nic společného, ale ani na chvíli jsem tomu neuvěřil. V davu mezi sebou vzrušeně brebentili a natahovali se, aby viděli do oken. Vypadalo to, že vědí daleko lépe než já, že se brzy něco dalšího semele. Možná, že ale jako obyvatelé města jsou na takovéhle akce daleko více zvyklí než já.

Náhle se ve dveřích objevila Tananda.

"Nevyběhli tudy?" zavolala.

"Co jste tam, nikdo nevešel dovnitř ani nevyšel ven," odpověděl jsem jí.

Zaklela a chystala se zmizet zpátky.

"Co se stalo?" zavolal jsem zoufale.

"Jednoho jsme čapli, ale Viky pláchnul. Zmizel někde v domě a to děvče má s sebou."

Nato zmizela dřív, než jsem se mohl ptát dál.

Nádhera.

"To je vzrůšo, co?" zvolal Pepi. "Teda řeknu ti, na takový honičky bych se moh koukat pořád."

"Zato já ne," odsekl jsem. "Jako divák už toho mám dost. Marfo? Já jdu dovnitř. Jdeš taky?"

"Já ti nevím, sekáči. Já bych taky ráda, ale někdo by tady měl bejt, aby kryl tenhle východ."

"Fajn. Ty počkej tady a já..."

Otočil jsem se, abych vešel dovnitř, a vrazil jsem rovnou do Viléma.

"Co tady děláš?" zjišťoval jsem, aniž by mě to opravdu zajímalo.

Dispečer potřásl hlavou, aby se vzpamatoval. Protože byl menší, tak srážku odnesl hůř.

"Já jsem tady přece s těmi svědky, ne? Měl jsem je přivést."

"Měl jsi je poslat. Tak kde jsou?"

"Přece tady," řekl a ukázal na pochmurně vyhlížející skupinku upírů stojící za ním. "Tohle je Kirby, Pavel, tohle

Richard a Adéla a tohle Scott... sami ctihodní občané města. Přesvědčte je a jste volný a na cestě domů."

Když jsem se na skupinu podíval, začínalo mi být jasné, proč Aahz málem přišel o krk. Porota z těchhle individuí by byla schopná pověsit za přecházení na červenou i vlastní matku. Pomyšlení na to, že bych je měl o čemkoliv přesvědčovat, se mi vůbec nezamlouvalo a byl jsem moc rád, že se s nimi nemusím stýkat častěji.

"Dobrá, tak jsme tady," zavrčel ten, co si říkal Kirby. "Tak čeho že to máme být svědky? Vileme, jestli je to zase jedna z těch tvých ztřeštěností..."

Přerušil jsem ho prostě tím, že jsem si sundal sluneční brýle a pořádně rozevřel oči, aby bylo vidět jejich bělmo. Zlá pověst, které se lidé v této dimenzi těšili, stačila upoutat jejich pozornost.

"Pravděpodobně si vzpomenete na jistý soud s takzvaným vrahem, který se nedávno konal?" řekl jsem a snažil se jazykem dostat čerň ze zubů. "Tak ten obviněný a odsouzený vrah, který utekl, je můj partner a zrovna teď je uvnitř v tomhle domě. A za malou chvíli vám spolu s několika mými přáteli ukáže překvapivě živou mrtvolu... právě toho chlapíka, kterého měl můj partner zabít. Myslíte, že by vás to mohlo o jeho nevině přesvědčit?"

Z počátečního překvapení z mé přítomnosti se upíři rychle vzpamatovali. Jak už jsem řekl, byla to pěkná individua a dlouho to na ně dojem neudělalo.

"Tak jak dlouho to bude trvat?" řekl Kirby netrpělivě. "Ukrátil jsem si kvůli tomu spánek, kterého už tak mám málo."

To byla dobrá otázka. Neměl jsem na ni odpověď, a tak jsem se snažil vykroutit.

"Ty spíš v noci? Myslel jsem..."

"Já jsem denní pták," mávl upír rukou. "Líp se mi pracuje, když mi každých pět minut nezvoní telefon... což obvykle znamená počkat, dokud ostatní nespí. To ale odbíháme. Podstatné je, že můj čas má svou cenu a to samé platí pro mé přátele. Jestli si myslíš, že tu budeme jenom tak stát, dokud..."

Z davu náhle zazněl výkřik. Otočili jsme se a uviděli, jak vzrušeně ukazují na střechu.

Objevila se tam postava, která se po strmé střeše snažila šplhat a za jednu ruku přitom táhla vzpírající se děvče.

Víky!

Poprve jsem měl příležitost jasně vidět svého protivníka. Dost mě to překvapilo. Byl mladší, než jsem čekal, stěžej starší než já, a na sobě neměl zlověstný plášť, ale bílý rolák a sluneční brýle. Napadlo mě, že jestli mně sluneční brýle pomohly zamíchat se mezi upíry, mohly stejně tak pomoci upírovi nepozorovaně se zamíchat mezi lidi.

Upír se náhle zastavil, protože mu cestu zahradila Tananda, která se jako kouzlem objevila na druhé straně střechy. Otočil se, aby se vrátil, ale zjistil, že ústup mu odřízla trojice Aahze, Kvida a Kulíka, která se vynořila za ním.

"Jsem přesvědčen, dámo a pánové, že tamhle nahoře je ta stále unikající příčina celé záležitosti," slyšel jsem sám sebe. "Pokud ještě chvíli posečkáte, moji kolegové ho zajistí a vy se ho budete moci dle libosti na vše vyptat."

"Nebud' si tím tak jistej," upozornila mě Marfa. "Koukni!"

Jakmile Víky zjistil, že má cestu odříznutou, začal se škrabat přímo na hřeben střechy. Leonu přitom nepustil.

Obdivoval jsem jeho sílu, ale vůbec jsem nechápal, co tím sleduje. Bylo jasné, že je obklíčený, tak proč to prostě nevzdá?

Odpověď přišla za pár okamžiků. Když se upír dostal na hřeben, prodělal kůži nahánějící proměnu. Než se k němu naše četa mohla dostat, schoulil se a ze zad mu začala růst a roztahovat se velká netopýří křídla. Plány se mu zhatily, a tak se chystal pláchnout.

Jako odpověď na jeho snahu vytáhli Tananda a Kvido střelné zbraně a něco na něj zakřičeli. I přes vzdálenost, která byla příliš velká na to, aby bylo slovům dobře rozumět, mi bylo jasné, že mu hrozí zastřelením, jestli se pokusí uletět.

"Možná tu vraždu budeme mít teď," zamumlal Kirby a úkosem sledoval drama na střeše.

"Vraždu?" zvolal jsem a obrátil se k němu. "Jak tomu můžeš říkat vražda, když se jenom snaží zabránit mu v útěku před spravedlností?"

"Tohle jsem na mysli neměl," řekl upír a nespustil ze střechy oči. "Jen se koukni."

Udělal jsem to... a srdce se mi zastavilo.

Aahz se snažil vylézt na hřeben střechy blízko Víkyho a jeho rukojmí. Víky ho musel vidět, protože na mého partnera ukazoval vztekale prstem a Leonu přitom držel jenom za jednu ruku a nechal ji viset dolů. Hrozba byla jasná.

"Vidíš, tak takovýhle dělaj upírům zlý jméno," šťouchl do mě Pepi.

Nevšímal jsem si ho, protože z té patové situace mě zaplavil strach a zoufalství. Vytrhl mě ale Marfin značně silnější šťouchanec.

"Hej, borče, vidíš to, co já?" Odtrhl jsem oči od potyčky a mrkl na ni. Stála nehybně, zamračená a měla zavřené oči.

Chvilku trvalo, než mi došlo, co to dělá. Udělal jsem to samé, co ona a ani se neodvážil doufat.

Bylo to tak! Siločára! Ohromná, silná, nádherná, úžasná siločára!

Tak jsem si zvykl, že v téhle dimenzi nemám po ruce žádnou magickou energii, že jsem se ani neobtěžoval to kontrolovat!

Otevřel jsem se té energii, chvíli si ji vychutnával a pak ji usměrnil.

"Promiň," usmál jsem se a podal Kirbymu brýle. "Je načase, abych se do toho vložil."

Nato jsem se myslí opřel o zem, zatlačil, vznesl se nahoru a zamířil k obklíčenému upírovi na střeše.

Kapitola devatenáctá

"Ach, ano, tohle je jen mezi námi dvěma!"

- A. S. Puškin

Doufal jsem, že se přiblížím nepozorovaně, ale jakmile jsem se vznesl, dav spustil povyk, který neušel pozornosti těch

na střeše. Paráda! Když chci být nenápadný, stanu se populárním.

Vyletěl jsem nahoru k upírovi a vznášel se v bezpečné vzdálenosti.

"Nechte ty nechutnosti na pokoji," zavolal jsem na Tanandu a Kvida. "On neuletí."

Vypadali nespokojeně, ale poslechli.

"Hraješ si na Petera Pana, parťáku?" zavolal Aahz. "Volají tě snad nebeský zvony, nebo jsi konečně našel siločáru?"

"Obojí," odbyl jsem ho a věnoval se Vikymu.

I když měl na očích sluneční brýle, cítil jsem, jak se mi jeho nenávidný pohled propaluje až do morku kostí.

"Proč toho nenecháš?" zeptal jsem se, jak jsem alespoň doufal, nevzrušeným uklidňujícím hlasem. "Je po všem.

Dostali jsme tě."

Vypadalo to, že na chvilku zaváhal. Pak bez varování mrštil Leonu na Aahze.

"Proč mě všichni prostě nenecháte na pokoji?!" vykřikl a vrhl se ze střechy.

Aahzovi se podařilo dívku zachytit, ale ztratil tím rovnováhu a sunul se po zádech ze střechy dolů. Svým tělem se snažil chránit ji před nárazy.

Zaváhal jsem. Táhlo mě to pomoci Leoně do bezpečí a zároveň jsem toužil pustit se za Vikym.

"Jdi po něm!" zavolal můj parťák. "Jsme v pohodě!"

Přesně tohle povzbuzení jsem potřeboval. Stočil jsem se doprava a vyrazil za prchajícím upírem. To, co následovalo, byl jeden z nejzajímavějších zážitků mé nedlouhé čarodějnické kariéry. Jak už jsem se zmínil, moje létání pomocí magie není opravdové létání... je to vlastně kontrolovaná levitace sebe samotného. Proto bylo takové pronásledování opravdovou výzvou mým schopnostem. Aby to bylo vyrovnané, tak Viky také doopravdy neletěl... alespoň ještě nemávl křídly. Vypadalo to, že se místo toho spokojuje se vznášením a kroužením využívaje občasný vítr. To ho nutilo neustále kroužit zhruba na tom samém místě. To se mi znamenitě hodilo, protože teď, když jsem ji našel, se mi nechtělo od siločáry putovat nikam daleko. Myšlenka, že by mi Síla došla, až budu viset padesát stop vysoko ve vzduchu, se mi vůbec nezamlouvala.

Tak se ale náš vzdušný souboj rychle proměnil v podivnou směsici stylů. Viky se snažil utéct a pořád kroužil a kroužil a já se ho snažil zadržet manévry nahoru dolů a do stran. Je snad zbytečné říkat, že to jen tak rychle neskončilo. Jakmile se mi podařilo udělat pohyb, kterým bych se k němu dostal dost blízko, abych se ho pokusil chytit, Viky si nebezpečí uvědomil a změnil rytmus, takže jsem musel odhadovat jeho novou dráhu.

Davu se to líbilo.

Výskal a hulákal, skoro šílel. K nám to doléhalo silněji nebo slaběji podle toho, jak jsme měnili výšku. Nedalo se říct, komu z nás fandili. Chvilku jsem si myslel, že mně. To kvůli povyku, kterým vyjádřili své ocenění, když jsem se do bitky vložil. Pak jsem si ale povšiml, že se od té chvíle dav značně rozrostl, a došlo mi, že většina z nich tu potyčku od začátku neviděla. Těm se mohlo jevit, že nějaká příšera z jiné dimenze honí po obloze jednoho z nich.

Ta myšlenka mě natolik znepokojila, že jsem začal sledovat okolní střechy, jestli tam není náhodou nějaký ostřelovač připravený pomoci svému krajanovi. Ukázalo se to být tím nejmoudřejším rozhodnutím.

Když jsem se ohlížel přes rameno, narazil jsem plnou silou do Vikyho, který opisoval podruhé stejný okruh.

Ta finta by mu možná vyšla, kdybych se díval, ale takhle jsme do sebe vrazili plnou silou. Na moment nás to oba vyřídilo. Podařilo se mi oběma rukama drapnout upíra za rolák. Přitom jsme spadli asi o deset stop, než se mi podařilo levitaci zesílit, abych nás udržel oba dva.

"Co to s tebou je?!" zatřásl jsem s ním, což nás ve vzduchu jenom rozkomíhalo. "Útěk ti nepomůže."

Pak jsem si všiml, že pláče.

Připadalo mi to jako rána pod pás. Jak se můžete zlobit na lumpa, když pláče? Dobrá, žádná tvrdost.

Nemyslete si ale, opravdu to způsobil ten pláč.

"Na vás všechny nestačím!" vzlykal a slzy mu tekly po tvářích. "Možná kdybych uměl trochu magie, tak bych vzal jednoho z vás s sebou... ale aspoň nebudeš mít to zabíjení tak snadný!"

Nato se mi vykroutil a vrhl se dolů.

Jeho slova mě tak ohromila, že jsem ho málem nechal upláchnout. Naštěstí ve mně zbylo dost duchapřítomnosti, abych na něj zavolal.

"Hej, hlupáku! Vždyť tě nikdo zabít nechce!"

"Jo, jasně," zavolal zpátky. "Jste tady jenom tak pro legraci."

Zamířil dolů na ulici. Věděl jsem, že mi zbývá poslední pokus.

"Hele! Přestal bys utíkat, kdybych tě přestal honit? Řekl bych, že je to nějaké velké nedorozumění."

Ohlédl se přes rameno a viděl, že jsem pořád tam, kde jsme se srazili. Zatřepáním křídel změnil trochu dráhu a přistál na kamenném chrliču, který trčel ze zdi domu.

"Proč by sis chtěl povídat?" zavolal a utíral si jednou rukou tvář. "Ať řeknu, co chci, stejně bude po tvém."

"Abys nebyl překvapený," zavolal jsem na něj. "Nevadilo by ti, kdybych přistál támhle blízko na římsě?"

Připadám si dost hloupě, když tu tak visím."

Podíval se na tu římsu a já viděl, jak se jeho křídla nervózně chvěla.

"Ale no tak," naléhal jsem. "Budu tam od tebe dál než na střeše, když jsme se začali honit. Kdybych se o něco pokusil, máš pořád cestu volnou."

Zaváhal, ale pak kývl.

Pomalu, abych ho nevyplašil, jsem se začal přesouvat na svoje bidýlko. Po pravdě řečeno, byl jsem rád, že budu mít pod nohama zase něco pevného. Létání stojí dost sil, i když používáte magii, a tak jsem byl vděčný za možnost si odpočinout. Když jsem se přiblížil, viděl jsem, že i Viky je pěkně udýchaný. Létání pro něj očividně taky nebylo procházkou růžovým sadem.

"Tak dobrá," prohodil jsem nedbale. "Vezměme to hezky popořádku. Kdo ti říkal, že tě chceme zabít?"

"Obeyda," odvětil upír. "To on mi řekl o tobě i tvým sluhovi demonovi. Abych byl k tobě upřímnější, než mi Obeyda vysvětlil, komu patří dům, kam jsme zapadli, nikdy předtím jsem o tobě neslyšel."

"Obeyda?" zamračil jsem se.

Pak jsem si vzpomněl. Jasně. Ten třetí z bandy uprchlíků. Ten starý podvodník, Leonin partner, kterého si nikdo za celou dobu ani nevšiml. Začínalo mi svítat.

"A on ti řekl, že jdeme po tobě, abychom tě zabili?"

"Správně. Podle něho ještě nikdo, kdo Velkému Skeevovi zkřížil cestu, nebo z něj udělal hlupáka, nepřežil. A použít tvůj dům jako únikovou cestu mezi to jasně patří."

Zase ta reputace. Začínal jsem chápat, proč tolik čarodějů dává přednost životu v ústraní.

"Viky, to je hloupost," řekl jsem. "Kdybych měl každého, kdo ze mě udělal hlupáka, zabít, tak jsem po krk v mrtvolách."

"Jo?" vybafl. "No. ale když mě nechceš zabít, tak proč si za mnou poslal svého sluhu demona?"

Navzdory odhodlání vyřídít to přátelsky mě to už začínalo zlobit.

"Tak za prvé, není to žádný můj sluha. Je to můj partner a jmenuje se Aahz. A za druhé, já ho neposlal."

Omračil mě a vyrazil sám. A konečně za třetí, nikdy tě zabít nechtěl. Snažil se jenom tebe a tvoje kumpány přivést zpátky na Paklu, abychom nemuseli zaplatit lidem, které jste podvedli, a pořádnou pokutu k tomu.

Chápeš to, nebo je to na tebe moc rychle?"

"Ale já nikoho nepodvedl," zaprotestoval upír: "Ti dva mi nabídli práci, pomáhal jsem jim prodávat drobný kouzelný věcičky. Nevěděl jsem, že nejsou pravý, dokud Obeyda neřek, že se zákazníci zlobí a že musíme utéct."

Navrhl jsem, abychom se schovali tady, protože je to jediný místo, který kromě Bazaru znám."

"Aha jo," řekl jsem a prohlížel si oblohu. "A teď řekneš, že to nebyl ty, kdo křivě obvinil mého parťáka a kdo spustil poplach, když jsme ho dostali ven."

Viky svěsil hlavu i křídla.

"To popřít nemůžu... ale já měl strach! Toho demona jsem obvinil proto, že to byl jediný způsob, na který jsem přišel, jak ho aspoň na chvíli setřást. Opravdu jsem si myslel, že se z toho dostane sám. Když jsem tě pak viděl u Hafhaf Škrábalů, věděl jsem, že se z toho určitě dostane. A ten poplach jsem spustil, protože jsem doufal, že vás všechny chytí a na nějakou dobu zavrou, takže budeme mít náskok. Takhle to všechno vypadá pěkně podle, ale řekni sám, co ty bys dělal, kdybys měl v patách smečku demonů zabijáků?"

Tak v tomhle jsem se poznával. Vzpomněl jsem si Kulíkova slova, že jsme si s Vikym podobní. Sám jsem musel v pár překrivených situacích hezky improvizovat.

"Tak počkej!" ozval jsem se. "Když tu mluvíš o demonech zabijácích, tak co to potom bylo tam na střeše, jak jsi chtěl Leonu hodit dolů?"

"To jsem blafoval," pokrčil upír rameny. "Tví kamarádi mi hrozili, že mě zastřelí, když se pokusím uletět."

Tohle byl jedinej způsob, na kterej jsem přišel, jak se jich zbavit. Nikomu bych schválně neublížil... a obzvlášť ne Leoně. Ta je skvělá. Proto jsem jí taky pomáhal utéct se mnou, když Obeydu chytili."

To mi připomnělo otázku, která mně strašila v hlavě od začátku té divoké honičky.

"Jestli se tě můžu zeptat, tak proč ses neproměnil v mluhu a nefoukl pryč? To bychom tě nikdy nechytily."

Viky se hoře uchechl.

"Víš, co to je za dřinu proměnit se v mluhu? Jo, vlastně ty jseš čaroděj, takže asi víš. Ale stejně už můžeš vědět všechno. Víš, magie a já... no, nic moc. Já vlastně ani jako upír nestojím za nic. Já se ani celý proměnit v netopýra nedokážu! Ty křídla, to je moje maximum. Proto jsem chtěl na Bazaru začít nový život. To raději budu prvotřídní někde jinde v něčem jiném, než tady být třetířadej upír. Vždyť mně ani krev nechutná!"

"Ty by sis měl podat ruku s mým osobním strážcem," neudržel jsem se a zasmál se. "Ten je gangster a má alergii na česnek."

"Česnek? Já česnek zbožňuju!"

Už jsem otvíral pusku, abych mu nabídl Kvidovo místo, ale hned jsem ji rychle sklapl. Jestli je jenom z poloviny tak zoufalý, jak to vypadá, tak by tu nabídku mohl vzít vážně a co bych si pak počal? Neschopný upír, to by nám tak ještě v té naší menažerii scházelo.

Namísto toho jsem řekl: "Teď už znám odpovědi na všechny otázky kromě jedné. Teď, když víš, že tě nechceme zabít, jsi ochoten přestat utíkat a sníst, co sis nadrobil?"

Upír si zamyšleně hryzal horní ret.

"Jseš si jistý, že to proběhne v klidu?"

"Dokud si nepromluvíš se svým partnerem, tak to jistě říct nemůžu," připustil jsem, "ale jsem si jistý, že bude přístupný. Hlavní je, aby zrušili jeho rozsudek za vraždu... čehož jsme už, myslím, dosáhli. Co se týká tebe, tak bych řekl, že jediné, co proti tobě můžou mít, je falešné obvinění. A na potrestání za tohle nebude Aahz v žádném případě trvat."

"Proč ne?"

Zešíroka jsem se na něj zazubil.

"Protože kdyby to udělal, tak bychom tě nemohli vzít s sebou zpátky na Paklu vyřídít ty podvody. Jestli je na výběr pomsta nebo peníze, tak mi můžeš věřit, že Aahz dokáže odpustit vždycky."

Viky o tom chvíli uvažoval a pak pokrčil rameny.

"Na trapasy jsem zvyklý a to obvinění z podvodu myslím zvládnou taky. Tak jo, Skeeve. Ať už to máme z krku."

Tak jsme tedy dosáhli příměří, byť dočasného, a společně sestoupili vstříc čekajícímu davu.

Kapitola dvacátá
"Proti gustu žádný dišputát!"
- Otesánek

"Ale Skeeve..."
BUCH!
"...už jsem ti přece říkala..."
BUCH! BUCH!
"...Obeydu prostě opustit nemůžu..."
BUCH!
"...je to můj partner!"
BUCH! BUCH!
"Ale Leo..."
BUCH!

...promiň. HEJ, PARŤÁKU! MOHL BYS NA CHVILKU TOHO BUŠENÍ NECHAT? RÁD BYCH, ABYCHOM SE SLYŠELI!"

"Ani náhodou," zamručel Aahz s pusou plnou hřebíků. "Tyhle dveře zatluču napevno dřív, než se zase něco semele. Víš ale co? Pokusím se ty hřebíky zatloukat potichu."

Pokud jste si z toho vyvodili, že jsme zpátky doma na Pakle, máte pravdu, Po trochu delší jadrné rozmluvě s občany Krvi a dojmavém loučení s Vilémem a Pepim odpochoďovala celá naše parta, včetně tří uprchlíků, bez nehody do hradu a dveřmi zpátky.

Doufal jsem, že budu s Leonou pár chvil o samotě, ale to nejlepší, co se mi po několika pokusech podařilo dosáhnout, byla tahle rozmluva v přijímacím pokoji pod pozornými pohledy Aahze a Obeydy.

Mimochodem, Obeyda se ukázal být skrznastrz nepřijemným chlapíkem s dlouhým křivým nosem, uhry, velkými kouty a počínajícím pivním mozolem. Za všechno na světě jsem nemohl přijít na to, co na něm Leona vidí.

"Ale to platilo, když sis myslela, že je v kaši," pokračoval jsem v debatě. "Už jsme s Aahzem slíbili, že ho i s Vikym pomůžeme před obchodní komorou hájit. Není třeba, abys s ním dál zůstávala."

"Skeeve, já tě nechápu," prohlásila Leona a zavrtěla hlavou. "Když jsem Obeydu neopustila, když byl v průšvihy, proč bych ho měla opustit teď, když to vypadá, že všechno dobře dopadne? Já vím, nemáš ho rád, ale už toho pro mě tolik udělal... a pořád mu ještě dlužím, že mě dostal z farmy."

"Vždyť ale naše nabídka není špatná," zkusil jsem to znovu zoufale. "Můžeš zůstat tady a pracovat se mnou a Aahzem, a když bys chtěla, mohli bychom tě naučit i něco z magie, takže bys nemusela..."

Zastavila mě snadno tím, že mi položila ruku na paži.

"Já vím, že je to dobrá nabídka, Skeeve. Je to od tebe moc hezký. Ale prozatím jsem s Obeydou spokojená."

Možná někdy v budoucnu, až ti budu moct na oplátku víc nabídnout, tě vezmu za slovo... jestli ta nabídka bude pořád platit."

"Tak jo," povzdechl jsem si, "jestli to opravdu chceš..."

"Hej, kámo! Neber si to tak." Obeyda se zasmál a poklepal mi na rameno. "Někdy vyhraješ, někdy prohraješ."

Tentokrát si prohrál. Nedělej si vrásky. Možná budeš mít příště víc štěstí. Oba se přece ve světě vyznáme, tak víme, že pro jedno kvítí slunce nesvítí."

"Obeydo, kámo," řekl jsem se zaťatými zuby, "sundej tu ruku z mého ramene, nebo o ní přijdeš."

Jak už jsem řekl, dokonce i krátká cesta z Limbu stačila, aby mě Obeyda úplně znechutil, takže jsem se už ani neobtěžoval být zdvořilý nebo svoje znechucení skrývat. Šel mi na nervy mnohem víc než kdokoliv, koho jsem až dosud poznal. Jestli on je úspěšný švindlíř, který dokáže u cizích lidí vzbudit důvěru, tak já jsem královna ze Sáby.

"Obeyda jen tak kecá," chlácholila mě Leona, která si stoupla mezi nás.

"Ale já ne," zavrčel jsem. "Nezapomeň, že až budeš mít tohohle chrapouna dost, můžeš se kdykoliv vrátit."

"Ach, dokážu si představit, že spolu ještě nějaký ten čas pobudeme," ušklíbl se Obeyda a popleskal Leonu po zadečku. "Když se za nás, vy borci, zaručíte, tak bysme se měli z toho švindlu vyvlíct... a i když to projedem, tak co? Tak jim holt budu muset těch mizernejch dvacet zlatáků vrátit."

Aahzovo bušení rázem ustalo... nebo to možná bylo moje srdce.

Marně jsem se snažil přesvědčit sám sebe, že jsem mu jenom špatně rozuměl.

"Dvacet zlatáků?" pronesl jsem pomalu.

"Jo. Tady na Bazaru nás chytli trochu dřív, než sem si myslel. Ani to za to nestálo. Pořád mi nejde do hlavy, proč ste se vy, velký borci tak trmáceli, abyste nás přitáhli sem zpátky kvůli mizernejm dvaceti zlatákům. Na těch zásadách musí bejt asi něco víc, než sem si myslel."

"Ehmmm... můžeš na slovíčko, parťáku?" řekl Aahz a odložil kladivo.

"Zrovna jsem na to myslel," přiznal jsem a odešel do kouta pokoje.

Když jsme tam osaměli, zírali jsme na sebe. Nikdo nechtěl promluvit první.

"Ty ses vůbec neobtěžoval zeptat se Fac-ana, o kolik jde, co?" vydechl Aahz celý bez sebe.

"Tady šlo o peníze. Myslel jsem, že to je tvoje starost," zamumlal jsem. "To je sranda. Oba dva jsme tady při tom byli a slyšeli každé slovíčko a nikoho z nás to nenapadlo."

"Jo, sranda. Jasně. Asi z toho umřu," zašklebil se.

"To spíš jestli se to roznese," varoval jsem. "Jsem pro, abychom jim ty peníze dali, aby to zaplatili. Moc se mi do toho nechce, ale je to jediný způsob, na který jsem přišel, jak zabránit, aby to vešlo ve veřejnou známost."

"Ujednáno," přikývl Aahz. "Nech mě, já to vyřídím. Jestli by se ten obejda Obeyda domák, že to celý byla naše chyba, tak by nás nejspíš vydíráním sedřel z kůže."

"Dobrá," souhlasil jsem.

A tak jsme byli, dva nejvyhledávanější a nejlépe placení čarodějové na Bazaru, přichystání vyrovnat své závazky, abychom si tak znovu připomněli, že bez skromnosti není opravdové velikosti.